

Giới thiệu Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, sủng

Nàng ngay từ nhỏ đã bị phụ thân vứt bỏ, may mắn được một vị bà bà cứu sống. Cứ tưởng rằng cuộc sống cứ bình thản mà trôi qua nhưng một ngày kia lại nhận được thánh chỉ ban hôn của Hoàng đế.

Thánh chỉ này là dành cho con gái Tiểu Ngọc Mẫn của Tiểu gia và vị Tam vương gia - Lãnh Cô Hạo. Nhưng chẳng ai ngờ vị tiểu thư kia đã có hẹn ước với thanh mai trúc mã của mình mà bỏ trốn.

Vì tránh cho vị Vương gia sát thân kia nổi giận mà người Tiểu gia đã tìm đến vị tiểu thư bị bỏ rơi từ nhỏ Tiểu Khiết Lam là nàng.

Nàng cũng vì muốn trả ơn sinh thành của Tiểu phủ nên đã thay tỷ tỷ lên kiệu hoa.

Nhưng nàng không thể ngờ rằng bản thân mình sẽ gả cho người vô si như hắn.

Bạn đang đọc truyện *Wương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

Phong Định Quốc

Thanh Ty thành

Trên đường cái rộng lớn, cảnh tượng náo nhiệt linh đình chỉ vì hôm nay, vị tam vương gia lãnh huyết cuối cùng cũng thành thân.

Vị tam vương gia này nổi danh trên khắp Phong Định quốc; dung mạo tuyệt mỹ, tài năng dụng binh như thần; cũng nhờ vào vị vương gia Lãnh Cô Hạo này mà đất nước Phong Định mới được bình yên như hôm nay.

Một vị vương gia toàn năng như thế thử hỏi sao không làm các cô nương chao đảo?

Tất nhiên phải chao đảo nhưng mà các nàng chao đảo có đầu óc nha! Ai lại muốn gả cho một người nam nhân như tu la dưới địa ngục chứ! Nhờ may các nàng vừa bước chân vào phủ thì không thấy ánh dương thì phải làm sao? Tuy biết tiền tài trong phủ nhất định còn nhiều hơn quốc khố trong hoàng cung nhưng tính mạng của các nàng vẫn quan trọng nhất.

Tương truyền rằng vị tam vương gia này từ nhỏ không biết bị kích động vì chuyện gì mà trở nên...phải nói là biến thái!. Tuy luôn nở một nụ tà mị trên môi nhưng mỗi ngày đều phải thấy máu người mới thỏa mãn được con khát thích nhìn máu. Cũng bởi vì sở thích kì quặc này mà bao nhiêu người không còn thấy ánh sáng ngày mai a!

Như thế đến 23 tuổi rồi mà vị tam vương gia vẫn chưa lập thất, thử hỏi ai dám gả con gái của mình cho tên biến thái chứ. Hừ hừ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vị tam vương gia này cũng vì nước mà chịu thiệt; vì cứu nước mà ở lại chiến trường đến hơn 4 năm tuổi đời mình. Trận đánh 6 năm trước làm bọn họ nhớ mãi không quên vị thiếu niên chưa trưởng thành phong lưu lên trước, giết người như vũ bão để rồi đến khi mất hết sức lực mà hôn mê mới ngừng lại. Trong mấy nhiệm vụ nguy hiểm vị tam vương gia này luôn lập mưu rồi tự mình dùng người giết địch. Lịch sử hào hùng cũng từ đó mà xuất hiện; nhưng buồn thay, cái tình tình biến thái đó vẫn không thể hết được mà ngày càng dữ dội hơn. Trong 2 năm trở lại phủ của mình, vị tam vương gia này luôn lấy danh nghĩa trừ gian diệt ác để thỏa mãn tính tình có phần biến thái này của mình.

Hừ! Thôi kệ sau vậy, chuyện còn dài. Nói tóm lại trọng tâm là vị tam vương gia – Lãnh Cô Hạo cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh cô độc của mình.

Kể cũng nhờ ơn của hoàng thượng – Lãnh Cô Phong huynh đệ ruột thịt với Lãnh Cô Hạo ban một cái đạo thánh chỉ mới thoát khỏi số phận cô độc.

Nhưng không ngờ, cũng chính cái đạo thánh chỉ này mà khiến một con người tưởng chừng như nghĩ không có trên đời lại xuất hiện và gây nên một hồi phong ba!!!

Bạn đang đọc truyện *Wương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiêu khiết lam

Hãy cùng nhau quay ngược thời gian một chút nhé!

2 tháng trước.

Đào Nha thôn.

Trời trong xanh, những đám mây trôi lơ lửng trên bầu trời, làn gió hiu hiu thổi, tiếng hót của những chú chim trên cành liễu,... cảnh sắc tuyệt đẹp cùng không khí xung quanh nơi Đào Nha thôn này phải khiến người ta chịu không được mà có cảm giác muốn ở đây cả đời để tránh chốn phồn hoa thâm hiểm kia.

Như hòa làm một cùng cảnh vật, một cái bóng màu trắng nhẹ nhàng mà linh hoạt bay vút qua sau hàng liễu. Như ẩn như hiện, cái bóng đột nhiên dừng lại rồi khoan thai mà bước.

Cái bóng này chính là Tiểu Khiết Lam – nhân vật chính của chúng ta!

Tiểu Khiết Lam bước đi linh hoạt đến gian nhà nhỏ trước mặt, đưa tay khẽ đẩy cánh cửa trúc. “Cạch” Tiếng động vang lên, hình bóng nhỏ biến mất đi qua cánh cửa mà vào trong.

“ Bà bà” Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên mang theo ba phần thanh tú dễ nghe bảy phần lạnh lùng.

Nhìn nữ nhân trung niên trước mặt đang ngồi nhàn nhã thưởng trà, Tiểu Khiết Lam lên tiếng.

Mộ Lục Nhiên theo thói quen quay đầu nhìn chức nữ của mình, bà khẽ thở dài. Haizz! Mệnh đứa cháu gái này cũng thật là! Đủ khổ! Mộ Lục Nhiên nói thầm.

Nhìn bà bà thờ dài ra, gương mặt mang nét lạnh lùng gần ra thay vào đó là một chút ôn nhu. Tiểu dung khẽ cong, gương mặt xinh đẹp lại thêm phần tuyệt mỹ, môi mím khẽ nở: “ Bà bà! Sao vậy ạ?” Vừa nói, Tiểu Khiết Lam vừa đi đến chỗ ngồi đối diện Mộ Lục Nhiên tự nhiên ngồi xuống, con người mong chờ nhìn nữ nhân trung niên trước mặt. Nhìn bà bà giống như phụ nhân khoảng bốn mươi, bốn mươi tuổi nhưng thật ra không phải vậy nha, nhan sắc bà bà không biết bao dường như thế nào mà đã qua sáu mươi nhưng nhìn vẫn như bốn mươi. Thật kì lạ! Tiểu Khiết Lam nghĩ thầm trong lòng.

Nàng – Tiểu Khiết Lam sống cùng bà bà – Mộ Lục Nhiên cũng đã mười lăm năm nay rồi, mười lăm năm trước khi nàng mới sinh ra thì bị bỏ mặc trong tiểu viện của nương nấng. Kể ra cũng thú vị, vì ngày nương nấng sinh nàng ra lại trùng ngày sinh với vị tỷ tỷ mang dòng máu chính thất của phụ thân, giữa chính thất và một nha hoàn thì cũng đủ biết bên nào nặng bên nào nhẹ. Trước khi nương nấng sinh nàng vì giúp bà bà

chữa thương mà động đến thai khí dẫn đến sinh nàng ra, sau vì rong huyết mà mất; nha hoàn bên cạnh bà không biết chạy đến cầu kiến phụ thân nàng bao nhiêu lần nhưng đều bị từ chối, rồi trong lúc hấp hối mà đung phai mấy vị di nương rồi bị bắt đi chịu phạt dẫn đến nương nàng không có ai chăm sóc cũng không biết mất giờ nào. Điều này bà bà biết được thông qua miệng nha hoàn kia sau khi được thả ra thì cũng đã đến ngày hôm sau. Lúc đó sinh mệnh nàng sắp mất đi thì bà bà tỉnh lại và mang nàng đi. Kể ra giữa tình phụ tử và người dung thì người dung cũng tốt hơn nhiều.

Cũng không biết bây giờ trong phủ có nhớ đến là có một vị tiểu thư là nàng hay không, nghe bà bà kể lại, sau khi biết mình không cứu được nương nàng vì day dứt mà đến thỉnh cầu phụ thân nàng – Tiêu Khắc Minh mang nàng đi theo mình. Nàng nhớ lại gương mặt bà bà giận dữ khi kể lại cho nàng nghe thì châm biếm phụ thân mình không thôi. Năm đó bà bà mang nàng đến thỉnh cầu phụ thân thì nhận được sự vô tình, lạnh nhạt. Sau khi phun ra một câu “Thì ra nữ nhân kia cũng hạ sinh rồi, cô nương muốn mang nó đi đâu cũng được; còn nữ nhân kia ta sẽ an bài sau!” bà bà nàng lúc đó còn trẻ nhưng thấy vậy tức giận không thôi, kể ra danh tiếng bà bà trong giang hồ vẫn khiến người ta kính phục đấy! Nên sau khi lo cho nương nàng thì không từ biệt Tiêu Khắc Minh một tiếng mà ôm nàng đi đến Đào Nha thôn này sinh sống.

Không muốn nhớ lại quãng thời gian cực khổ mới được như ngày hôm nay nữa, Tiêu Khiết Lam tự pha cho mình chén trà rồi nhìn bà bà.

Mộ Lục Nhiên thấy Tiêu Khiết Lam thất thần trong chốc lát thì càng sầu não, gương mặt mang theo vài nét căn cỗi của thời gian nhìn Tiêu Khiết Lam không dời. Dường như không khí hơi quý dị, Mộ Lục Nhiên cuối cùng cũng mở miệng, âm thanh khàn khàn vang lên: “Lam nhi! Hôm qua có một người đến cầu kiến ta!” Nói xong bà nhìn lên gương mặt lạnh lùng của của Tiêu Khiết Lam.

Khá thắc mắc với lời nói của bà bà, Tiêu Khiết Lam hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Ừm! Khụ... người kia nói là người trong Tiêu phủ được phụ thân con phái đến tìm con trở về!” Sau khi nói xong, bà nhìn sắc mặt của Tiêu Khiết Lam.

Nhận được câu trả lời này Tiêu Khiết Lam ngạc nhiên không thôi, gương mặt lạnh lùng cũng dần không được vẻ không tin. Người tự xưng là phụ thân nàng kia vứt bỏ nàng suốt mười lăm năm, bây giờ lại đến tìm nàng “Ông ta muốn làm gì?!” Tiêu Khiết Lam nhìn Mộ Lục Nhiên nghi ngờ hỏi.

Thấy gương mặt ngạc nhiên của Tiêu Khiết Lam, bà nở nụ cười. Nuôi đứa cháu này mười lăm năm nhưng tính cách của nó làm bà đoán tâm tư nó hơi nhọc. Bây giờ tính tình nha đầu này ít lãnh đạm hơn trước, cũng thể hiện cảm xúc nhiều hơn trước.

“Họ muốn con về lại Tiêu phủ vì chuyện hôn lễ của con! Người kia nói vì không chăm sóc được nữ nhi của mình nên muốn lo phần chung thân đại sự của con, mong muốn cho con có cảm giác mình vẫn còn họ là gia đình.” Nói xong Mộ Lục Nhiên cũng không nhịn nổi mà cười đầy châm biếm.

Năm đó họ vứt bỏ nữ nhi của mình không thương tiếc, bây giờ tìm lại chắc cũng muốn giải quyết vấn đề nào đó thôi. Đúng là lòng người... ha ha ha.

Tiêu Khiết Lam thì chìm sâu trong suy nghĩ của mình, gương mặt bình tĩnh không cảm xúc thể hiện ra như bảo với người khác chớ lại gần ta.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Tiêu khiết lam (2)

Thời gian vẫn xoay chuyển, con người thay đổi nhanh chóng.

Tối hôm đó, Tiêu Khiết Lam ngồi trong gian nhà nhỏ của mình vừa ngắm trăng vừa suy nghĩ về cuộc nói chuyện với bà bà lúc sáng.

Biết là phụ thân nàng kia – Tiêu Khắc Minh không cần nàng mà vô tình vứt bỏ nàng cho bà bà thì Tiêu Khiết Lam vẫn rất giận dữ. Không ai biết khi nàng nghe bà bà kể lại cho nàng thì cảm xúc của nàng như thế nào đâu.

Một đứa trẻ năm tuổi luôn ôm suy nghĩ là gia đình mình vất vả lắm nên mới để mình cho bà bà nuôi. (Trong Đào Nha thôn cũng có vài gia đình khó khăn nên bảo con vào ở những phủ giàu có để làm việc, suy nghĩ của Tiêu Khiết Lam lúc đó vẫn nghĩ như thế.)

Nhưng lúc đó nàng cũng luôn thắc mắc là: những người ở thuê lúc nào cũng làm việc vất vả, lại bị đánh đập nữa; nhưng nàng ở với bà bà luôn làm nhưng công việc nhẹ nhàng, bà bà luôn đối xử tốt với nàng và còn dạy chữ và võ công cho nàng nữa chứ!

Ôm suy nghĩ như vậy nên lúc nàng năm tuổi đã mạnh dạn hỏi bà bà về nghi hoặc của mình. Lúc đó bà bà nhìn nàng hơi buồn rồi nói với nàng tất cả. Bây giờ nàng vẫn còn nhớ như in những gì bà bà nói, bắt đầu từ lúc biết hết tất cả, tính cách của nàng cũng thu hẹp hơn trước. Đơn giản cũng chỉ vì không muốn người khác biết cảm xúc của nàng như thế nào. Bởi vì khi biết mọi chuyện, lũ trẻ cùng tuổi với nàng trong Đào Nha thôn luôn trêu ghẹo nàng không có người thân.

Chính lúc ấy, nàng cảm thấy ghét phụ thân mình cũng mang một chút hận ý.

Bây giờ ông lại muốn bù đắp cho nàng, làm cho nàng rồi râm không thôi. Người phụ thân nàng không biết mặt như thế nào kia đã bỏ nàng bây giờ lại muốn bù đắp cho nàng.

Nhìn cánh hoa đào rơi trên mặt đất được khoác lên một tầng ánh sáng mỏng. Tất cả mọi thứ đều sẽ trở về với đất mẹ, đây là quy luật của tạo hóa. Con người dù làm gì, đi đâu cuối cùng cũng nằm yên nghỉ với đất mẹ mà thôi.

“Hừm~” Tiêu Khiết Lam thờ ơ nhẹ ra.

Hít sâu vào một hơi, nàng định rồi. Dù sao phụ thân nàng cũng đã đến tìm nàng, như vậy là ông cũng không quên nàng như nàng nghĩ; nàng cũng muốn hưởng cái cảm giác có người thân của mình là như thế nào. Cái cảm giác kia nàng thêm muốn từ lâu nhưng chỉ có bà bà đem lại cho nàng. Cảm giác cho nàng chỉ có một mình bà bà nên nàng cũng muốn hưởng thụ cảm giác của phụ thân.

Tiểu dung khẽ cong, con người sáng lên trong màn đêm. Nhìn lên vầng trăng khuyết, Tiêu Khiết Lam tâm tình vui vẻ lên bởi suy nghĩ của nàng đã thông suốt, nàng muốn trở về gặp lại phụ thân nàng, gặp lại con người mà nàng hằng mong ước gặp kia.

Tiêu Khiết Lam vui vẻ chìm đắm trong suy nghĩ của mình mà không nhận ra Mộ Lục Nhiên đang đứng sau gốc đào gần đó để quan sát nàng.

Mộ Lục Nhiên khẽ thở dài, cuối cùng con bé vẫn rời khỏi bà; nuôi nha đầu này mười lăm năm bà đã sớm xem nha đầu này là chức nữ của mình (cháu gái). Bây giờ nha đầu này đi cũng làm bà lo lắng không thôi.

Suốt mười lăm năm nay, Mộ Lục Nhiên bà chỉ dạy chữ và võ công cùng một chút kiến thức cần thiết cho Tiêu Khiết Lam. Bà cũng không nghĩ Tiêu Khiết Lam sẽ rời khỏi Đào Nha thôn này. Tuy ở đây có nhiều người sống, nhưng nơi bà và Tiêu Khiết Lam ở cũng sâu trong rừng đào này nên ít tiếp xúc với người ngoài thôn kia. Nha đầu này ở cùng bà tính cách lãnh đạm quá nên ít chú ý những điều bên ngoài thành ra cách sống ngoài kia nha đầu này có vẻ không hiểu, bà chỉ sợ ra ngoài nha đầu này sẽ chịu thiệt thôi.

“Hazz! Tùy mệnh trời sắp đặt vậy!” Buông xong một câu, bóng dáng Mộ Lục Nhiên biến mất tựa như chưa từng hiện diện.

Trăng vẫn treo trên đỉnh, lòng người khó đoán. Tâm tư lại càng... khó nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(châm\)Net](http://EbookFull(châm)Net).

Chương 4: Chuyển hành trình dài

Sáng sớm hôm sau, ánh dương còn chưa hiện diện thì Tiêu Khiết Lam đã dậy từ sớm để chuẩn bị điểm tâm cho bà bà.

Nàng dự định ngày mai sẽ trở về phủ, người đến tìm nàng do phụ thân phái tới đang ở ngoài Đào Nha thôn để hộ tống nàng đi nên nàng chỉ cần ra khỏi nơi này sẽ có người đến đón ngay.

Vì vậy hôm nay nàng muốn làm một chút điểm tâm mà bà bà thích, dù sao nàng đi cũng đột ngột; vẫn chưa thông báo với bà bà một từ nào cả. Nàng sống với bà bà vốn đã quen bấy giờ rời xa bà bà không biết sẽ như thế nào.

Khi Mộ Lục Nhiên thức giấc thì đã thấy điểm tâm dọn sẵn, toàn những món ăn đậm bạc nhưng cũng toàn mấy món bà thích. Vừa nghĩ Mộ Lục Nhiên vừa đến bàn ăn ngồi xuống.

“Cạch” Tiếng động nhỏ vang lên, Tiêu Khiết Lam từ sau cửa bước vào; trên tay cầm một đĩa mận thầu nóng hổi.

“Bà bà tỉnh!” Vừa nói xong Tiêu Khiết Lam ngồi xuống đối diện với Mộ Lục Nhiên.

Suốt bữa là một không khí trầm mặc như bao bữa sáng khác, có điều bữa sáng này là bữa sáng cuối cùng mà hai người ăn chung với nhau như thế này và bữa sáng này lòng người cũng... nặng trĩu.

Sau khi dọn dẹp xong, Tiêu Khiết Lam chủ động nói: “Bà bà, con muốn đi gặp phụ thân ạ!”

Mộ Lục Nhiên đang thường trà nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy dừng một chút rồi bình tĩnh làm việc của mình.

Không khí trầm mặc hồi lâu Tiêu Khiết Lam tưởng chừng như bà bà không nói thì Mộ Lục Nhiên bỗng lên tiếng: “Ta biết!” Nói xong bà thở dài.

Đặt chén trà xuống, Mộ Lục Nhiên xoay người đối diện rồi nhìn thẳng vào Tiêu Khiết Lam nhẹ giọng nói, tràn đầy ôn nhu: “Lam nhi! Ta biết con như thế nào vì ta nuôi dưỡng con đến bây giờ...” dừng một chút, khóe mắt Mộ Lục Nhiên đã ươn ướt; bà nói tiếp: “Ta biết con sẽ không thay đổi quyết định của mình, vậy nên ta mong con khi con ra ngoài kia sống, con không cần chú ý cảm nhận của người khác mà sống theo những gì trái tim con mách bảo với con!” Nói hết câu Mộ Lục Nhiên không cầm được nước mắt mà rơi xuống.

Bà biết! Bà biết hết! Nha đầu này luôn tự ôm vấn đề một mình như thế. Bà biết hết, từ khi bà nói mọi chuyện với nàng thì tính cách nàng thay đổi hẳn ra; không còn là đứa trẻ vui tươi hòa đồng mà thay vào đó là sự lạnh lùng. Lúc đó bà đã chú ý và bắt đầu nghi ngờ. Bà đã đi theo nha đầu này khi nó đi ra ngoài Đào Nha thôn để chơi với lũ trẻ ngoài kia, vì trước đó bà thấy biểu hiện của Tiêu Khiết Lam hơi kì lạ; trong lúc chơi hình như mấy đứa trẻ đã cãi nhau vì vụ chia người nhưng sau không ngờ một đứa trong đám trẻ lại hét lên: “Đồ không cha không nương! Cút đi” Lúc đó bà cũng rất giận định sẽ đến để bắt đứa trẻ xin lỗi nhưng khi nhìn sắc mặt của Tiêu Khiết Lam thì bà dừng lại bởi gương mặt nó... không một chút biểu cảm nào. Như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau sự việc này, nha đầu này như khóa mình. Mấy đứa trẻ ở ngoài Đào Nha thôn cũng có đến tìm nhưng đều không gặp được Tiêu Khiết Lam; cũng kể từ đó mọi chuyện bên ngoài dường như nha đầu kia đều không biết hay không quan tâm nữa. Bởi tâm hồn nó luôn mong hơn người bình thường, tuy bên ngoài lãnh nhưng trong thì nóng. Bà sợ! Sợ nha đầu này phải chịu khổ. Miếng lưỡi thể gian cay độc biết bao nhiêu..

Nhìn bà bà khóc, gương mặt của Tiêu Khiết Lam cũng không giấu được sự lúng túng, bởi nàng chưa từng thấy bà bà rơi nước mắt bao giờ. Qua một hồi mắt của Tiêu Khiết Lam cũng dần đỏ lên.

“Bà bà! Không sao đâu mà. Bà bà thấy con có chú ý gì ngoài việc ở đây đâu. Bà bà không cần lo đâu, nếu...nếu” Tiêu Khiết Lam nói lắp bắp cả lên, dừng một chút lại nói: “Nếu họ làm gì con thì con mặc kệ họ là được mà” câu sau dường như rất hành diện mà nói với Mộ Lục Nhiên.

Sau khi Tiêu Khiết Lam nói xong thì Mộ Lục Nhiên càng buồn nhiều hơn, nha đầu này thật ngốc, biết vậy bà đã đưa nàng đi khắp để nàng trải mùi đời. Kim chế lại cảm xúc, Mộ Lục Nhiên âu yếm nhìn Tiêu Khiết Lam nói: “Lam nhi ngốc! Con cũng mười tám rồi. Cũng nên chú ý đến mình nhiều hơn đi, nếu người khác làm gì con thì con phải đề họ trả giá lại gấp đôi hoặc gấp ba nhưng gì con đã chịu đựng.”

Tiêu Khiết Lam nghe bà bà dặn thì khẽ gật đầu, tuy cũng không biết vì sao nhưng những gì bà bà nói thì luôn đúng.

(MĩH: Hazz. Chị này ngốc ghê nhỉ? Do chị sống có lập với toàn nếm trải tình thương của bà bà nên không biết mùi đời là ntn đó mà >.<, còn dụ lúc năm tuổi thì chắc chị nì chỉ nhớ là mk hận papa thôi)

Cả ngày hôm đó, từ lúc mặt trời lên cao đến lúc mặt trời lặn, Tiêu Khiết Lam cùng Mộ Lục Nhiên ngồi trò chuyện với nhau.

Sáng hôm sau, Tiêu Khiết Lam chia tay Mộ Lục Nhiên và theo người Tiêu phủ trở lại Tiêu gia. Suốt chặng đường Tiêu Khiết Lam toàn ngủ trong xe ngựa nên không biết bên ngoài là như thế nào.

Nàng không biết sự lựa chọn này của nàng là đúng hay sai. Nhưng trải qua thì mới biết được đúng sai phải không nào? Thời thì ngủ một giấc cho nó khỏe.

“Tiêu thư! Đến nơi rồi à!” Tiếng quát gia vang lên - người đến tìm nàng là quản gia bên phụ thân nàng phái đến. Nghe tiếng người mơ hồ, Tiêu Khiết Lam biết mình đã đến Tiêu phủ; con mắt còn lờ mờ mắt đã thay vào đó là vẻ lạnh lùng như thường ngày. Chính trang lại y phục trên người, Tiêu Khiết Lam bước xuống xe ngựa.

Hình ảnh đập vào mắt khiến Tiêu Khiết Lam kinh ngạc mà gương mặt thì không chút biến đổi. Nàng không ngờ Tiêu Phủ lại rộng lớn và xa hoa như thế, Lương gia ở Đào Nha thôn theo trí nhớ mơ hồ của nàng cũng không to như thế này. (Lương gia là nhà giàu có nhất ở Đào Nha thôn đấy mở)

“Lam nhi” Tiếng một nữ nhân vang lên, Tiêu Khiết Lam nghe mà nổi cả da gà lên.

Đưa tay xoa bớt cảm giác khó chịu trên người, bấy giờ nàng mới nhận ra trước Tiêu phủ có vài người. Người nổi bật trong đám người kia là một đàn ông trung niên đang nhìn nàng chăm chú, gương mặt hơi già nhưng không che được nét anh tuấn trên gương mặt ông. Tiêu Khiết Lam đoán vị này chắc là phụ thân của nàng.

Bên cạnh phụ thân là một nữ nhân lớn tuổi khoảng bốn mươi, chắc đây là người vừa phát ra cái âm thanh chói tai kia. Nữ nhân này cũng thật đẹp! Tiêu Khiết Lam cảm thán. (bổ sung: Lam: Nhưng vẫn không bà bà! - Mộ Lục Nhiên: Con thử xem lại mk xem * nghĩ thầm con chắc cũng hơn ta đấy mà không lấy ra so sánh, tội nữ nhân kia, bị so sánh vs bà bà như ta. hazz*)

Bên nữ nhân kia là một cô nương cũng tầm tuổi nàng. Đang trong lúc Tiêu Khiết Lam đánh giá họ thì họ cũng đánh giá Tiêu Khiết Lam. Một thân bạch y xuất trần, đôi mắt hạnh sòng sánh một chút nước càn tạo nên vẻ hút hồn, mi dài cong vút, mày liễu sắc sảo. Sóng mũi thanh tú mà thanh thoát. Mũi anh đào khẽ mím, cùng gương mặt lạnh đậm tạo nên một cảm giác như tiên nữ từ trong tranh bức ra.

Tiêu Phi Yên nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam đẹp hơn mình thì ghen tỵ không thôi nhưng nhớ đến mối hôn sự mà Mẫn tỷ tỷ không nhận để rồi chuyển sang Tiêu Khiết Lam thì tiểu dung cong lên, nàng ta giả cho tiểu diện tu là thì cho nàng ta chết! Hi hi, tính tình tam vương gia ai chẳng biết là có phần biến thái chứ!! Hi hi. Tiêu Phi Yên thầm độc nghĩ....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 5: Hôn lễ

Sau khi làm quen, ý lộn phái nói là nhận người thân chứ nh?!!! Tiêu Khiết Lam được đưa vào một tiểu viện nhỏ để sống; nàng cũng biết chút ít về lần đến Tiêu gia lần này.

Nàng có một tỷ tỷ cùng tuổi chỉ sinh trước nàng vài canh giờ là Tiêu Ngọc Mẫn, thánh chỉ ban hôn vị tam vương gia tên gì đó với tỷ tỷ nàng. Nhưng vì có hẹn ước với thanh mai trúc mã của mình mà tỷ tỷ nàng bỏ trốn. Cô nương nàng gặp khi vừa đến là muội muội – Tiêu Phi Yên chỉ thua nàng một tuổi.

Trong Tiêu gia có năm nam ba nữ, ba người là ca ca và hai người là đệ đệ nàng. Trong phủ còn có Tiêu Phi Yên nhưng không chọn nàng thì phụ thân nói với nàng rằng khi hoàng thượng ban hôn đã mời người xem tuổi, vì ngày sinh của nàng trùng với tỷ tỷ nên mới chọn nàng.

“Hừm~” Tiêu Khiết Lam ngồi trong phòng nhỏ vừa nghĩ vừa thở dài, không ngờ mình cũng đến lúc giả đi cho người ta vào hoàn cảnh như thế này.

Trở về với hiện tại nào!!!

Suốt hai tháng ngồi trong viện nhỏ học các lễ nghi gia giáo cuối cùng cũng đến ngày thành thân. Sáng sớm hôm đó Tiêu Khiết Lam bị các nha hoàn trong phủ lôi dậy bôi bôi trét trét cái gì lên mặt mình, lúc đó nàng cũng tỉnh lên đi rửa mặt nhưng không ngờ bị bắt gặp nên bị mắng te tua hà. Xong xuôi còn đội cái gì lên đầu nặng trĩu, bộ xiêm y cũng vải chạp lốp chứ chẳng chơi! Nặng vậy mà!!!

Tuy trong nội tâm đầy sóng dữ dội nhưng ngoài mặt vẫn là gương mặt lạnh tanh làm các nha hoàn trong phủ báo Tiêu Khiết Lam là " mặt đơ" trong ngày vui của mình mà cũng không thể hiện một ít cảm xúc nào.

Bị nhét lên kiệu hoa chật hẹp, mí mắt Tiêu Khiết Lam nặng dần. Tiêu Khiết Lam cứ vậy mà ngủ luôn trong kiệu hoa.

Lãnh Cô Hạo theo bắt buộc của đại ca hần phải đi rước kiệu, mặc lên bộ xiêm y màu đỏ tượng trưng cho ngày thành thân. Tuy trong lòng hần bức bối không thôi nhưng vẫn phải nở nụ cười như có như không mà cười ngửa đi trên đường cái dưới sự vui mừng của mọi người.

Trước Hoàng Bắc phủ (phủ của anh na 9 đó mún) kiệu hoa dừng lại, pháo hoa cùng tiếng nhạc vang lên không ngừng; những người xung quanh đến xem náo nhiệt cũng vui lây; nhưng dường như tam vương gia không vui thì phải?? Đó chính là cảm nhận của mọi người vì thấy gương mặt yếu nghiệt của Lãnh Cô Hạo luôn nở nụ cười nhưng nụ cười này có phần... có phần cứng ngắt a!

Quản gia Hoàng Bắc phủ - Tô Mậu Đình nhìn vương gia nhà mình sắp thành thân thì roi nước mắt không thôi. Cuối cùng vương nhà bọn họ cũng sắp thoát khỏi hiệu xử nam rồi. Hic hic vui quá (MiH: Ha ha xử nam đấy mún; ảnh vẫn sạch nhé ha ha ha)

Theo tục lệ tân lang đến đá kiệu để rước tân nương, Lãnh Cô Hạo thân hình cứng ngắt đến trước kiệu.

“Cạch” Cửa kiệu mở ra, đập vào mắt là hình ảnh tân nương đang dựa vào thành kiệu. Ạch! Nói đúng hơn là đang ngủ đi, may mà vẫn còn khăn trùm trên đầu nên người ngoài không để ý. Lãnh Cô Hạo đứng gần nhìn thân ảnh nhỏ đang ngủ yên lành trên kiệu thì khỏe miệng gắt gắt. Máu quang sáng lên, tiểu dung cong lên ngày càng đậm, chặc chặc! thú vị!!!

Lãnh Cô Hạo cười tà mị đến gần hơn kiệu hoa, cúi thấp người xuống rồi ôm trọn Tiêu Khiết Lam vào trong lòng. Dưới con mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người, môi mòng khẽ mở chỉ bỏ lại một câu: “Tân nương hơn mặt, những phần sau bỏ!”

Đang trong lúc mọi người ngỡ ngàng chưa hiểu ý tứ của Lãnh Cô Hạo thì hần thân nhiên bế Tiêu Khiết Lam vào trong phủ.

1...2...3 “ Ầm!” Tiếng bàn tán xì xào vang lên, mọi người tùm đầu vào bàn tán. Tô Mậu Đình – quản gia Hoàng Bắc phủ thì tiếp tục ngỡ ngàng, thị vệ thì không giữ được bình tĩnh mà chụm đầu lại bàn tán với nhau. Bà mai thì ngỡ ngàng một lúc rồi như lấy lại sự nhanh nhẹn của mình mà phán một câu: “ Ầy ầy! Vương gia chờ không được nữa rồi đó mà!! Ha ha, tôi làm bà mai mấy chục năm đây là lần đầu tiên tôi thấy tân lang gấp gấp đến nỗi chưa bái đường mà vào thẳng động phòng như thế này đấy!!! Ha ha” Nói xong dường như thấy ý nghĩ của mình rất đúng mà cười không ngừng.

Mọi người xung quanh cùng chung ý nghĩ mà gật đầu không ngừng, quản gia Tô Mậu Đình thì cười ngoác đến mang tai, ngờ nghệch cười. Vậy là biệt hiệu xử nam của vương gia sẽ hết sớm hơn rồi. Ha ha ha.

Bên này thì vui vẻ thế đấy nhưng một nơi nào đó đang có người tức giận không thôi. Một tiếng quát nhẹ vang lên: “ Lão tam này, gấp gì mà gấp chứ!! Không nề mặt ta mà bái đường thành thân trước chứ, nào xưa ta thành thân phải đợi gấp người chực lần đấy!!!” Một tràng tiếng gầm nhẹ vang lên không ngừng.

Một nữ nhân thân hình mỹ lệ tiến đến gần nam nhân đang nổi giận kia, giọng nói thanh tú vang lên: “ Hừm? Năm đó ta nhớ chàng cũng đâu có chờ đâu! Đang giữa chừng chưa nhập tiệc khoảng một khắc thì đã lên vào phòng rồi mà ~ Ta nhớ không nhầm là thế đấy!!” Giọng nói về sau càng kéo dài, nữ nhân nhìn gương mặt " không biết làm sao" của nam nhân trước mặt mà cười không ngừng.

Vâng! Đây chính là cặp đôi hoàng thượng – hoàng hậu của chúng ta!!!

Lãnh Cô Phong nhìn nương tử của mình nói thì không biết làm sao, bị quá không kịp suy nghĩ thì đã chồm lên che lấp môi mòng sắp mở kia, chiếm đoạt đất thành công thì một bước một bước càng lần tới.... (MiH: về sau như thế nào tự nghĩ nha. He he)

Cùng nhau trở về với nhân vật chính của chúng ta, sau khi điểm huyết ngũ của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo mới bế nàng vào phủ. Nhìn gương mặt khuyên quốc ngủ say trên giường, Lãnh Cô Hạo trực tiếp đi ra khỏi phòng... thì thư phòng giải quyết chính vụ!! Dù sao rồi vẫn còn sớm!! (MiH: tất nhiên là sớm rồi!! mới chính ngọ đây nhá!! – Hạo: Hừm? * liếc * - MiH: Ầy ầy! tôi chỉ nhắc nhở thôi mờ * zọt lẹ *)

Đây là lần đầu tiên trong đời hần cảm thấy hứng thú với một nữ nhân, thường thường thì tân nương luôn luôn an phận trong kiệu hoa nếu muốn gì còn không muốn gì thì sẽ tự tử trong kiệu hoa luôn. (MiH: anh nì cũng có giải quyết mấy vụ từ vong – kiểu như công an cảnh sát á. Không chỉ đi đánh gặc thui đầu, bây giờ là thời bình mà). Hần chưa thấy ai gả đi mà thánh thôi, thoải mái như nàng. Cảm giác nàng mang lại cũng chưa tính là sâu sắc nhưng có cái gì đó ở nàng thu hút hần.

Đang suy nghĩ thì tay Lãnh Cô Hạo khẽ run, không lâu sau đó thì toàn bộ thân mình, ngực của hần cũng bắt đầu đau lên. Thì triển kinh công đến thư phòng, đóng cửa lại rồi lấy ra một lọ sủ, đổ ra tay một viên đan không chừng chờ liền cho vào bụng.

Đỏ run trên người dần dần giảm bớt, cơn đau trước ngực hần cũng giảm hơn. Những giọt mồ hôi trên người lăn tăn rơi xuống, cả thân hình Lãnh Cô Hạo từ từ rũ xuống rồi ngồi trên đất điều chỉnh hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thần y

Thần minh Lãnh Cô Hạo cứng ngắt ngồi dưới đất, hần biết bây giờ chỉ mới bắt đầu cơn đau mà thôi.

Bệnh này của hần không biết là loại bệnh gì, dù cho các thái y tài giỏi đến đâu cũng không thể trị khỏi được cho hần, Mỗi năm hần có khoảng bốn đến năm lần phát bệnh, nhưng lần phát bệnh gần đây nhất của hần là một tháng trước; như vậy lần phát bệnh tiếp theo này của hần cũng phải đến hai tháng nữa.

Dù cố hết sức giữ bình tĩnh để giảm cơn đau trước ngực nhưng cơn đau ngày càng dữ dội như xé rách lòng ngực hần. “ Hự” Khẽ rên lên một tiếng, Lãnh Cô Hạo di chuyển thân mình đang còn run rẩy lên chiếc ghế trong thư phòng.

“ Choang” Vô ý tay đụng phải niết mài trên bàn làm rơi xuống đất. Hô hấp của Lãnh Cô Hạo ngày càng dồn dập, ngực rần chặc cũng theo đó phập phồng lên xuống.

“ Vụt vụt” Một bóng đen lao thẳng xuống từ trên nhà, tiến thẳng đến phía Lãnh Cô Hạo.

“ Chủ tử!” Hắc y nhân quỳ xuống chờ đợi mệnh lệnh của Lãnh Cô Hạo.

Môi mòng tím tái khi mở; “ Tô Mậu... Đình” hai lực khàn khàn vang lên, giọng nói đầy vẻ kim nén cũng đủ biết cơn đau này như thế nào.

Hắc y nhân nhận mệnh lệnh rồi nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Chưa đến một chung trà, quản gia – Tô Mậu Đình gấp gấp chạy đến thư phòng, theo sau ông là một nam nhân mặc lam bào. Gương mặt quản gia bây giờ đã tím như gan heo rồi, không còn vẻ mặt ngờ nghệch lúc sáng; ông chạy gấp gấp đến nỗi quần áo không chỉnh tề, mồ hôi làm gương mặt già nua của ông hiện rõ lên.

Nam nhân đi phía sau ông thì không như vậy, gương mặt y phải nói là đẹp quá mức, không mang vẻ cương trực hay anh tuấn nhưng thay vào đó là nét yếu mị mẽ hoặc nói giống nữ nhân thì cũng không sai. Gương

mặt y bây giờ không có nét gì là gấp gáp như Tô Mậu Đình, tiểu dung vẫn cong bình thường.

“Cạch” Cửa thư phòng mở ra, hai người bước vào.

Lúc bước vào phòng thấy Lãnh Cô Hạo đang nhịn cơn đau thì Tô Mậu Đình gấp gáp đến nỗi kéo tay nam tử phía sau mình gần chủ tử. Nam nhân cũng mặc cho ông kéo đi, đến nơi hấn cầm tay của Lãnh Cô Hạo bắt mạch. Lông mày khẽ nhu lại, tay giúp Lãnh Cô Hạo chỉnh lại thế ngồi để thuận tiện cho y dò bệnh.

“Roẹt” Mảnh y phục trước ngực Lãnh Cô Hạo bị nam tử này trực tiếp xé rách, bàn tay mảnh khảnh của nam tử đâm vào nơi ngực đang phập phồng lên xuống của Lãnh Cô Hạo.

Sau đó nam tử quay người lấy từ hộp mang theo người ra một mảnh vải, rồi rút ra những chiếc kim châm rồi xoay người đâm lên ngực của Lãnh Cô Hạo.

Kim châm đâm vào da thịt, tưởng chừng như sẽ đau nhưng người Lãnh Cô Hạo đột nhiên thả lỏng hẳn ra. Cơn đau theo từng đợt châm mà dịu xuống, ngực của Lãnh Cô Hạo cũng giảm bớt cơn đau như xé người hẳn kia.

“Hừ” Thở ra một hơi, Lãnh Cô Hạo mở đôi mắt lờ mờ của mình quan sát xung quanh, ánh mắt dừng lại nam tử đang đứng trước mặt hấn, mỗi mỗi khàn khàn lên tiếng: “Âu Phi Dương, lần phát bệnh lần này của bốn vương là sao?”

Nam tử tên là Âu Phi Dương nhìn gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Cô Hạo, tiểu dung vẫn cong tay thì không ngừng lấy kim châm từ trên người Lãnh Cô Hạo xuống, đạm mạc lên tiếng: “Ta cũng không phải thần tiên gì... vẫn đề này thì phải hỏi vương gia chứ nhỉ?” tiếng nói đầy ma mị vang lên.

Lãnh Cô Hạo nhìn Âu Phi Dương hồi lâu, không khí như ngưng đọng bởi ánh nhìn kia của hấn. Âu Phi Dương tuy vẫn cười nhưng nụ cười kia có phần miễn cưỡng, nhìn vào hơi hề hề.

Quân gia – Tô Mậu Đình đứng bên cạnh nhìn hai người đây bất an, tuy từ trước đến nay quan hệ giữa thần y cùng vương gia rất tốt nhưng mà khi nói đến bệnh tình của mình thì vương gia trở nên gắt gỏng hơn nhiều, mà hôm nay thần y có cái gì không đúng lắm...

Không khí căng thẳng như thế này làm lão già ông sắp chịu không nổi, đành lấy hết hơi lên tiếng: “Vương... vương gia! Ngài nên nghỉ ngơi đi ạ... chút nữa nhiều lúc sẽ đau hơn đây ạ...” tiếng nói của Tô Mậu Đình về sau càng nhỏ, lý nhí mà nói. Tuy ông làm quân gia cho vương gia đã lâu nhưng tính tình của chủ tử thì hạ nhân như ông khó lòng mà đoán, còn chọc giận chủ tử thì chỉ còn con đường chết.

Âu Phi Dương nhìn Tô Mậu Đình nói giúp mình thì đành cười cười nhìn lại Lãnh Cô Hạo; bỏ xuống gương mặt ra vẻ của mình cười hi hi lấy lòng Lãnh Cô Hạo: “Ấy vương gia, ta nói ta cũng không phải thần tiên như ngài. Bệnh của ngài ta chỉ giảm được cơn đau cho ngài mà thôi còn lần phát tác này ta cũng không thể nói chính xác nguyên nhân được...” nói xong còn nhìn gương mặt Lãnh Cô hạo cười lấy lòng.

Hấn mà không lấy lòng vị vương gia này thì mạng của hấn cũng khó giữ, định làm về đoàn chính một chút cũng không cho người ta làm. Âu Phi dương trực tiếp oán hận Lãnh Cô Hạo trong lòng.

Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nhìn gương mặt khúm núm của Tô Mậu Đình và gương mặt lấy lòng của Âu Phi Dương một chút, như lấy ra quyết định, nói: “Âu Phi Dương người đi chuẩn bị vật liệu cần cho lần phát bệnh này đi”

Đội Âu Phi Dương tươi cười lui xuống, Lãnh Cô Hạo dựa người ra sau ghế nhìn Tô Mậu Đình đang đứng run rẩy, như nhìn qua ông để nhìn ai đó, gương mặt không chút cảm xúc, lâu sau lên tiếng nói: “Người đi sắp xếp cho vương phi đi! Nói với nàng ta bận giải quyết chính vụ” Vừa nói xong, ngực hấn đã bắt đầu đau. Lần này mới chính là đau thật sự; mỗi lần hấn phát bệnh đều như vậy lúc đầu đau ít rồi sau mới bộc phát cơn đau thật sự, nên nói đau trên người Lãnh Cô Hạo nói tiếp: “Đi truyền Âu Phi Dương”.

Tô Mậu đình nhìn vương gia đây lo lắng rồi nhận mệnh đi xuống.

Suốt hôm đó, trong thư phòng luôn phát những tiếng rên rĩ mà đau đớn. Không ai biết điều này bởi suốt ba ngày sau đó luôn có lệnh không cho phép hạ nhân hay bất kì người đến gần thư phòng và viện của Lãnh Cô Hạo.

Khi Tiêu Khiết Lam tỉnh lại thì trời đã sắp tối, nhìn khăn trùm đầu được mở ra và nơi mình đang ở thì Tiêu Khiết Lam đoán được đại khái đây là phủ của người nàng gả.

Đến trước gương đồng, lấy khăn tắm ướt rồi lau đi những thứ trên mặt mình, tháo đi trang sức trên đầu rồi coi bỏ bớt y phục của mình thì Tiêu Khiết Lam thở nhẹ một hơi.

Suốt cả ngày nay làm nàng mệt chết! Tuy không biết mình ở đây bằng cách nào nhưng mình sẽ ở đây cả đời rồi nhỉ? Tiêu Khiết Lam nhớ đến những lời của mấy người dạy nàng lễ nghi trong hai tháng vừa rồi: “Nữ nhân gả đi thì như bát xô nước vậy, đã về nhà phu quân mình thì phải đảm đang, theo ý của phu quân mình...bla bla”

Nhìn cả căn phòng đồ chót, tâm trạng của Tiêu Khiết Lam bồn chồn. Trong hai tháng kia mấy người kia dạy nàng cách hầu hạ phu quân của mình... mới nghĩ thôi mà trên má Tiêu Khiết Lam đã nổi lên hai rặng mây đỏ.

Sống trong Đào Nha thôn bà bà không dạy cho nàng mấy thứ kia, bây giờ mới tiếp nhận làm Tiêu Khiết Lam không tiếp thu nổi...

“Cạch” Đang suy nghĩ thì có người bước vào phòng, ngực của Tiêu Khiết Lam cứ đập bình bịch. Khi nhìn lại thấy là một nha hoàn thì nhíp tim cũng dần ổn định hơn, dường như nàng rất mong chờ vị phu quân kia thì phải? Mới nghĩ thôi mặt Tiêu Khiết Lam lại đỏ hơn.

Nha hoàn kia tới thông báo với nàng là phu quân của nàng bận giải quyết chính vụ nên khoảng vài ngày nữa không về phủ. Tới đây để mong nàng hiểu.

Tiêu Khiết Lam nghe vậy gương mặt vẫn lãnh đạm, nha hoàn kia len lén nhìn Tiêu Khiết Lam nhưng khi thấy gương mặt của Tiêu Khiết Lam thì thần người, không tự chủ mà thốt lên: “Thật đẹp” biết mình thất thố, nha hoàn kia xin lui, Tiêu Khiết Lam cũng không làm khó nàng.

Trong lòng Tiêu Khiết Lam bây giờ không biết như thế nào, khó hiểu quá!

Nhìn thức ăn trên bàn ăn, bụng của Tiêu Khiết Lam sôi lên sùng sục. Nhớ lại mình chưa ăn uống gì ngày hôm nay thì Tiêu Khiết Lam quăng vấn đề khó hiểu kia ra sau đầu rồi đầu vào ăn.

Ăn xong vì khát quá mà uống ly rượu gia bôi nên đầu của Tiêu Khiết Lam xoay vòng vòng làm nàng trực tiếp lên giường ngủ đến tận trưa hôm sau.

Trong lúc ngủ, Tiêu Khiết Lam không biết tin đồn về mình như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Mộng

Tiêu Khiết Lam không biết rằng trong lúc mình ngủ mê man và ngồi thần người trong phòng suốt ba ngày thì tin đồn về nàng đã truyền khắp Thanh Ty thành này.

Mọi người đồn nhau rằng: “Nương tử của tam vương gia suất thân là muội muội của đệ nhất mỹ nữ Thanh Ty thành Tiêu Ngọc Mẫn, cứ ngỡ rằng Tiêu Ngọc Mẫn đã xinh đẹp rồi nhưng không ngờ vị tiểu thư này càng xinh đẹp hơn tỷ của mình chắc chắn còn có thể làm tam vương gia được gọi là "tiểu điện tu la" không chờ được mà đưa vào động phòng nữa chứ!; không ngờ mới đưa vào động phòng thì tam vương gia đã bỏ đi suốt ba ngày nay... hazz!!” ý sau thì một người thêm một ít mắm ít muối nên thành nhiều phiên bản khác nhau như:

“Tam vương gia nay đã hiểu thú vui của nữ tử, ngày thành thân lại bỏ đi tìm cô nương khác ha ha! Thật tội nghiệp mỹ nữ mà...”

Hay: “Vị tiểu thư kia không biết cách hầu hạ tam vương gia mà bị tam vương đá xuống giường rồi bỏ mặc suốt ba ngày liền...”

Hoặc: “ Đang lúc động phòng hoa chúc vì đau bụng quá nên tam vương gia bỏ đi..”

Rất ư là đa dạng, đủ hiểu con người bây giờ rất có sức sáng tạo mà. Chắc chắn!!

3 ngày sau

Hoàng Bắc phủ

Bắc Trì viện (viện của anh nam9)

Qua ba ngày điều trị đột phát bệnh lần này của Lãnh Cô Hạo cũng giảm bớt cơn đau.

Bây giờ trong Bắc Trì viện không một bóng người chỉ trong gian phòng rộng lớn là từng đợt tiếng thờ nặng nề vang lên.

Lãnh Cô Hạo tiếp tục nằm trên giường, cố gắng áp đi cơn đau trên ngực. Hắn không biết tại sao cơn đau lại bắt đầu. Những hạt mồ hôi lấm tấm rơi xuống, mi hờ khép lại như không chống lại được cơn đau Lãnh Cô Hạo trực tiếp hôn mê.

Ánh sáng như làn nhòa đi cảnh vật trước mắt, đôi mắt cứ khép mở khép mở liên tục. Sau khi thích nghi thì nhìn cảnh vật xung quanh ngỡ ngàng, đây là đâu????

Hắn nhớ lúc đó hắn đang chơi với nương trong Lê Uyển kia mà, sao bây giờ lại ở đây?? Đôi mắt trong suốt như hai viên ngọc thượng hạng nghi vấn nhìn xung quanh không lâu sau thì đôi mắt bắt đầu ướt.

“Nương! Nương!... hức hức nương đâu rồi!” Từng tiếng nức vang lên, đứt quãng. Âm thanh hài tử ba tuổi còn quá nhỏ để cho ai đó nghe được.

Vô hồn bước đi tìm nương bỗng nghe thấy tiếng hét vang lên: “ Á!!! Hoàng thượng... tại sao??? Đừng mà!!!!... a!!!!...”

Lùi vào trong bụi cây cạnh gần đó, thân hình nhỏ bé của một hài tử ba tuổi nằm gọn trong bụi. Con người trong suốt đầy nghi hoặc nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhìn hồi lâu đôi mắt kia bỗng mở to hơn như muốn lòi ra ngoài, nhìn đầy kinh hoàng.

Trong gian nhà đầy bụi bặm kia có thể mơ hồ thấy rõ thân ảnh phụ hoàng và Thục phi. Bởi vì gian nhà quá sức tàn tạ vì bị bỏ hoang từ lâu nên cánh cửa cũng không khép lại để lộ một màn giết chóc trong kia.

Thục phi đang liều mạng tránh khỏi bàn tay cầm thủy chủ của phụ hoàng hắn, quần áo trên người Thục phi cũng không chỉnh tề dường như đã bị lột sạch gần hết. Nhìn phụ hoàng hắn ăn mặc nhếch nhác thì đủ biết hai người đang làm loại chuyện gì. Nhưng tại sao lại đến tận đây chứ??? Hắn nghi hoặc nghĩ nghĩ. Song cơn mất thì đầy hoảng hốt nhìn vào trong không che giấu được nội tâm của hài tử.

Trong gian phòng kia hoàng đế Lãnh Thiên Dực nhìn nữ nhân bị mình đâm vài nhát nhưng vẫn không chịu mở miệng thì tức giận đề lên thân hình kia, tay siết chặt cổ của cô ả, máu trên người ả ta không ngừng chảy xuống, tiếng rên rỉ cầu xin từ từ nhỏ dần.

“ Nói mau, người mau nói! Thứ kia ở đâu??” Nhìn phụ hoàng bóp cổ Thục phi thì thân hình nhỏ nhắn trong bụi run rẩy lên. Nhìn thân hình dưới người phụ hoàng sớm đã tắt thở từ lâu nhưng dường như người phía trên vẫn không biết mà cầm thủy chủ đâm vào. Máu phun tung tóe, nhìn như ở địa ngục chứ không phải là nhân gian.

“Oe” Thân hình nhỏ bé chịu không nổi cảnh tượng trước mặt mà nồn ra, người trong phòng như nghe thấy tiếng động mà ngẩn đầu lên rồi nhìn lại người đã sớm tắt thở từ lâu dưới thân mình mà đứng lên, người đầy máu nhìn xung quanh rồi tiến đến gần bụi rậm trước mắt.

Thân hình nhỏ bé run rẩy dữ dội, đôi tay bé nhỏ bịt miệng lại, thân hình căng cứng như cây cung.

Tưởng chừng như mình sẽ bị bắt, hắn nhắm tịt mắt lại rồi nghe đâu đó có hét.

“Á”

Vút một cái hắn cảm nhận được phụ hoàng di chuyển sang hướng khác, rồi sau đó là tiếng gầm đầy phẫn nộ của phụ hoàng: “Thì ra là nữ nhân người!!”

“Hoàng... hoàng thượng” Tiếng nữ nhân vang lên đầy sợ hãi.

Nghe thấy tiếng của nữ nhân thì ngực hắn đập càng mạnh. Sao... sao giống giọng nương quá vậy??

Đôi tay bịt chặt miệng nhỏ, hàng mi mở ra nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nương hắn đang đứng sau gốc hải đường đầy sợ hãi, nhận thấy ánh mắt nương hắn nhìn lại phía mình. Ngực hắn đập càng mạnh, chưa kịp phát ra tiếng kêu nương hắn thì đã thấy một cái bóng vút nhanh đến bên người sau gốc hải đường, vung tay.

“Á” Hàng máu đỏ từ cổ nữ nhân chảy xuống, người vô lực ngã xuống nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn về phía bụi rậm.

“Nương!!!!” Lãnh Cô Hạo bật người dậy, ngực đập phòng lên xuống, mồ hôi sớm đã lấm ướt y phục. Con người mơ màng nhìn lên.

Tiêu Khiết Lam đang bị giật mình vì người đang nằm ngủ bỗng thức dậy, chưa kịp hỏi han thì đã bị một vòng ôm ấm áp bao lấy mình, hơi ấm truyền từ nam nhân trước mặt sang nàng nóng nực; còn có thể cảm nhận được thân mình hắn đang run rẩy kịch liệt.

“Nương...” Lãnh Cô Hạo phát ra tiếng kêu nhỏ đủ cho người trong phòng nghe thấy.

Đang định đẩy nam nhân trước mặt ra bỗng nghe thấy hắn gọi thì chừng chừ, lúc này hình như hắn gặp ác mộng thì phải?? Bàn tay mảnh khảnh áp lên tấm lưng to hơi gầy của Lãnh Cô Hạo vỗ nhẹ như an ủi.

Một lúc sau cảm nhận được người đang ôm mình thả lỏng, hơi thở đều đều thì Tiêu Khiết Lam thở nhẹ ra. Di chuyển thân mình to lớn của Lãnh Cô Hạo có chút chật vật nằm xuống, đắp chăn rồi vắt khăn lau đi mồ hôi trên gương mặt kia.

Tiêu Khiết Lam thẫn người.

Mặt hắn thật đẹp, trong số người nàng từng gặp thì hắn chính là người đẹp nhất. (MiH: chị gặp đc mấy người thôi mà ị, ở đâu ra người đẹp cho chị gặp khi chị sống bó mình...)

Mũi cao thẳng, lông mày rậm dưới là hàng mi dài khép hờ che đi tâm hồn của con người, bờ môi mỏng không dày. Gương mặt hắn bây giờ đang bị bệnh nên có phần tiêu tuỵ tóc xơ và dính cả vào mặt. Thật đẹp!! Tiêu Khiết Lam cảm thán.

Lúc nàng chán quá nên ra khỏi phòng chơi, dù sao ở trong phòng cũng đã ba ngày rồi mà chưa thấy phu quân về nên nàng mới đi ra ngoài. Không ngờ đi lại bị lạc, ưk thì nàng mới đến đây lần đầu tiên nên bị lạc cũng là chuyện bình thường. Đang đi thì gặp cây đào thụ, bởi vì lâu quá không thấy đào thụ nên nàng không phát giác đã thì triển kinh công bay lên trên cây ngồi chơi đến mê mẩn. (MiH: chị này trẻ con ghê)

Đang lúc ngắm tán hoa đào rơi thì vô tình nhìn qua khe cửa sổ đang mở, đập vào mắt nàng như một tiên tử đang lười nhác nằm nghỉ ngơi vậy! Thật sự lúc đó, cảnh tượng đó rất đẹp. Vì tò mò nên nàng tiến lại gần hơn chút, đứng ngoài cánh cửa mà kêu vào hai ba tiếng nhưng không có ai trả lời, gan bỗng dưng lớn hơn nên đã tiến sát đến đầu giường quan sát giai nhân đang ngủ.

Trong lúc ngủ mà hắn cứ nhủmày rồi đó đó hồi lâu nàng nhớ đến lúc bà bị bệnh thì lấy tay sờ thử trán hắn. Không ngờ cư nhiên lại bệnh thật!!

Nàng một lòng thấy thông cảm nên giúp đỡ, người bị bệnh mà không ai quan tâm đến như vậy thật đáng thương. Như nàng ở trong phòng ba ngày rồi mà chẳng có ai nói chuyện cùng hay tìm đến cả. Lúc đó thật tịch mịch mà.

Ôm tâm trạng thông cảm nằng giúp hần lấy nước, lau mồ hôi cứ nhiên không biết trong phòng đang có người theo dõi nằng.

Mơ mơ màng màng nhớ lại cảnh tượng lúc này, mí mắt nặng dần; không chống lại được cơn buồn ngủ. Tiêu Khiết Lam trực tiếp dựa vào mép giường ngủ hăng say. Hai hơi thở đều đều hòa quyện vào nhau, có chút gì đó êm đềm mà tình lạng.

Mặt trời xuống núi, cảnh sắc như nhuộm một màu buồn mà lãng mạn; hoa rơi là tà cuốn theo cơn gió. Thử hỏi biết đi về đâu?...

By: MiH

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Hần là phu... phu quân????!

Hoa chẳng phải hoa, sương cũng chẳng,

Đêm nửa đêm rồi, trời đã sáng.

Đến như xuân mộng chẳng bao lâu,

Đi như mây sớm không tăm dạng.

(Hoa phi vụ - Nguyên tác: Ngự Huyền Cơ)

Hoa phi hoa, vụ phi vụ,

Dạ bán lai, thiên minh khứ.

Lai như xuân mộng kì đa thì,

Khứ tự triều vân vô mịch xứ.

Hoa điêu hoa lung, sương mai nặng hạt.

Ánh dương đã len lõi đến bên cửa sổ, một ngày nữa lại qua đi. Thu lại tầm mắt Lãnh Cô Hạo di chuyển đôi con ngươi đến bên nữ nhân đang ngủ bên mép giường mình.

Tiếng thở thật đều, nằng ngủ cũng thật say. Lãnh Cô Hạo nghĩ thầm

Con đau trước ngực đã gần như hết hẳn, lần bệnh này cũng đã qua; bây giờ nhìn hẳn không giống gì người bị bệnh nặng cả thay vào đó là thần sắc tươi sáng, nhìn vào đôi con ngươi nhu tình nhìn nữ nhân bên giường đủ thấy tâm trạng hẳn tốt cỡ nào.

Hôm qua hẳn mơ màng cảm nhận được có người đang chăm sóc mình, từ lúc ba tuổi đến giờ đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được sự quan tâm của người khác. Dù cho đại ca hẳn có tốt như thế nào thì hẳn cũng cảm thấy thiếu thốn sự dịu dàng của nữ nhân. Lúc đó hẳn đã định đẩy nằng ra vì hần sợ cái cảm giác này sẽ vụt mất lúc nào không hay, thả mắt đi từ lúc đầu còn hơn sau khi đã thành thói quen, nhưng không ngờ khi bàn tay kia chạm vào mặt hẳn để xoa dịu cơn nóng thì hẳn lại quỵn luyến không rời. Con người đúng là sinh vật kì lạ!!!

Gương mặt trắng nõn nà, mí thực thanh tú hẳn lại, hàng mí khép hờ khẽ rung nhẹ như biểu thị chủ nhân đang khó chịu. Lãnh Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam nhăn mày thì khẽ đưa tay chạm vào mí tâm, xoa a xoa.

“Không nên nhúm mí” Lãnh Cô Hạo lẩm bẩm nói.

Như nghe được lời nói vừa rồi, mày Tiêu Khiết Lam khẽ giãn ra rồi một lần nữa chìm sâu vào giấc ngủ.

Lãnh Cô Hạo nhìn tay mình rồi nhìn lại gương mặt khuynh thành của Tiêu Khiết Lam đang ngủ thì di chuyển người tới gần Tiêu Khiết Lam hơn. Bàn tay to chai sần vì luyện võ mà mất đi sự mềm mịn nằng đầu Tiêu Khiết Lam lên rồi điều chỉnh cả thân mình của Tiêu Khiết Lam bẻ lên giường. Đặt một nụ hôn lên mí tâm của giai nhân trong lòng. Lãnh Cô Hạo đắp chăn cho Tiêu Khiết Lam rồi bước ra khỏi phòng.

“Cạch” Cánh cửa vừa khép lại, mí mắt vốn đang nhắm mở ra, nhìn vào đôi con ngươi cũng khiến người ta xao xuyến lòng.

Tiêu Khiết Lam nhìn cánh cửa đóng lại nhưng người ngoài vẫn chưa đi nhớ lại cảm giác vừa rồi thì trên mặt liền xuất hiện hai rặng mây đó, trong càng thêm mê người.

Tiếng nói bên ngoài cánh cửa bỗng vang lên: “Vũ!”

Không lâu sau có tiếng nam nhân đáp lại: “ Là! Chủ nhân!”

“Đi báo với quân gia nói ngự trù chuẩn bị điểm tâm mang đến cho vương phi!” Lãnh Cô Hạo đạm mạc lên tiếng. Vì người ở Bắc Tri viện này sớm đã bị đuổi không còn một móng nên hẳn đành gọi ám vệ.

Tiếng nam nhân đáp là một tiếng nhưng hình như bản khoản hỏi tiếp: “ Mang đến đây hay ở Đông Tri viện ạ?” Thật bí ai cho hẳn mà, là ám vệ xuất sắc được đi theo bên cạnh chủ tử cứ nhiên thành một hạ nhân. Bí ai a!!!

Một lâu sau, sau khi suy nghĩ Lãnh Cô Hạo nói: “ Mang đến Bắc Tri viện này!”

Sau khi nghe cuộc đối thoại trên Tiêu Khiết Lam thần người suy nghĩ: “Ơ? Vừa nãy mình không nghe nhầm hẳn ta gọi mình là gì nhỉ? Vương... vương phi? Bắc Tri viện??”

“ Ơ! Vậy là phu quân...” Tiêu Khiết Lam nói ra tiếng, tuy nãy ngày nay ở trong phòng đến nỗi mốc nhưng nằng cũng có nghe sơ qua cuộc nói chuyện của các a hoàn. Bởi vậy nằng biết Bắc Tri viện là viện của phu quân nằng, viện của nằng là Đông Tri viện – là nơi ở của chính thất; còn Nam Tri viện là nơi ở của thiếp thất nhưng phu quân nằng không có thiếp thất hay nha hoàn thông phòng nào cả nên Nam Tri viện được đổi thành nơi dành cho khách. Tây Tri viện làm gì thì nằng cũng không biết, nghe nói ở Tây Tri viện chỉ có người có phận sự mới được vào. Nằng không ngờ mình lại vào Bắc Tri viện và người ngoài kia chính là... là phu quân nằng?

Tiêu Khiết Lam chưa nói hết ý thì giọng nói trầm ấm đã chen ngang vào: “ Tỉnh?”

Giọng nói trầm thấp mang theo ba phần dụ hoặc bảy phần vui đùa khiến gương mặt của Tiêu Khiết Lam ngay phút chốc đỏ bừng.

Tiêu Khiết Lam ngồi xoay lưng lại với cửa ra vào nên bây giờ nằng cảm nhận được người đang đi tới phí mình từ phía sau.

Trong đầu Tiêu Khiết Lam rối bời, gương mặt lãnh đạm bởi vậy mà bỗng rồi thể hiện chút cảm xúc hiếm có. Nằng phải giải thích như thế nào đây? Vào lộn phòng? Ơ không được? Lúc đó hẳn còn ở trong phòng kia mà sao mà vào lộn được? Nhờ hẳn phạt mình vì không tuân theo lệnh thì sao? Ơ ơ ơ?

Khi Tiêu Khiết Lam suy nghĩ thì bất thành linh một bàn tay nắm lấy vai nằng xoay người nằng đối mặt với hẳn. Không suy nghĩ mắt Tiêu Khiết Lam nhắm tịt lại, đưa tay ôm mặt mình.

Lãnh Cô Hạo chỉ định xem Tiêu Khiết Lam bị gì không nhưng thấy biểu hiện của nàng thì đầy tức cười. Hắn có phải là người xấu hay sói đói đầu chứ! Làm gì phản ứng dữ vậy? (MiH: sói đói ấy chứ!!! – Hạo: *lắc*)

Tiểu dung cong lên, con ngươi tà mị tiến sát đến bên người Tiêu Khiết Lam, nếu người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ đến điều khó nói.

Không khí như bị rút sạch khi hơi thở nam nhân phả vào cổ nàng, Tiêu Khiết Lam co rúm mình lên, mặt đã đỏ đến tận mang tai. Mắt vẫn nhắm không dám mở ra.

Nhìn phản ứng của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo thích thú muốn đùa bỡn một phen; dựa sát hơn hít lấy hương thơm thanh lãnh trên người nàng, môi mòng mỏ, tiếng nói tà mị rơi vào tai ai đó đang đỏ bừng lên kìa: “Nương tử?” Khi nói đến âm cuối như kéo dài lên, Tiêu Khiết Lam đầy hoảng hốt đi chuyển gương mặt mình lùi về phía sau, giọng lí nhí vang lên: “Àch! Phu... phu quân?”

Khi nói Tiêu Khiết Lam khẽ mở mắt ra, bàn tay che trước mặt mở ra vài đốt đủ cho con ngươi nhìn lên nam tử trước mặt.

“Ha... ha... ha” Bị chính bộ dạng đáng yêu của Tiêu Khiết Lam chọc cười, Lãnh Cô Hạo vui vẻ đến gần nàng hơn, đang trong lúc Tiêu Khiết Lam còn mắt to mắt nhỏ nhìn mình thì áp môi mình lên mi tâm nàng một cái.

“Chụt”

1... 2... 3 “âm” Đại não Tiêu Khiết Lam đang bị đình chỉ.... Đang bị đình chỉ.... Vui lòng chờ trong chốc lát.

Nhìn gương mặt không có phản ứng gì của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo đánh than ngắn thở dài trong lòng. "A, cần bồi dưỡng thêm mới được. Nương tử của hắn vẫn chưa qua giai đoạn phản ứng. Hazz đợi đến giai đoạn phản kháng thì chắc còn xa a" Lãnh Cô Hạo thờ dãi nhìn gương mặt lãnh đạm nhưng đầy cứng nhắc của Tiêu Khiết Lam.

Tạm thời gác lại việc của cặp đôi này, có một việc rất quan trọng mà Lãnh Cô Hạo và Tiêu Khiết Lam quên bên đó chính là...

LẠI MẶT!!!

Trong hoàng cung xa hoa lộng lẫy.

Ngự thư phòng.

“A” Một tiếng hét vang lên, đàn chim vừa đi cư đến đậu trên ngói cũng phải bay xa một đoạn mới dừng lại. Còn những con chim sống ở đây từ lâu thì đầy thông cảm nhìn đàn chim kia, tội nó ở đây đã lâu nên đã quá quen với tiếng hét như lộn bị chọc tiết kìa rồi. Chiếp chiếp!! (tiếng chim ^^)

“Lão tam!!!! sao ngươi chưa mang muội phu đến bái phỏng ta hả??” Giọng nói đầy ai oán vang lên. Gương mặt có nét gần giống Lãnh Cô Hạo đầy vẻ tủi thân.

Nữ nhân bên cạnh đang mải mực như làm lơ, Vân Nhu – hoàng hậu Phong Định quốc nổi danh mỹ nữ của La Đồ thành, năm mười lăm tuổi vào cung rồi gây nên một hồi phong ba!! Độc chiếm thánh sủng, hoàng thượng – Lãnh Cô Phong vừa lên ngôi đã xóa bỏ hậu cung chỉ độc sủng một mình Vân Nhu. Đó chính là giai thoại một thời mà thôi..

“Thiếp vừa nhận được thư tín từ Vũ! Tam vương gia vừa hết bệnh, đợt bệnh lần này cũng bất ngờ nên không kịp chuẩn bị. May mà thần y vẫn chưa đi xa nên thân thể đã bình phục...” nhìn người nằm trên thư án bất động, Vân Nhu nói tiếp đầy vẻ mị hoặc: “Tam vương gia vẫn chưa động phòng!”

Câu nói vừa dứt như giáng xuống đầu Lãnh Cô Phong, xoay đầu nhìn ái thiếp của mình con mắt sáng rực lên sau đó thì cười như điên...

Đàn chim bên ngoài ngoài đầu nhìn rồi làm ngo.

Tiểu phu.

Chính đường.

Tiêu Khắc Minh vẫn đậm mực thương trà nhưng người bên cạnh – Vũ Tĩnh Nhi, chính thiếp của ông sớm đã giận nóng mặt. Nói toàn những lời nhục mạ Tiêu Khiết Lam không có gia giáo, con hoang...

Khẽ xoa thái dương, Tiêu Khắc Minh thờ dãi nhìn Vũ Tĩnh Nhi rồi bỏ đi, ông không cho nữ nhi mình tình thân thì ông cũng đáng bị như vậy mà. Hazz...

Thời gian chuyển động, thiên nhiên thay đổi, con người... liệu có đổi thay?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Động tình

Thước phi sơn nguyệt thụ,

Thiên táo dã phong thu.

鵲飛山月曙,

蟬噪野風秋。

(Thượng quan Nghi:上官儀, Nhập triều lạc đề bộ nguyệt 入朝洛堤步月, câu 3-4)

Quạ bay, trăng núi sáng,

Gió đồng nội mùa thu mang lại tiếng ve kêu.

Phong thu hây hây thổi, hoa điều lung rã cảnh...

Nhìn từng cánh hoa đào rơi, Tiêu Khiết Lam bất giác nhớ bà bà. Nhớ cảnh sắc đã từng là kí ức, nhớ cả hơi ấm mà bà bà mang lại..

Lãnh Cô Hạo ngồi đối diện với Tiêu Khiết Lam cảm thấy nàng không chú tâm vào điểm tâm khẽ ngược lên nhìn, con ngươi mang theo nét dịu dàng hiếm có làm cho cả gương mặt thêm phần ôn nhu.

Gương mặt xinh đẹp của Tiêu Khiết Lam lãnh đạm nhìn cảnh vật trước mắt nhưng nhìn vào con ngươi kia của nàng thì hẳn biết ngay trong thân tâm nàng đang khuấy động bất thanh sắc mà thôi.

Con ngươi di chuyển nhìn tán đào đang tàn dần vì đông sắp tới, Lãnh Cô Hạo bất giác thốt lên: “Nương tử, bồi ta” Có lẽ, hắn chỉ muốn nàng nghĩ về hắn hay chỉ nhìn hắn mà thôi!

Tiêu Khiết Lam giật mình nhìn Lãnh Cô Hạo, con ngươi có chút hỗn loạn vì cảm xúc dần an tĩnh như nước. Môi mòng khẽ mở: “Vâng” Sau đó cúi đầu ăn điểm tâm của mình, nàng không biết nên bồi hắn thế nào; tuy biết hẳn là phu quân nhưng dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa nàng và hắn.

Tâm của nàng và hắn không giống nhau, nàng cảm thấy vậy. Khó mà hiểu được sau nụ cười tà mị kia hắn ta là con người như thế nào. Nàng không biết!

Lãnh Cô Hạo nhìn sự an tĩnh của Tiêu Khiết Lam cũng không thất vọng nhiều, trước khi thành thân hẳn cũng đã cho người tìm hiểu Tiêu Khiết Lam không ít.

Thân thể, cuộc sống, người thân,... cái gì hẳn cũng biết nhưng có một điều làm hẳn thắc mắc... đó chính là tâm tư con người mang tên Tiêu Khiết Lam. Có lẽ khi đọc thông tin của Tiêu Khiết Lam hẳn đã bắt đầu hứng thú vì ngoài thân thể, gia cảnh hay cuộc sống thì việc làm của nàng chỉ lặp đi lặp lại suốt mười mấy năm. Hẳn thường phán đoán tính cách con người qua từng cử chỉ hay hành động nhưng những gì ghi chép chưa đủ để hẳn hiểu về con người nàng. Có lẽ, tên của nàng cũng như con người nàng, thanh khiết mà có chút gì đó khó nói...

Hai người ăn điểm tâm của mình, tuy ngồi trước mặt chạm tay đã đến nhưng tựa như cách mấy ngàn dặm bởi họ thật sự chưa hiểu nhau...

Không khí trầm lắng trong Bắc Tri viện bỗng bị phá vỡ bởi tiếng nói oang oang của một người: “A, vương gia! Trần thủ dầy Thiên Nhai báo tin ạ!!!!” tiếp theo đó là thân hình người nam nhân lực lưỡng tiến vào, quỹ xoàng dang tờ giấy trong tay mình.

Lãnh Cô Hạo chậm rãi nhai chậm thức ăn trong miệng, sau đó uống một ngụm trà rồi mới đưa tay lấy sớ.

Tiêu Khiết Lam đang ăn cũng phải dừng lại, con người di chuyển nhìn nam nhân lực lưỡng sau đó nhìn đến Lãnh Cô Hạo, trong ánh mắt mang chút gì đó phức tạp.

Lãnh Cô Hạo xem sớ trong tay mình khẽ nhíu mày, không ngờ lần này Sở quốc lại liều mạng như vậy, cư nhiên dám tiến quân vào đánh chiếm mỏ than mà quân hẳn vừa tìm được, đây là một mỏ than lớn đủ để dùng cho năm năm sắp tới đây.

Sở quốc, một quốc gia phồn thịnh nằm cách Phong Định quốc một dãy núi – Thiên Nhai, dãy núi có nguồn than dồi dào cùng lượng thú quý hiếm nên ở đây trở thành nơi chiếm đoạt của nhiều quốc gia. Tuy vậy, xung quanh Thiên Nhai có bốn nước nhưng chỉ có Phong Định quốc cùng Sở quốc mới đủ thế lực, tiền tài và nhân lực để tiến vào dãy núi khai quật. Từ điều đó, hai tiểu quốc nhỏ lâu dần cũng không dám chiếm đoạt chỉ một năm một lần tiến vào Thiên Nhai để khai quật, đó cũng chính là quy ước của hai tiểu quốc đối với Phong Định quốc và Sở quốc, tuy quốc gia họ nghèo nhưng vẫn có một phần lãnh thổ của mình. họ bỏ đi quyền lợi của mình để bảo đảm hai cường quốc lớn không đánh chiếm tiểu quốc bọn họ. Còn Phong Định quốc cùng Sở quốc thì luôn đối đầu chém giết nhau, là hai cường quốc mạnh ngang nhau nên cứ thế ra sức chiếm đoạt. Sở quốc lo sợ Lãnh Cô Hạo của Phong Định quốc còn Phong Định quốc e ngại Sở Thiên Tề của Sở quốc. Bởi một trong hai ai cũng là một tướng quân tài ba.

Nhìn tờ sớ, con người Lãnh Cô Hạo trở nên lạnh lẽo, người nhìn thấy như rơi vào hầm băng, không! như đứng trong bão tuyết lớn đến công người.

Tiểu dung khẽ cong, con người tà mị khẽ nhìn nam nhân lực lưỡng đang quỹ dưới chân mình, tiếng nói đầy hứng thú vang lên: “Bỏn vương sẽ bàn bạc với hoàng thượng, người đưa tin về... cứ thế mà giết!” Nói xong, con người Lãnh Cô Hạo hiện lên tia khát máu như quỷ đói.

Tiêu Khiết Lam ngồi bên cạnh nhìn sắc mặt Lãnh Cô Hạo thì khẽ cúi mặt xuống, nàng không hiểu! Chắc bởi lẽ nàng chưa biết nhiều về thế giới bên ngoài như bà nói. Tại sao trong phút chốc mà tâm trạng nam nhân trước mặt nàng đã thay đổi? Lúc thì dịu dàng như nước, lúc thì tà mị tựa yêu ma, bây giờ hẳn lại giống như tu la đến đòi mạng. Khẽ lắc nhẹ đầu, nàng nghĩ nhiều quá rồi! Tâm tư hẳn sao mình đoán cho thấu!

“Nương tử!” Giọng nói dịu dàng khác xa lúc trước lên tiếng gọi Tiêu Khiết Lam.

Khẽ ngẩng đầu, con người nghĩ hoặc nhìn Lãnh Cô Hạo.

Nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo bất giác cười nhẹ mà sâu, cúi người hôn lên mi tâm của giai nhân, lên tiếng nói: “Nương tử! đợi ta về!”

Nhẹ như chuồn chuồn lướt qua, tựa như con gió phả vào mặt nhưng khiến ngực của Tiêu Khiết Lam bất giác đập nhanh hơn vài nhịp, gương mặt lãnh đạm nhìn Lãnh Cô Hạo.

Hai người đang đứng sát vào nhau, chỉ một đọt tay nữa mũi của Tiêu Khiết Lam và Lãnh Cô Hạo sẽ đụng vào nhau, hơi thở của hai người hay mùi hương trên cơ thể của hai người cả hai đều cảm nhận được. Nhìn gương mặt gần trong gang tấc của Tiêu Khiết Lam ngực của Lãnh Cô Hạo cũng bất giác đập mạnh hơn. Có lẽ hẳn thật sự đã động tâm!!! Như nụ hôn vừa rồi, tựa làn nước ấm chạm vào môi của nhau, Lãnh Cô Hạo vui vẻ xoay người bước ra khỏi phòng còn mặt Tiêu Khiết Lam thì cứng đờ, rằng mấy đó trên mặt đã lan đến tận mang tai. Nha hoàn và quân gia đứng xung quanh nhìn vương gia và vương phi thân mật sớm đã cúi mặt xuống, vài nha hoàn tuổi còn nhỏ xấu hổ tựa như người nào đó nổi mẩn rặng đào đến tai.

Đang định bước ra khỏi phòng, thân hình Lãnh Cô Hạo chợt dừng lại, thị vệ bên người cũng chờ đợi chủ tử mà rậm rạp dừng bước.

Nhìn nữ nhân ngồi ngơ ngẩn bên bàn, Lãnh Cô Hạo vui vẻ nói: “Thu dọn cho vương phi đến Bắc Tri viện, ta rộng lượng cho vương mượn phòng của ta!” Sau khi nói xong không chừng chủ mà động, có lẽ hẳn muốn nàng dần phụ thuộc vào hẳn. Nàng tuy lãnh đạm nhưng không phải hẳn lãnh đạm, sẽ có lúc hẳn sẽ khiến nàng chủ động hay luôn nhớ đến hẳn; tuy gặp nhau chưa lâu nhưng sở trời đã định, nàng sẽ không chạy thoát khỏi tay hẳn đâu!!! Lãnh Cô Hạo vừa đi vừa nghĩ.

Nam nhân động tình không dễ... nhưng một khi đã động tình thì bất chấp!!!

Khi Lãnh Cô Hạo khuất bóng thì trong phòng liền xuất hiện tiếng hít hà của các nha hoàn, nhìn vương gia và vương phi thân mật như vậy chắc không phải như lời đồn rồi, vương phi dường như rất được sủng ái đây chứ!! Còn nữa còn nữa, viện của phu quân có khi nào chứa nữ nhân ngoài mình đâu, vương phi được vương gia chuyển vào Bắc Tri viện thì càng thấy được sự sủng ái của vương gia. Hít hà hít hà a!!

Hồn của Tiêu Khiết Lam cuối cùng cũng trở về thể xác, nghe mang máng được câu cuối Lãnh Cô Hạo nói thì Tiêu Khiết Lam lần đầu tiên dâng lên cảm xúc kinh bị Lãnh Cô Hạo, nàng đây đâu phải quý xin hẳn cho nàng vào Bắc Tri viện mà nói cái giọng ban on như vậy a! Hừ hừ!!!

Tiêu Khiết Lam không biết nhưng trái tim của nàng đã sớm nhận định, chắc có lẽ nữ chính của chúng ta vẫn cần thời gian trưởng thành hơn nữa a!!!

Xả thân vì nước, mang tiếng anh hùng,

Tâm mang phiền muộn... hai tiếng " nhớ nhà"!!!

Có lẽ đây là lần đầu tiên Lãnh Cô Hạo muốn nhanh chóng giải quyết chính vụ để sớm về nhà ngắm giai nhân trong lòng, bước chân vào ngự thư phòng nơi dành cho hoàng đế Lãnh Cô Hạo phiền muộn.

Lãnh Cô Phong sớm đứng chờ đợi đệ đệ nhà mình, khi thấy Lãnh Cô Hạo bước vào thì liền gỡ chứng trêu chọc: “ Lão tam! Lại đây lại đây!! Ta nói đệ biết nhé, tuy biết đệ với muội phu vẫn chưa đồng giường cộng chাম nhưng cái gì cũng nên từ từ a! Ta rất tiếc với lần bệnh này của đệ, nay chưa khỏe đã phải đi giải quyết chính vụ. Ta nói...” khi nói còn mang gương mặt đồng cảm nhìn Lãnh Cô Hạo, lâu lâu còn lấy vạt áo chấm chấm khoe mắt không có lấy một giọt nước mắt.

“Ca” Lãnh Cô Phong còn chưa nói xong, Lãnh Cô Hạo mang vạch đen trên mặt cắt ngang lời nói của đại ca hẳn. Không biết khi nào vị hoàng đế này mới bỏ cái tính khí này đây? Hẳn than thở trong lòng.

Thấy Lãnh Cô Hạo nhăn nhó nhìn mình, Lãnh Cô Phong nín cười già giọng nói: “ ừm, ta hiểu, hiểu mà! Ta nói đệ nghe...” Lời còn chưa dứt Lãnh Cô Hạo mắt kiên nhẫn ném tờ sớ đập lên mặt đại ca nhà mình.

Biết tình thế đệ đệ mình đã lâu, Lãnh Cô Phong mặt còn mang vẻ trêu đùa, tay thì mở tờ sớ. Mới nhìn vào gương mặt Lãnh Cô Phong đã biến đổi, nghiêm túc nhìn tờ sớ trong tay, Lãnh Cô Phong lên tiếng nói: “ Các người lui ra đi!” Đợi bọn hạ nhân lui ra hết, Lãnh Cô Phong cùng Lãnh Cô Hạo nghiêm túc bàn bạc...

Tuy nói tính khí Lãnh Cô Phong trẻ con nhưng cũng phải công nhận hẳn là một hoàng thượng anh minh, sáng suốt, mưu lược như thần. Dù cho vấn đề có khó đến đâu khi đến tay của Lãnh Cô Phong hẳn sẽ giải quyết để như trở bàn tay, trong chính sự luôn nghiêm túc, thẳng tay phế bỏ những trung thần không có tài năng hay bị tà hóa...

Thu đi, đóng đến bất ngờ, hơi thở mùa đông dần tràn vào Phong Định quốc như báo hiệu trước những biến đổi sẽ và đang xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Mở rộng khoảng cách

Thiên nhai địa giác hữu cùng thì,

Chi hữu tương tư vô tận xứ.

Tạm dịch:

Góc bể chân trời thường hữu hạn,

Chi có tương tư lại vô bờ.

(Mộc lan hoa – Yến Thù)

Suốt ngày hôm đó, Tiểu Khiết Lam theo lời nói của Lãnh Cô Hạo dọn đến ở Bắc Trì viện, lời đồn của nàng nghe phong phanh sao cũng đã hết rồi, nàng cảm thán miệng lưỡi thế gian cũng thật độc.

Ngồi trong phòng ngày hôm qua, Tiểu Khiết Lam thần người nhìn tán đào rơi ngày càng nhiều ngoài cửa sổ, hơi lạnh đã phàn phất đầu đây; nàng khẽ rung mình. Dù cho suy nghĩ như thế nào nàng thật sự vẫn chưa biết hết những gì xung quanh mình, nhiều lúc nàng nghĩ mình không thuộc về thế giới này bởi nó thật sự rất khó hiểu. A!! Đau đầu quá!

Tiểu Khiết Lam xoay người nhìn nha hoàn sau lưng mình, nha hoàn này hình như tên là Yên Chi thì phải. Lúc trước nha hoàn hồi môn của nàng có hai người nhưng vì Tiểu Khiết lam có thành kiến với hai nha hoàn này nên mới trục xuất đuổi về Tiểu phủ, nàng không biết hành động này của mình là đúng hay là sai!

Nhìn Yên Chi đứng lặng trong phòng, cuối cùng Tiểu Khiết lam cũng mở miệng nói: “ Yên Chi, giúp ta tìm một thanh kiếm!” Lời nói vừa nói ra đã khiến Yên Chi sợ đứng người, nàng lắp bắp sợ hãi nhìn Tiểu Khiết Lam “ Vương... vương phi! Ngài cần kiếm để làm gì ạ??” Vừa hỏi trên mặt Yên Chi đã xuất hiện nỗi sợ hãi.

Nhìn phản ứng của Yên Chi, tâm trạng của Tiểu Khiết Lam tốt hơn nhiều có lẽ nha hoàn này với nàng có gì đó giống nhau mà nàng chưa nghĩ ra. Tâm tình cũng thả lỏng nhìn Yên Chi nhẹ nhàng nói: “ Yên Chi à! Ta chỉ muốn luyện kiếm thôi mà! Em làm gì phản ứng dữ vậy!”

Nghe Tiểu Khiết Lam nói, Yên Chi “ A” lên một tiếng, nói: “ Em cứ tưởng tiểu thư làm gì chứ!” Nói xong đã xoay người chạy đi, vừa đi Yên Chi vừa nghĩ đến cũng thật kì lạ, nữ tử bình thường đều chơi cầm, kì, thi, họa. Vương phi lại muốn luyện kiếm đúng là khác người mà a!!

Tiểu Khiết Lam cũng đoán được Yên Chi sẽ thắc mắc nhưng nàng cũng không giải thích, có lẽ lúc nào편편 nàng đều luyện kiếm hoặc luyện chữ. Hai thứ này nàng tinh thông nhất còn nói đến những thứ khác thì nàng mù tịt. Hôm nay nàng muốn luyện kiếm hơn, suốt hai tháng nàng chưa đụng qua kiếm rồi có lẽ ở đây con người luôn có thành kiến với nữ nhân mang kiếm thì phải. Thật rắc rối a!!!

Khi Lãnh Cô Hạo về đến phủ thì trời đã sắp tối, hoàng hôn bao trùm cả tòa thành, từng dải nắng len lỏi đầu đó rồi dần biến mất.

Vừa vào đến Bắc Trì viện Lãnh Cô Hạo đã trực tiếp sững người, con người cứ dính chặt một nơi, không sao dứt ra được. Đó là hình ảnh đẹp nhất trong quảng kí ức tâm tởi của hắn. Không riêng gì Lãnh Cô Hạo tất cả người có mặt ở đây đều chú ý đến Tiểu Khiết Lam không dời mắt.

Tiểu Khiết Lam đang đứng dưới gốc đào thụ, tán đào cứ rơi. Tiểu Khiết Lam thì cứ múa kiếm, từng động tác một như hoa trôi nước chảy, một vũ điệu đơn giản mà đẹp đến lạ thường. Hắn còn cảm nhận được trong từng động tác của Tiểu Khiết Lam có mang một phần nội lực. Hoa rơi vô ý, người hữu tình! Vì hôm nay Tiểu Khiết Lam diện y phục có màu phấn hồng, kết hợp với điệu múa khiến cảnh vật xung quanh giống như bị lu mờ, Tiểu Khiết Lam giống như tiên tử dạo chơi không để ý gì đến xung quanh còn lòng ngực của Lãnh Cô Hạo sớm đã đập nhanh, một phần trong trái tim hắn như đã bị chiếm mất chỗ. Cảm giác thật lạ lùng!!!

Kết thúc điệu múa kiếm, Tiểu Khiết Lam theo thói quen ngẩng đầu lên trời để mặc tán hoa rơi xuống mặt hay đậu trên y phục của mình. Điều này làm cho Tiểu Khiết Lam nhớ đến nơi mình đã sống mười mấy năm kia, không biết cảm xúc dâng trào hay trong lòng mang tâm sự, giọt nước mắt đầu tiên từ khi đến đây rơi xuống. Mang theo ba phần u sầu.

Lãnh Cô Hạo đứng nhìn Tiểu Khiết lam rơi nước mắt lòng như có cái gì rất khó chịu, tuy hắn đứng khá xa nhưng dù gì hắn là người luyện võ nên giọt nước mắt kia của nàng không qua khỏi mắt hắn. Sự tịch mịch của Tiểu Khiết Lam như cái kim châm vào lòng hắn.

Bước đi nhanh đến bên Tiểu Khiết Lam, đôi tay to vai rộng ôm Tiểu Khiết Lam vào lòng, lên tiếng dịu dàng nói: “ Nương tử? Nhớ vì phu đến phát khóc sao!”

Tiểu Khiết Lam không từ chối vòng ôm này, nàng không biết vì sao nàng không bài xích hắn. Nghe giọng điệu của Lãnh Cô Hạo, Tiểu Khiết Lam cũng không phản ứng, bây giờ nàng biết hắn một chút rồi, hắn rất vô xi a!!!

Cúi người nhìn tâm tình Tiểu Khiết Lam vui lên lòng hắn mừng như điên, nàng không bài xích hắn nha! Cứ ngỡ sáng nay Tiểu Khiết Lam bài xích mình nhưng không ngờ bây giờ nàng lại cho hắn ôm vào lòng. Vì mỗi lần hắn ôm nàng hay hôn nàng nàng đều không có phản ứng nhưng bây giờ nàng rất bình thường, không kinh ngạc trước hành động này của hắn chứng tỏ nàng cũng bắt đầu thích hắn rồi mà a!!!

“ Nương tử!!!” Lãnh Cô hạo nói.

“ Hửm” Tiểu Khiết Lam làm tỏ trong lòng hắn trả lời, nàng không biết tại sao mình lại thích cảm giác ấm áp này, nó giúp nàng không nhớ đến bà bà nữa.

“ Nương tử! Khi nào nương tử mới yêu vi phu?” Lãnh Cô Hạo nói câu này chính hắn cũng phải ngạc nhiên, bởi lẽ trước đây đại ca hắn luôn nói yêu hoàng tẩu nhất nhưng lúc đó hắn không hiểu yêu là như thế nào bởi vậy hắn cũng không biết cảm giác kia tuyệt như thế nào. Bây giờ gặp Tiểu Khiết Lam hắn cảm thấy thích sự lạnh đậm của nàng hay thích biểu cảm bối rối của nàng. Có lẽ thích này chính là yêu như đại ca nói!

Nam nhân mà, nhìn nữ nhân lãnh đạm xa cách đến đâu sẽ bắt đầu hứng thú bởi lẽ chinh phục nữ nhân như vậy mới cảm giác mình có thành tựu!!

Nghe câu hỏi của Lãnh Cô Hạo lòng Tiểu Khiết Lam rối bời, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt yêu nghiệt kia, Tiểu Khiết Lam bối rối nói: “ Ta xin lỗi... nhưng ta không biết... yêu là như thế nào??”

Nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Tiểu Khiết Lam có sự nghi hoặc cùng bối rối Lãnh Cô hạo mỉm cười, giọng nói ôn nhu đầy từ tính: “ Không sao! Vi phu sẽ dạy nàng mà!!!” Nói xong, đôi môi đã áp lên mi tâm Tiểu Khiết Lam. Hắn thật sự thích đôi môi đỏ mọng của nàng hơn nhưng hắn biết nàng cũng cần có thời gian thích ứng. Đầu gì nàng sống khép kín đã lâu bây giờ tiếp nhận hắn cũng khiến hắn mừng thầm rồi. Cái gì cũng không nên cưỡng cầu quá!!!

Nhận lấy sự dịu dàng của Lãnh Cô Hạo, tuy một nụ hôn nhẹ nhưng nàng cảm nhận được sự trân trọng của hắn đối với nàng, nàng không biết mình sẽ hòa nhập với cuộc sống của hắn không nhưng có lẽ nàng nên thử cố gắng một lần. Bởi nàng thật sự thích cảm giác hắn mang lại. Nghĩ vậy tiểu dung của Tiểu Khiết Lam khẽ cong, khuôn mặt xinh đẹp nhu hòa đi trong nụ cười tựa như một linh hồn thanh khiết vương vấn không rời.

Nhìn nụ cười của Tiểu Khiết Lam, ngực Lãnh Cô Hạo đập càng nhanh; lần đầu tiên lần đầu tiên nàng cười với hắn a, nàng cười với hắn đó!!! Vui mừng ôm Tiểu Khiết Lam càng chặt hơn trước, hắn nghĩ tương lai giữa hắn và nàng sẽ rất đặc sắc a!!

Hai người lần đầu tiên cùng chung cảm nhận, lần đầu tiên cảm nhận rõ rằng nhịp đập của nhau không chú ý đến những người xung quanh đã cúi gằm mặt. Họ xấu hổ a, vương gia với vương phi sao lại tùy tiện vậy chứ!!! Trong này vẫn còn người chưa có ý trung nhân đây!! Ghen tỵ chết mất a!!! (MiH: mk cx ghen tỵ chết mất a)

Tối hôm đó, hai người cùng nhau ngắm hoa đào sắp tàn sau khi ăn điểm tâm xong, lần đầu tiên trong cuộc đời Lãnh Cô Hạo cảm nhận được sự hạnh phúc ngập tràn khi cùng với người mình yêu; lần đầu tiên trong đời Tiểu Khiết Lam thấy thích hơi ấm của người khác ngoại trừ bà bà. Hai người ôm chung một niềm hạnh phúc mà ngắm hoa đào cuối thu. Có lẽ niềm hạnh phúc đích thực chỉ đơn giản như thế này.

“ Nương tử! Nàng chờ vi phu kháng ba ngày nha, hi hi ta cần ra ngoài trấn thủ đây Thiên Nhai xử lý vài việc!! Nàng ở phủ chờ vi phu nha!” Bỗng nhiên Lãnh Cô Hạo cất tiếng nói. Hắn huyền tiếc a! Nương tử bắt đầu nhận hắn nhưng bây giờ lại xử lý công việc. aiz..

Nghe Lãnh Cô Hạo nói như vậy, Tiểu Khiết Lam xoay người đối diện với mặt Lãnh Cô Hạo nói: “ Người nhớ nghỉ ngơi! Dù sao người cũng mới bệnh dậy không nên làm việc quá sức...” Nghe được lời nói của Tiểu Khiết Lam. Lãnh Cô Hạo vui vẻ mang mặt dày nói: “ Nương tử! Nàng đang lo cho vi phu sao? Không lo, ta sẽ nhanh giải quyết đề bồi nương tử nha!” Hắn nói xong còn cười một cái rất là mỉa. Tiểu Khiết Lam thì nhanh chóng đỏ mặt.

Tối hôm đó, Tiểu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo lần đầu tiên ngủ chung giường với nhau, hai người chỉ đơn giản là ngủ thôi, Lãnh Cô Hạo cũng chiếm chút đầu hũ của Tiểu Khiết Lam nhưng bị ai là Tiểu Khiết Lam ngủ say đến chết không biết mình bị làm gì.

Mặt trời ló dạng, hơi lạnh vương vẩn đầu đây; Lãnh Cô Hạo chuẩn bị lên đường, nhìn dung nhan ngủ say của Tiêu Khiết Lam thì đặt nụ hôn lên mí mắt nàng. Xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sở thiên ngạo

Thanh phong kiếm dẫn lối, ta tương phùng giữa một trời hoa.

Nụ cười mỹ nhân chỉ giành cho đáng anh hùng.

Mảnh nguyệt đào có hiểu mộng nhân gian.

Hồng trần phù hoa một kiếp rồi sẽ là hư vô.

Lãnh Cô Hạo đi khi Tiêu Khiết Lam chưa tỉnh, nghe tiếng nha hoàn Yên Chi gọi, Tiêu Khiết Lam lim dim mở mắt.

Làm vệ sinh cá nhân xong, vui đầu vào ăn điểm tâm. Bấy giờ Tiêu Khiết Lam đang nghĩ nên làm gì trong ba ngày này để đợi Lãnh Cô Hạo về.

Sau khi hoàn tất xong mọi thứ, Tiêu Khiết Lam mang Yên Chi đi ra khỏi Hoàng Bắc phủ. Nàng muốn biết thêm về bên ngoài, từ lúc đến Thanh Ty thành này, nàng chưa có cơ hội nhìn thấy, một phần bởi vì được Lãnh Cô Hạo nói tốt đến Thanh Ty thành nên Tiêu Khiết Lam mới có ấn tượng tốt với nó.

Hôm nay Tiêu Khiết Lam diện một thân bạch y, tóc chi buộc lỏng bằng dây vải màu xanh lam, trên người cũng chỉ mang một đôi khuyên tai cùng một chiếc vòng ngọc bích. Nhìn Tiêu Khiết Lam lãnh đạm mà xinh đẹp khiến rất nhiều người trên đường chú ý đến nàng.

Vì sự lãnh đạm vốn có nên Tiêu Khiết Lam cũng không để ý đến những người xung quanh, Yên Chi vốn đi theo nhiều chủ tử nên việc này cũng rất quen thuộc. Hai người cứ đi từ gian hàng này đến gian hàng khác mà không chú ý đến xung quanh.

Nhìn thấy gian hàng của một ông lão, con mắt Tiêu Khiết Lam sáng lên đi nhanh về phía ông. Đây là gian hàng nặn đất, những thứ được nặn đều rất tinh tế và sinh động làm Tiêu Khiết Lam nhìn không rời. Ông lão thấy vị cô nương xinh đẹp tiến về gian hàng mình thì vui mừng không dứt, nhìn vào chắc vị cô nương này cũng có gia thế, vậy là ngày hôm nay lão có tiền để mang về cho lão bà ở nhà rồi!

Tiêu Khiết Lam yêu thích nhìn từng món đồ, bỗng ngược lên nhìn ông lão hỏi: “Gia gia, gia gia có thể làm vật theo yêu cầu không ạ?” Con người sáng rỡ nhìn chăm chăm vị lão nhân.

Ông lão nghe vậy cũng gật gù báo biết làm, cô nương này chắc không khó tính nên ông đành nhận lời, không biết làm vật gì a!!

Thấy ông lão gật đầu, Tiêu Khiết Lam vui vẻ lấy từ vật áo ra một cây trầm, cây trầm này di vật của nương nàng để lại, tuy không biết gia cảnh thế của nương nàng như thế nào nhưng nhìn vào cây trầm đủ biết có giá trị liên thành.

Ông lão tay run run cầm cây trầm xem xét, nhận thấy chất liệu của cây trầm thì lão đỏ cả mồ hôi. Thấy ông lão nhìn cây trầm của mình chăm chú Tiêu Khiết Lam thấy lạ bèn hỏi: “Gia gia, cây trầm của con có vấn đề gì?”, ông lão nghe Tiêu Khiết Lam hỏi vậy thì ngây người, giọng run run nói: “Cô nương này, suýt!! Nghe lão nói, dù cô nương ở Sở quốc đến thì cũng đừng mang thứ này ra trưng bày thiên hạ; lão đây cũng là người Sở quốc lão nói cô nương nên cất vật này thì hơn, bây giờ Phong Định quốc và Sở quốc sắp có giao tranh ở đây Thiên Nhai nếu biết có người Sở quốc đến đây họ sẽ nghi ngờ đấy!!!!” Nói xong ông lão run run trả lại cây trầm cho Tiêu Khiết Lam.

Nghe ông lão nói, lòng Tiêu Khiết Lam dâng lên dự cảm khác thường, thấp giọng hỏi ông lão: “Gia gia, gia gia sao biết con là người Sở quốc?” Tiêu Khiết Lam nói dối không chớp mắt.

Ông lão thấy Tiêu Khiết Lam vậy thì cũng hạ thấp giọng nói: “Cô nương a, trước khi rời khỏi Sở quốc cô nương nên tìm hiểu chút. Cây trầm cô nương cầm là ngọc thượng đẳng, huyết ngọc trong tay cô nương chỉ có ở Sở quốc mà thôi, lão nói cô nương nghe, ngọc màu đỏ mà còn là ngọc thượng đẳng thì chỉ xuất hiện ở Hán Tây của Sở quốc, nên xuất hiện ở đây là lão biết liền. Không dấu gì cô nương, lão cũng là người Sở quốc nên lão khuyên cô nương nên chú ý hơn trong giai đoạn này a!!!!” Nói xong ông lão còn nhìn cây trầm trong tay Tiêu Khiết Lam hồi lâu.

Tiêu Khiết Lam nghe ông lão nói thì ngây người, nương nàng là người Sở quốc? Là ngọc thượng đẳng thì chỉ xuất hiện trong tầng lớp quý tộc mà thôi... nhưng sao nương nàng lại làm a hoàn trong Tiêu phủ để rồi xảy ra chuyện?... Suy nghĩ ập đến làm Tiêu Khiết Lam không tiếp thu nổi, mua vài tượng nặn rồi cầm on ông lão. Tiêu Khiết Lam mang Yên Chi hỏi phủ. Nhưng không ngờ lại có sự việc xảy ra.

Cách nơi Tiêu Khiết Lam cùng Yên Chi đang đứng, cụ thể là có một chiếc xe ngựa đang như điên chạy về phía trước, phu xe trên xe sớm không thấy đâu, còn bên trong xe đang có tiếng kêu oai oai của một nữ nhân.

“Cứu ta, cứu ta với!!! Ai cứu được ta ta sẽ thưởng 100 lượng a!!! Cứu ta...a” Nữ nhân trong xe ngựa xóc nảy hết lên điên cuồng, nhưng nghe đoạn đối thoại kia thì Tiêu Khiết Lam làm ngơ, người trong xe không đáng cho nàng cứu. Tiêu Khiết Lam nghĩ vậy chứ không phải người xung quanh nghĩ vậy, có đôi thanh niên trai trắng rục rịch vì số tiền nhưng nhìn con ngựa như điên kia thì chân chò.

“Cứu ta a!!!!” Tiếng nữ nhân vang lên ngày càng gần nhưng chưa ai cứu được nàng.

Tiêu Khiết Lam xoay người định đi thì nghe tiếng khóc của hài tử vang lên: “Oaaaa! Nương!!!!...” Xoay đầu nhìn hài tử đang đứng ngơ ngác giữa đường, nhìn xe ngựa sắp chạy đến gần thì Tiêu Khiết Lam không chùng chừ mà bay lên phía trước, hài tử nhỏ không có tội!!!

“A! Tiêu thư!!!!” Yên Chi đứng bên cạnh thấy Tiêu Khiết Lam tiến lên phía trước thì sợ hãi kêu lên.

Thị trấn kinh công cực nhanh, bay vút lên phía trước; đang lúc mọi người xung quanh ngơ ngác thì bên cạnh như có ai đuổi theo về phía nàng, vút về phía trước. Khi con ngựa sắp dừng hài tử thì Tiêu Khiết Lam nhanh tay ôm hài tử vào lòng rồi xoay người, đạp chân lên mặt đất bay lùi ra phía sau tránh xe ngựa. Còn cái bóng đen khi này vút lên phía trước, thủy chủ lóc lên, con ngựa đang như điên kia bỗng dừng ngã xuống, máu phun tung tóe. Cái bóng đen nhân lúc này bay vào trong xe ngựa ôm nữ nhân kia ra trước khi xe ngựa bị hỏng.

“A aaaa” Cuối cùng thì người dân xung quanh cũng có phản ứng, một số người vì hành động dũng cảm của hai người mà lên tiếng hoan hô còn đa phần những nữ nhân đều thét thất thanh vì cảnh máu me của con ngựa.

Cái bóng đen kia chính là một nam nhân – Sở Thiên Ngạo (MiH: thấy quen tai ko nà? ^^ m n tự đoán nhak)

Ôm nữ nhân bên cạnh xuống đất, Sở Thiên Ngạo hần di chuyển con người đến bên bạch y nữ tử kia. Mới nhìn vào hần đã ngây ngẩn cả người. Nàng rất đẹp, thật sự rất đẹp!!! Hần chỉ biết nói như thế mà thôi, quanh năm chinh chiến sa trường hần sợ miêu tả nàng lại mất đi vẻ đẹp của nàng a! Tướng quân lúc nào cũng thô lỗ mà hần không muốn giảm sự xinh đẹp của nàng!!

Tiêu Khiết Lam thấy ánh mắt của nam nhân trước mặt thì ngược lên nhìn, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau. Trong giây phút đó đã có người động tâm a!!!

Thấy nam nhân kia nhìn mình chăm chăm làm Tiêu Khiết Lam chán ghét, nhìn hài tử trong lòng rồi nhìn đến Yên Chi đang ngơ ngác đứng bên kia, nàng khẽ gọi: “Yên Chi!” Yên Chi giật mình sau tiếng gọi, nhìn tiểu thư nhà mình không làm sau thì thở ra ra một hơi, nếu tiểu thư mà bị gì thì vương gia sẽ lột da róc xương nàng mất. Không phải nàng nói đùa, tính khí vương gia thất thường may mà mấy ngày nay không nổi hứng thú giết người không trong phủ cũng không yên tĩnh như thế.

Xách váy chạy đến bên Tiêu Khiết Lam, Yên Chi cố gắng không nhìn đến con ngựa máu me đang gài gặt trên đất. “Tiêu thư?”

Đưa hài tử trong lòng cho Yên Chi bảo: “Đi tìm nương đưa bé!” Yên Chi nghe vậy tuân lệnh đi ra nơi khoảng trống hét lên: “Ai mất hài tử a!!!!” Nhìn cách làm của Yên Chi, Tiêu Khiết Lam buồn cười mà khẽ cong tiểu dung. Lâu sau cũng có một phụ nhân tới nhân con, khóc đến hoa lệ dài vãi cả cam tã Yên Chi không ngừng. Yên Chi chỉ đỏ mặt xấu hổ nhận ơn của phụ nhân chứ không biết làm thế nào cho phải.

Sở Thiên Ngạo nhìn thấy nụ cười thoang của Tiêu Khiết Lam thì như xuân phong ấm áp, lên tiếng nói với Tiêu Khiết Lam mà không nhìn đến nữ tử bên cạnh mình đã cứu một lần: “Tại hạ Tề Thiên Ngạo không

biết quí danh của cô nương là gì?” Nói xong chấp tay lên như đối với bằng hữu lâu năm.

Tiêu Khiết Lam không định chú ý nam tử này nữa nhưng nhìn thái độ của hắn không giống kẻ tham tiền, nhìn lại gương mặt hắn, ừm. Có anh tuấn có thần! Nhưng không bằng Hạo! Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ (MiH: chị nì bắt đầu đem ra so sánh rồi đây! Hô hô hô)

Không để Tề Thiên Ngao chờ, Tiêu Khiết Lam học dáng vẻ của hắn chấp tay nói: “ Không cần đa lễ, ta là Tiêu Khiết Lam”. Tiêu Khiết Lam vừa nói xong những người xung quanh liền hít hà hít hít, thì ra vị tiên nữ này chính là tam vương phi a!!! Không ngờ, nàng lại đẹp hơn cả trong lời đồn nhiều ấy chứ. Mọi người xung quanh bắt đầu rục rịch. Tuy nói Tiêu phủ thay thế tân nương không ai không biết nhưng dung nhan của tân nương Tiêu Khiết Lam thì chưa ai được nhìn thấy nên mọi người luôn tò mò a!!!

Người luyện võ luôn có thính lực cao hơn người thường, khi Sở Thiên Ngao nghe thấy Tiêu Khiết Lam đã là tam vương phi thì thất vọng trong lòng, nhưng chắc hẳn vẫn có cơ hội chứ nhỉ? Lãnh Cô Hạo đối chiến với hắn cũng nhiều lần nên hắn biết Lãnh Cô Hạo là con người máu lạnh nên y nhiều lúc sẽ không chú ý đến nàng thì sao? Ý nghĩ này làm Sở Thiên Ngao vui hơn đôi chút, mỉm cười nhìn Tiêu Khiết Lam.

Phụng Vi Lâm – cô nương được cứu bị cho ra rìa thì tức đến đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn ân nhân của mình rồi nhìn sang Tiêu Khiết Lam đầy vẻ kính bị, hừ hừ!! Có phu quân rồi mà còn đi mê hoặc người khác, có chút nhan sắc thì ngon à. Hừ hừ!!! Phụng Vi Lâm nói thầm trong lòng.

Ngẩng đầu lên nhìn Tề Thiên Ngao, aaa thật là anh tuấn. Con mắt Phụng Vi Lâm say đắm nhìn Tề Thiên Ngao, lên tiếng nói: “ Ai dà! Ân nhân! Tạ ơn cứu mạng của ân nhân. Tiểu nữ là Phụng Vi Lâm, con của Tà bộ thượng thư. Xin theo tiểu nữ về phủ để trả ơn ân nhân ạ!” Giọng nói lãnh冽 vang lên, mọi người đều nhìn qua Phụng Vi Lâm – người bị bỏ quên.

Sở Thiên Ngao nhìn Phụng Vi Lâm đầy chán ghét, lúc đầu hắn cũng không định cứu nàng. Người hắn định cứu là hài tử kia cơ, tuy đây là Phong Định quốc nhưng dù sao hắn rất thích trẻ con, nên mới định cứu hài tử kia nhưng không ngờ Tiêu Khiết Lam lại ra tay cứu, vì theo quán tính không giảm được tốc độ được nên hắn đành bắt đắc dĩ cứu nàng ta a!!! (MiH: Tội ành ghê, xin giới thiệu luôn ảnh này là nam phụ đấy. Ten tên tèn)

Nhìn biểu tình của Tề Thiên Ngao, Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ rồi nói: “ Nếu đã có duyên thì ta xin mời Tề công tử một tách trà ở Hường Quý lâu gần đây!”

Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy thì hẳn hào sảng đồng ý, hai người vừa đi vừa trò chuyện bỏ lại sau lưng là Phụng Vi Lâm cùng bá tánh đang chia nhau thịt ngựa a... +

♥By: MiH - Tớ giải thích tên của Ngao ca nhạc, vì đây là Phong Định quốc nên không có người họ Sở, nên Ngao ca mới đổi họ của mk cho an toàn. Còn lúc dẫn tr mk sẽ điều chỉnh cho phù hợp nên nơi họ Sở nơi họ Tề thì đừng nói j nhak.

À nói luôn là Sở Thiên Ngao vs Sở Thiên Tề là 2 ng" khác nhau nha, mk nói trc" cho tiện vì sau này Sở Thiên Tề ex xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tương tư

Phiêu bạt giang hồ lòng thương tâm,

Đoạn trường sâu, nhìn lược mộng, nhớ cố nhân.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện khách sáo với nhau vài câu chưa gì đã đến Hường Quý Lâu. Vừa vào đến cửa tiểu nhị nhìn thấy hai vị khách quan này có tiền đều nhiệt tình chào đón, gương mặt nịnh bợ hiện rõ trên khuôn mặt.

Tuy biết đây là công việc của người ta nhưng nhìn vào gương mặt nịnh bợ của tiểu nhị làm Tiêu Khiết Lam khá khó chịu. Chẳng lẽ nàng thật sự bài xích người khác quá? Nhưng Tề Thiên Ngao thì nàng đâu bài xích? Rồi rồi rồi rồi a!!!

Ngoảnh mặt làm ngơ với tiểu nhị, Tiêu Khiết Lam theo lời nói của Yên Chi đi lên tầng hai của Hường Quý Lâu. Tĩnh ra có nha hoàn đi bên cạnh cũng tiện thật có cái không rõ đều có thể hỏi a!!

Sở Thiên Ngao nhìn hướng đi của Tiêu Khiết Lam thì đi theo lên tầng hai, vừa mới bước chân lên người ta đã cảm thấy khác biệt với tầng một rồi; xung quanh thiết kế rất là xa hoa, tầng hai có khoảng bảy gian, từng gian được chia ra từng khoảng khác nhau được ngăn cách bởi một bình phong to lớn và màn rèm đỉnh từng hạt lưu ly; Bên trong một gian có thể thoáng nhìn rõ có một bộ bàn ghế được điêu khắc tỉ mỉ từng đường nét, chất liệu gỗ có thể nói là thượng đẳng a!! Xa hoa xa hoa quá!!.. Tuy biết Hường Quý Lâu xa hoa nhưng không ngờ lại xa hoa đến cỡ này. Chắc chắc!!! Tiêu Khiết Lam cảm thán.

Yên Chi đứng bên cạnh cũng như Tiêu Khiết Lam, nàng làm nha hoàn nhiều chủ từ nhưng vẫn chưa được bước lên tầng hai của Hường Quý Lâu, có lẽ vào được đại sảnh thôi cũng đã bỏ ra nhiều tiền rồi..

Đối với Sở Thiên Ngao thì nhìn vào cũng không tò vè kính ngạc gì cho cam, bản tính hắn vốn đã vậy; hắn làm tướng quân dưới trướng của đại ca hắn với trọng trách bảo vệ hoàng thượng thì từng ngộ ngách trong hoàng cung của Sở quốc hay vào những khách điểm xa hoa hơn cả thế này nhiều lần đi đã mòn lún rồi; dù sao đi theo bảo hộ hoàng đế nguy hiểm nhưng cũng có nhiều cái lợi a!!! Nhưng không ngờ chỉ vì đi tìm một người cho hoàng thượng mà hắn phải nhập ngũ đến ba năm rồi bây giờ mới vào Phong Định quốc tìm người! Thật là bi ai!

Đang lúc tĩnh lặng bỗng nhiên Yên Chi kêu lên một tiếng: “A”, nàng nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.. Quay sang nhìn tiểu thư và Tề công tử, Yên Chi mở miệng lí nhí nói: “Ách, tiểu thư! Hôm nay Yên Chi chỉ mang theo bên người 10 lượng bạc trắng, này giờ mua đồ cũng chỉ còn một lượng hai a!!!” Nói xong Yên Chi xấu hổ cúi gầm mặt xuống. Tiêu Khiết Lam nghe xong thì mỉm cười, tiền bạc đối với nàng chưa bao giờ cầm qua nên nhiều hay ít đều không biết, dù sao lúc ở Đào Nha thôn cái gì cũng là bà bà mang về nàng cũng không ra ngoài như hồi bé, lúc bé ra ngoài cũng chỉ đi chơi; thời đó người dân cực khổ làm gì có tiền mà cho hài tử chứ! Tiêu Khiết Lam mỉm cười nhìn Yên Chi rồi nhìn đến Tề Thiên Ngao, nói: “ Nè! Nhưng ta không có tiền thì sao???”

Nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam, Sở Thiên Ngao thất thần một lúc. Sau đó cười nói: “ Không sao đâu! Hôm nay ta mời Tiêu cô nương cùng được, dù sao ta là nam tử kia mà!! Ha ha” Nói xong còn nhìn vào một gian trống bước đến, đứng đợi Tiêu Khiết Lam, mỉm cười thân thiện.

Thấy vậy Tiêu Khiết Lam cũng thoải mái bước đến ngồi xuống, Yên Chi xấu hổ đi theo phía sau.

Lâu sau, khi tiểu nhị mang trà cùng điểm tâm lên, Tiêu Khiết Lam cũng mở miệng: “ Xấu hổ quá! Phải phiền công tử rồi!” Tuy nói vậy nhưng trên mặt không có lấy nét áy náy nào cả; thật làm cho Sở Thiên Ngao cười khò. Đầu cần phải biểu hiện như thế kia chứ!!

“ Hôm nay Tề Thiên Ngao ta may mắn gặp được Tiêu cô nương, xin kính cô nương một chung trà thay rượu vậy!” Nói xong chưa đợi Tiêu Khiết Lam mở miệng đã uống hết ly trà; thấy vậy Tiêu Khiết Lam cũng chỉ nhấp nhẹ một miếng trà, aiz đắng nghét!!! Tiêu Khiết Lam nhăn mày.

Liếc mắt xuống đường cái bên dưới, ngồi chỗ này cũng thật tiện mà, có cửa sổ bên cạnh nên nhìn cũng thú vị a! Đưa mắt nhìn xung quanh, con người Tiêu Khiết Lam dán chặt một nơi – nơi đó, Phụng Vi Lâm đang đứng, có thể thấy rõ cô à đang định bước vào Hường Quý Lâu nhưng có ai đó giữ lại, người giữ cô à là một nam tử không có gì đặc biệt; hai người nói qua nói lại gì mà người xung quanh bu lại rất đông, tiếp theo cảnh không ai ngờ tới là Phụng Vi Lâm đưa tay tát vào mặt nam tử kia.

“Ồ” Tiêu Khiết Lam nhìn rồi cảm khái.

Sở Thiên Ngao theo tầm mắt nhìn theo Tiêu Khiết Lam, vừa nhìn thấy Phụng Vi Lâm thì đầy vẻ chán ghét.

Bỗng Tiêu Khiết Lam thốt lên: “ Tề công tử! Phụng Vi Lâm này chắc có tình ý với công tử rồi đấy!” Nói xong con người sáng lấp lánh nhìn Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao nghe vậy mặt đen lại, nhưng dường như Tiêu Khiết Lam không để ý nói tiếp: “ Sao Phụng Vi Lâm lại thích công tử nhỉ? Ta thấy mới gặp lần đầu kia mà???”

Sở Thiên Ngao đề nên lên tiếng nói: “ Tiêu cô nương sao biết Phụng Vi Lâm thích ta chứ?” Trong lòng Sở Thiên Ngao đang sôi sùng sục, không phải nói nữ nhân luôn e ngại vấn đề tình cảm sao? Sao Tiêu Khiết Lam lại nói rõ như vậy chứ? Mà nàng không nhìn ra sắc mặt của hắn khi đối với nàng và khi đối với cô à kia sao???

Yên Chi đứng bên nhìn hai người nói chuyện thì đầy thông cảm cho Tề Thiên Ngao! Nàng đi theo tiểu thư cũng được vài ngày nên nàng biết được đôi chút về tiểu thư, tiểu thư nàng dường như rất mù mờ về tình cảm thì phải? Như vương gia đối với tiểu thư như vậy mà vẫn chưa hiểu là đủ biết sao rồi. Có lần tiểu thư hỏi nàng như thế nào là thích? Thì nàng cũng trả lời ngay là ' Khi thích một ai đó chắc chỉ chú ý đến người đó mà thôi, và khi thích thì có cảm giác tìm mình đập mạnh đó tiểu thư!!' Lúc đó, tiểu thư chỉ trầm ngâm nghĩ nhưng bây giờ tiểu thư chung quy lời nói của nàng với hiện tại thì phải, không lâu sau Yên Chi biết được đáp án.

“Thì Yên Chi bảo thích ai thì chỉ chú ý đến người đó mà, Phụng Vi Lâm từ đầu tới cuối ta cảm thấy đều nhìn người nha!!” Nói xong còn nhìn Tề Thiên Ngao đầy thần bí: “Tề công tử số cũng đào hoa ghê!!!” Đôi mắt Tiêu Khiết Lam đã cong thành vầng trăng khuyết, nhìn rất đẹp mắt.

Sở Thiên Ngao nhìn nụ cười của Tiêu Khiết Lam thì sững người.

Nhìn Phụng Vi Lâm sắp đi vào Hoàng Quý Lâu, Tiêu Khiết Lam đứng dậy nói: “Tề công tử, mong lần sau lại tái kiến!” Nói xong đã rời đi cùng Yên Chi.

Sở Thiên Ngao nhìn bóng dáng của Tiêu Khiết Lam khuất dần thì thất vọng, chưa thu hồi tâm mắt đã thấy bóng dáng nữ nhân đi về phía mình; khi thấy người đến là ai thì đầy chán ghét nhìn, bỏ lại túi bạc trên bàn Sở Thiên Ngao nhảy ra khỏi cửa sổ rồi biến mất.

Sau đó là tiếng kêu ai oán vang lên: “A, công tử, Tề công tử!!!” Nhưng ai đó đã biến mất không còn tăm hơi nữa rồi.

Sau khi chia tay Tề Thiên Ngao, Tiêu Khiết Lam liền về Hoàng Bắc phủ; ngày hôm nay vận động nhiều làm Tiêu Khiết Lam khá mệt mỏi; trời còn chưa tối Tiêu Khiết Lam đã đi ngủ; lòng mang tâm sự nhưng không còn cách nào giải quyết Tiêu Khiết Lam chỉ muốn đi ngủ mà thôi.

Dãy Thiên Nhai.

Trong viện nhỏ dưới chân núi, Lãnh Cô Hạo cảm tin tức về Tiêu Khiết Lam trong ngày nay. Đang đọc thì tim hần cứ lên rồi xuống; sau khi đọc xong nhìn cái tên 'Tề Thiên Ngao' đầy ấn ý. Vô tờ giấy ném vào trong đồng lửa gần đó, thò ra một hơi lạnh. Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói: “Vũ! Tra!!!”

“Vâng, chủ nhân!” Tuy không nói rõ tra ai nhưng Vũ hần sớm đi theo bên vương gia từ bé đến lớn cũng đủ hiểu ý của nhau rồi, nói nhiều chỉ tỏ mối miệt thị!

Lãnh Cô Hạo con mắt khép hờ đầy dự hoặc, hần phải nhanh chóng giải quyết cho xong việc ở đây thôi! Mới một ngày mà bắt đầu nhớ rồi đây!!!

Sáng sớm ngày thứ hai Lãnh Cô Hạo đi, Tiêu Khiết Lam quyết định gác lại chuyện của mẫu thân đã! Dù sao bây giờ nàng chưa có đủ thông tin, nếu được nàng nên nhờ Lãnh Cô Hạo tìm thông tin thì hơn vì người của nàng đâu có ai ngoại trừ Yên Chi đâu!!! (MiH: chỉ nì lắm rồi, Yên Chi là ng' của anh Hạo nha)

Nghĩ vậy, Tiêu Khiết Lam bảo với Yên Chi mang giấy bút ra để luyện chữ, chắc mấy hôm nay chi có thể luyện chữ rồi luyện kiếm mà thôi. Aiz! Tâm trạng thật không thoải mái mà.

Nhìn đào thụ không còn một tán đào nào, Tiêu Khiết Lam lại nhớ đến gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Cô Hạo. Mới nghĩ thôi mà mặt đã đỏ bừng cả lên.

Người nhanh nhanh về a! Không hiểu sao ta lại khó chịu như thế này a!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nguy cơ

Mộc lạc nhận nam độ,

Bắc phong giao thượng hàn.

Ngã gia Tương thủy khúc,

,Dao cách Sở vân đoàn.

Hương lệ khách trung tận,

Cô phạm thiên tế khan.

Mê tân dục hữu vấn,

Bình hải tịch man man.

(Rét sớm nhớ trên sông – Mạnh Hạo Nhiên)

Nghĩa

Lá rụng nhận lia bay

Gió bắc sông lạnh tày

Bến Tương nơi ta ở

Cách Sở mấy đường mây

Lệ sầu rơi đất khách

Thuyền trôi dạt ai hay

Mịt mùng quê, hỏi lối

Biển lặng bóng đêm đầy.

Ôm cảm giác khác lạ trong lòng, suốt ngày hôm đó Tiêu Khiết Lam cứ chấp chôn không rõ nguyên nhân.

Đang ngồi trong đình nhỏ ở Bắc Tri viện, Tiêu Khiết Lam nhìn lảng lảng về phía trước, như nhìn thấu một cái gì đó mơ hồ, khó nắm bắt; mỗi mòng nhẹ mòng: “Yên Chi, em nói xem khi nào vương gia sẽ trở về?” Tiếng nói thanh tú như linh đang sâu đến tâm hồn.

Tiêu Khiết Lam nâng cả ngày hôm nay đều không làm được gì cả, đến cả luyện chữ hay luyện kiếm đều không có hứng thú; trong đầu cũng chỉ nghĩ về hình ảnh của Lãnh Cô Hạo! Cảm xúc thật sự không quen

mà, bây giờ nàng chỉ muốn gấp mặt Lân Cô Hạo mà thôi!!! (MiH: chị nì bắt đầu nhớ rồi, tình đầu lúc nào chả vậy)

Yên Chi đứng bên cạnh nghe Tiêu Khiết Lam nói thì cười khẽ, nói: “Tiểu thư, vương gia đi cũng chưa đến hai ngày mà tiểu thư sắp chịu không được rồi sao?” Nói xong còn cười khúc khích không ngừng.

Tiêu Khiết Lam vốn da mặt mỏng, nghe Yên Chi nói vậy liền thẹn thùng đỏ mặt không giống bình thường nữa: “Em! Sao em có thể nói như vậy chứ!! Người ta hay bảo nữ nhân chưa xuất giá như các em đều mắc cỡ chuyện này cơ mà sao ta thấy em ngày càng không giống nữ nhân nữa!!!!”

Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy Yên Chi cười không dứt: “Tiểu thư a, em đi theo tiểu thư đến tận lúc sức lực cạn kiệt à! Không có chuyện em sẽ được gả đi nên cũng không phân biệt chuyện nên nói hay không đâu à!!!” Nói về sau, giọng của Yên Chi càng buồn. Tiêu Khiết Lam nghĩ hoặc xoay người nhìn Yên Chi, đây là nha hoàn khá ái nhất trong phủ (theo nàng là vậy), mười bốn tuổi, tuy đường nét không sắc sảo nhưng có phần hồn nhiên, đơn thuần nhìn vào gương mặt kia liền biết ngay là một tiểu lệ khá ái. Không phải thường thường nha hoàn quá mười tám sẽ được trả lại giấy bán thân sao? Nếu vậy thì Yên Chi cũng sẽ được tự do mà?

Tiêu Khiết Lam nghĩ vẫn hỏi: “Không phải nha hoàn quá mười tám sẽ được trả lại giấy bán thân sao?” Yên Chi nghe câu hỏi của Tiêu Khiết Lam thì khẽ thờ ra một hơi, nói giọng hơi buồn: “Tiểu thư chắc không biết, điều tiểu thư nói chỉ có trong hoàng cung mà thôi, nhiều lúc có vài nha hoàn cũng không được thả ra nữa là, lúc đó họ sẽ ở tại viện bỏ hoang hay bị người ta bạc đãi mà thôi, cuộc sống trong cung là vậy đấy!! Bị bó buộc và bó buộc!! Còn em, em bị đánh dấu trên người rồi à! Em ở đây cả đời của mình để trả ơn vương gia à! Thật ra xuất thân của em cũng tương tự như nô lệ vậy, quê của em ở Khả Uẩn của Đế Lai quốc à!! Chỉ là một tiểu quốc nhỏ bên Phong Định quốc thôi à! Năm đó em chắc khoảng mười tuổi, vì có giao tranh giữa Sở quốc cùng Đế Lai quốc nên nơi của em bị tàn phá; người già thì bị giết chết, trai tráng đa phần xuất ngũ nên đều bỏ mạng cả rồi, còn nữ nhân với hài tử nhỏ không kể nam nữ thì bị bắt đi theo Sở quốc. Trong một lần may mắn chúng em gặp được quân đạo quân của vương gia nên được cứu. Cũng nhờ ơn là lúc đó giữa Sở quốc và Phong Định quốc đang hằm hè nhau nên mới cướp lấy người và của. Là vậy đấy! Nên em sẽ ở lại Hoàng Bắc phủ coi như chuộc lại ơn cứu mạng năm đó, tiểu thư không biết đâu! Ôn huệ của vương gia chúng nó ti em cảm tạ không hết nữa là, chỉ một dấu ấn trên người thôi có là gì...” Nói đến đây Yên Chi bắt đầu khóc lên, từng tiếng nức nghẹn ngào.

Tuy Yên Chi không kể hết quá trình nhưng Tiêu Khiết Lam cảm nhận được nỗi đau khổ của Yên Chi, thật không ngờ lúc nàng đang thù hận phụ thân mình và sống cuộc sống thanh thân dưới sự bảo hộ của bà bà thì tại nơi nào đó Yên Chi lại chịu số phận như vậy!!! Trong tình cảnh ấy Lân Cô Hạo xuất hiện như một vị thần cũng đủ làm bao người dâng mạng cho hân rồi chứ đừng nói còn cho cơm ăn áo mặc như bây giờ!!!

Như hai tâm hồn hiểu biết được nhau Tiêu Khiết Lam tiến đến gần Yên Chi ôm nàng vào lòng, tay xoa dịu tấm lưng nàng như bà bà thường làm với nàng mỗi khi nàng đau. “Xin lỗi! Nhắc lại chuyện buồn của em rồi!!!” Yên Chi cũng tiếp nhận cái ôm của Tiêu Khiết Lam nhưng có phần cứng ngắc.

Tiêu Khiết Lam không biết nhưng tác giả ta đây biết, khi ôm Tiêu Khiết Lam, trong mắt của Yên Chi lóe lên một tia hiềm ác nhưng trong gang tấc lại mất đi. Chắc chắc!! Lòng người thật khó đoán mà!!

.....

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Tiêu Khiết Lam dường như quên đi phiền muộn về Lân Cô Hạo mà cùng Yên Chi nói chuyện phiếm, đa phần là nhắc đến cuộc sống trước kia của Yên Chi; hai người nói chuyện rất vui vẻ. Lòng Tiêu Khiết Lam cũng đã xem Yên Chi là muội muội của mình nên coi mở hơn rất nhiều. Nếu Lân Cô Hạo mà ở đây chắc ghen tỵ đến chết mất a!!!

.....

Tối hôm đó, Tiêu Khiết Lam trước khi gặp Chu Công có tìm hiểu về những người trong phủ; nàng cũng rút ra được một kết luận đó là đa phần người của Hoàng Bắc phủ đều là những người đến từ Đế Lai quốc mà năm đó Lân Cô Hạo cướp người cướp của a!!

Ôm tám chân móng, trên mặt Tiêu Khiết Lam là nụ cười ngọt ngào thể hiện tâm trạng nàng đang rất vui. Chắc có lẽ nàng biết thêm về Lân Cô Hạo một chút nên nàng mới vui như vậy a!!!

Niềm vui ngập tràn hạnh phúc, Tiêu Khiết Lam cuối cùng cũng chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay. Nàng không biết rằng lúc đó Yên Chi đang đứng nơi đặt lư hương trong phòng..

Trong tiểu viện dưới chân núi, Lân Cô Hạo giờ này như thường lệ xem thông tin của Tiêu Khiết Lam mà Vũ đưa đến. Thấy ngày hôm nay nàng an phận như vậy thì lòng cũng vui mà cũng buồn; hân không thể biết rằng có nhớ hân như hân nhớ nàng không a!!! Thật bí ai mà!!!

Đang lúc thương xót cho bản thân, bên ngoài có người đột ngột xông vào: “Bẩm vương gia! Quân ta giành được thắng lợi à, tuy tổn thất có nặng nề nhưng bên địch không còn một móng; số lượng than mà Sở quốc khai quật được từ mỏ than của chúng ta đã được lấy lại cũng như mỏ than a!!! Số người tử vong là bốn bảy người, bị thương một trăm lẻ tám người, số còn lại đã được đưa về dưỡng sức!!!” Người chạy vào quỳ trước mặt Lân Cô Hạo, tay dâng sớ; dâng người khá nhỏ, mảnh khảnh nhưng nhanh nhẹn, khi nói cũng không giấu được vẻ vui mừng trong giọng nói.

Cầm tờ sớ lên xem, tâm tình Lân Cô Hạo tốt hơn hân, vậy là giải quyết sớm hơn dự định rồi; chỉ cần giải quyết vài vụ nữa là chính ngọ ngày mai hân có thể về phủ rồi. “Ha ha ha” Lân Cô Hạo cười to, người đang quỳ tưởng hân cười về chiến tích lần này nhưng bị ai thay Lân Cô Hạo đang cười về ngày mai hân có thể gặp lại Tiêu Khiết Lam a!!!!

Tại thời khắc đó bên kia dãy Thiên Nhai.

Ánh sáng trong túp lều nhỏ mờ mờ, có thể thấy rõ là có đang trước túp lều mang một chữ ‘Sở’.

“Choang!!!” Từng tiếng đạo âm thanh vang lên, nối tiếp nhau là âm thanh của những đồ bị đập vỡ.

“Tướng quân tha mạng a!!! Chúng tiểu nhân vì sơ xuất nên không giữ được mỏ than kia!!!! Xin tướng quân tha mạng!!!”

“Chúng tiểu nhân ngu hèn, xin tướng quân tha mạng!!!!”

Từng tràn âm thanh chông chéo trong tiếng vỡ đồ vang lên không dứt, nhìn vào toàn những con người quỳ la liệt trên đất, đang đập đầu không ngừng, máu trên nền đất cũng dần xuất hiện rõ hơn.

“Hừ!! Chúng tiểu nhân các ngươi!! Một việc còn con như vậy cũng không làm nổi thì đứng ở đây làm cái gì? HẢ!!!!!!!” Sở Thiên Tề tức giận quát lên, vung chân thẳng về một người đang quỳ đập mạnh.

“Hự!!!” Người bị đập trúng ngực rên nhẹ, chóng lại con đau trước ngực mà bò về lại vị trí cũ, không dám rên rỉ một tiếng nào mà đập đầu về phía Sở Thiên Tề.

“Cút!!!” Tiếng Sở Thiên Tề vang lên đầy sát khí, hân đang nén cơn giận. Lần đầu tiên hân cảm thấy bị xỉ nhục như vậy bởi tướng sĩ dưới trướng của mình!!

Như được giải thoát, từng người một lần lượt lui xuống để lại không gian vắng lặng mà bực bội.

“Hừ! Lân Cô Hạo!!!! Trờ chơi giữa hai ta cũng nên bắt đầu rồi nhì??” Sở Thiên Tề lên tiếng nói, giọng nói của y không có một chút cảm xúc nào. Tay vịn về mảnh vải nhỏ màu trắng đặt trên bàn, Sở Thiên Tề xoay người đến bên cạnh. Trên bàn đang đặt một cái lồng chứa một con chim ưng đen tuyền. Đưa tay bắt con chim ưng ra, Sở Thiên Tề thay đổi giọng nói với con chim đầy gian xảo: “Nào! Giúp ta đưa thứ này đến đệ đệ Sở Thiên Ngao của ta!!!!” Nói xong y gấp mảnh vải lại rồi buộc lên chân con ưng.

Khẽ giương tay, con chim ưng phành phạch vỗ cánh bay đi.

Trờ chơi này cũng nên bắt đầu rồi nhì?? Biết bao năm rồi mà, Lân Cô Hạo!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trúng độc

Hạnh phúc làm sao mỗi sớm chiều,

Nghe nàng rót giọng lắm yêu thương,

Dù xa mãi nhớ về phương đó,

Nương từ hiền ngoan đáng mĩ miều.

(Theo Trang Kiệt – có chỉnh sửa)

Chính ngọ sáng hôm sau.

Tiêu Khiết Lam rời giường đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, xoa xoa thái dương. Đạo này hình như nàng ngủ ngày càng nhiều thì phải? A! Nhức đầu ghê!!!

“Yên Chi!” Tiêu Khiết Lam ôm đầu gọi, “A! Yên... Chi!” Giọng nói của Tiêu Khiết Lam gấp rút, hơi thở dồn dập hẳn lên; đầu nàng đau quá, đau quá!!! Hạo! Cứu!!! Không chống được cơn đau, thân mình ngã xuống bàn, Tiêu Khiết Lam lấm vào bồn mê.

Nhìn thân hình Tiêu Khiết Lam buông thả, biết thuốc đã có tác dụng, Yên Chi từ sau tấm bình phong bước ra, gương mặt không còn nét ngầy thơ khả ái nữa, mà thay vào đó là sự kinh miệt cùng độc đoán.

Trên tay của Yên Chi là lọ hương trong phòng, nhìn vào không còn nét cũ kĩ nữa mà thay vào đó là sự tinh tươm, sạch sẽ; ở đâu đó trên nắp lọ vẫn còn đọng lại vài hạt nước có thể biết Yên Chi vừa làm vệ sinh cho cái lọ xong.

Bước đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam, Yên Chi đặt lọ hương xuống bàn; đôi bàn tay mảnh khảnh nhưng nhìn kĩ lòng bàn tay có thể biết được là người từng luyện võ, bắt lấy cằm của Tiêu Khiết Lam, Yên Chi nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiêu Khiết Lam đầy kinh thường. Tại sao nàng ta lại được sự sủng ái của vương gia kia chứ?? Chi được mỗi gương mặt chứ có tài năng gì đâu??? Nàng được hơn à ta nhiều, tại sao vương gia lại không chọn nàng kia chứ?!!

“Tiêu Khiết Lam! Tất cả là do ngươi!!! Do ngươi mà ra cả! Vương gia sẽ không vì ngươi mà bỏ quên ta!!!” Yên Chi cúi đầu sát vào tai của Tiêu Khiết Lam nói nhỏ, con ngươi độc đoán mà lạnh lùng. Nếu không vì ngươi thì ta cũng sẽ được vương gia chú ý. “Ngươi không biết đâu!! Ta hiểu vương gia hơn cả ngươi nữa đấy!!! Trong lúc ngươi an nhàn thì vương gia chịu nổi thống khổ ngươi có biết? Ta theo vương ta bốn năm cũng đủ đổi lại sự tín nhiệm của gia!!! Từ lúc gặp gia ta đã định cả đời này sẽ theo gia rồi nhưng không ngờ ngươi lại xuất hiện! Ha ha.. Tuy ngươi không hiểu vương gia bằng ta đâu, gia còn nhiều mặt mà kẻ như ngươi còn không biết đấy!!!!” Giọng của Yên Chi ngày càng lạnh lùng, tiểu dung vẫn cong, vẫn là gương mặt đó nhưng tâm hồn nàng đã thay đổi. Tiêu Khiết Lam vẫn hôn mê trong cơn đau không biết gì bên ngoài, phó mặc thân thể cho người khác. “Ư... a....a!!!” Trong hôn mê vì không chịu nổi cơn đau mà Tiêu Khiết Lam rên rỉ đầy thống khổ. Yên Chi nhìn vậy thì tiểu dung càng đậm, trong con ngươi lóe lên tia gì đó có ý vị thâm trường (*Lôc* Tia laze a)

....

Cùng lúc đó, trước Hoàng Bắc phủ.

Vì lên đường gấp, chính ngọ hôm nay đội quân của Lãnh Cô Hạo cũng về đến phủ. Trên mặt ai nấy cũng có mang nét mệt mỏi phong trần nhưng không che được niềm vui thắng trận trong con ngươi.

Quân gia – Tô Mậu Đình chờ cả buổi sáng cuối cùng cũng thấy vương gia trở về thì vừa vui mừng vừa gấp gấp chuẩn bị những thứ lặt vặt. Người trong phủ cứ nháo nháo cả lên, không ai để ý đến vị vương phi trong phủ của mình bấy giờ ra sao.

Lãnh Cô Hạo vừa bước xuống ngựa thì ngực hần khẽ nhói lên; nghi hoặc tiến vào phủ, hần cũng hay bị nhói ngực mà! Bấy giờ hần chỉ muốn gặp Tiêu Khiết Lam mà thôi!!

Càng đi sự bất an trong lòng hần càng tăng lên, không hiểu sao nhưng như có cái gì thôi thúc hần nhanh chóng gặp lại Tiêu Khiết Lam. Di chuyển nhanh hơn tiến về Bắc Tri viện, vừa hỏi Vũ đang ở bên cạnh mình: “Hôm qua ngươi có báo ai canh gác ở chỗ vương phi không?” Hần hỏi điều này một phần vì bất an, một phần vì ngày hôm qua Vũ ở lại chỗ của hần giúp hần giải quyết vài việc nên việc ở Bắc Tri viện đều giao lại cho người khác. Nhưng bên cạnh hần chỉ có Vũ, âm vị của hần sớm đã phải đi từng phương trời; người trong phủ không làm được tích sự gì nên dường như chỗ của Tiêu Khiết Lam ngoại trừ Vũ ra thì hần không tin cậy bất cứ ai.

Vũ đi bên cạnh mặc y phục hầu cận không giống y phục đen tuyền như thường ngày, nhanh chóng trả lời: “Hôm qua thần đi thì có báo với Yên Chi chăm lo cho vương phi rồi ạ!”

“Yên Chi????” Lãnh Cô Hạo nghi hoặc hỏi, bước đi càng nhanh chưa gì đã sắp đến cửa viện.

“Vâng!! Là nô tỳ mà vương gia phải đến bên cạnh vương phi ạ!” Vũ trả lời nhanh chóng, tuy không nhớ mặt con a đầu này nhưng a đầu này dường như cũng rất chu đáo với vương phi mà nàng lại có võ công nên hần bảo nàng chăm lo cho vương phi! Chắc không sơ xuất gì chứ???

Đang bước chân qua cửa viện, ngực Lãnh Cô Hạo lại nhói lên; khẳng định được sự bất an trong lòng. Lãnh Cô Hạo thì triển kinh công bay vào viện...

.....

Cùng lúc đó trong gian phòng của Tiêu Khiết Lam.

Yên Chi nhìn gương mặt của Tiêu Khiết Lam đầy căm ghét, môi mờ, giọng đầy vẻ thích thú: “Tiêu Khiết Lam! Không biết ta hủy đi gương mặt của ngươi thì như thế nào nhỉ?” Nói xong khẽ phát tay áo, thủy châu nhỏ bằng phi tiêu xuất hiện trong lòng bàn tay, đây là thứ mà người đó cho nàng, tuy không biết vì sao nhưng chỉ cần có được vương gia thì ai nàng cũng không quan tâm; bàn tay cầm thủy châu từ gương mặt Tiêu Khiết Lam mà hạ xuống...

“Lam nhi!” Gần đến nơi, Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói.

Thủy châu sắp hạ xuống mặt Tiêu Khiết Lam bỗng khựng lại, hừ! Ngươi may mắn!!! Nhanh như chớp, Yên Chi đâm vào đùi mình một cái, nước mắt tuôn ra; gương mặt đơn thuần tinh khiết lại xuất hiện, nhẹ giọng rên rỉ: “Tiêu thư!!.... Hic hic!!.... Tiêu thư!!!” Khi Lãnh Cô Hạo gần đến nơi nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân thì chạy gấp vào, y phục xộc xệch cả lên. Vũ chạy theo sau cũng nhân ra sự thất thường mà tiến vào.

Đập vào mắt là hình ảnh Tiêu Khiết Lam đang nằm trên bàn, tiếng rên rỉ đầu đây. A hoàn hậu cận bên cạnh càng khóc nức nở làm tâm tình Lãnh Cô Hạo càng rối loạn, tiến về phía Tiêu Khiết Lam; không khống chế nổi bản thân, ánh mắt Lãnh Cô Hạo nhìn Yên Chi – kẻ cản đường như tu la. Khi Yên Chi nhìn vào mắt Lãnh Cô Hạo thì run lên, vương... vương gia lại phát tác nữa rồi!!! Chưa kịp né tránh thì đã bị Lãnh Cô Hạo đập mạnh về phía Yên Chi, thân hình mảnh khảnh cứ thế mà đập lui sau, khóe miệng máu chảy ra trong thất lễ thương, đáng lẽ không phải vậy kia mà!! Yên Chi ai oán nghĩ. Người đó nói với nàng chỉ cần hủy đi gương mặt kia thì vương gia sẽ chú ý đến nàng bấy giờ không làm được mà còn nhận được tức giận của gia!! Đau quá!!

Bây giờ chắc ngực của a đầu này đã gãy nát vài cái xương sườn rồi!! Vũ đứng bên cạnh cảm thán, hần cũng nên điều tra lại a hoàn này rồi!!! Nghĩ vậy con ngươi Vũ sáng lên nhìn chăm chăm Yên Chi như nhìn con mồi đầy khát máu.

Lãnh Cô Hạo không khống chế nổi cảm xúc mình, hơi thở dồn dập; con ngươi đục ngầu nhìn Tiêu Khiết Lam; cúi người ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng, đến khi cảm nhận được hơi ấm của nàng thì hần dần bình tĩnh lại. Cúi đầu áp trán mình với trán Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo lên tiếng nói: “Nương tử!! Nương tử sao vậy?!!! Mờ mắt ra nhìn vì phụ nào!” Giọng nói đầy nhu tình vang lên làm Vũ đứng gần đó cũng nói da gà.

Như nghe được lời nói của Lãnh Cô Hạo, hàng mi dài cong vút của Tiêu Khiết Lam run rẩy nhưng không mở mắt được, đáp lại chỉ là tiếng rên rỉ đầy thống khổ: “A... hộc... hộc!!”

Ôm Tiêu Khiết Lam trong lòng, Lãnh Cô Hạo phần nộ quát: “Còn chờ gì nữa, truyền Âu Phi Dương!!!”

Vũ đang điếm huyết Yên Chi dừng lại nhận lệnh: “Vâng! Chủ nhân!!!” Sau đó ôm cả Yên Chi biến mất.

Khi tất cả đều đi hết, Lãnh Cô Hạo lo lắng nhìn Tiêu Khiết Lam trong lòng mình, gương mặt Tiêu Khiết Lam cũng không khác khi ngày hần đi (Anh ơi! Mới ba ngày thôi ạ!), bấy giờ nàng dường như chịu nổi thống khổ nào đó mà mồ hôi ướt đầm cả khuôn mặt, trên người vẫn còn mặc nội y chứng tỏ nàng vừa ngủ dậy. Lãnh Cô Hạo suy nghĩ không ngừng.

Ôm thân mình mềm yếu của Tiêu Khiết Lam về giường, đắp lên tấm chăn mỏng. Lãnh Cô Hạo đành bức lực chờ đợi Âu Phi Dương.

Chưa đến một chung trà, Vũ đã mang Âu Phi Dương đến. Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nhìn y, mở miệng nói: “Nếu ngươi không trị được cho nàng thì chuẩn bị tinh thần đi!!”

Âu Phi Dương vừa bước vào cửa nghe câu nói của Lãnh Cô Hạo thì lạnh run người. Đã kích tinh thần như vậy sao hẳn dám chẩn bệnh nữa a!!! Đưa tay sờ sờ cổ, đầu ơ! Người chớ bỏ thân thể này mà đi nha!!

Vũ đứng bên cạnh nhìn y đẩy về thích thú, tuy ôm trên vai là Yên Chi nhưng xem ra y vẫn không cảm thấy nặng hay không nặng. Chắc chắc!!!

Yên Chi trên vai Vũ sớm đã bị điểm huyết ngủ cùng huyết đạo nên không cử động được và sớm ngất rồi. Lâu lâu, Yên Chi cũng có rên rì vài tiếng vì vết thương mà Lãnh Cô Hạo đã thương khi nãy. Nàng không biết mình sẽ đối mặt với điều gì sắp tới, số mệnh liệu có do ông trời sắp đặt??? Nếu chưa biết thì cứ từ từ xem hồi kết của á. Ha ha ha!!!

.....

Thời gian như lắng đọng trong khi Âu Phi Dương chẩn bệnh cho Tiêu Khiết Lam, bây giờ tuy Tiêu Khiết Lam không còn rên rì nhưng trạng thái co giật lại bắt đầu, làm cho người trong phòng thấp thòm không thôi! Nhìn đi! Nhìn đi, cái gương mặt đàng đàng sát khí kia thôi cũng đủ người trong phòng sớm chạy hết cả rồi!!! Và tất nhiên! Điều không kể chối cãi là tâm trạng bây giờ của Âu Phi Dương là bi ai nhất a!!!!

Thụ lại tay đang bắt mạch, luân tay Tiêu Khiết Lam vào trong chân. Âu Phi Dương đằng hắng giọng: “Vương gia! Thần nghĩ vương phi bị trúng độc!” Nói xong y còn len lên nhìn gương mặt đang nổi sát khí kia rồi nói tiếp: “Đây là một loại độc ảnh hưởng đến trung ương thần kinh, tuy không biết phương thức nhưng có lẽ hung thủ dùng hương liệu a!” Nói xong nhìn Lãnh Cô Hạo đầy lo âu.

Di chuyển con người nhìn Tiêu Khiết Lam trên giường, ánh mắt như suy nghĩ sâu xa, lên tiếng nói: “Vậy là có người định mưu sát nàng?” giọng nói có vẻ xa cách, người xung quanh không biết hẳn đang nói với họ hay chính bản thân Lãnh Cô Hạo hẳn.

“Thần nghĩ là không, loại độc này dùng nhiều mới có thể gây chết người; theo chẩn đoán vương phi chỉ vừa trúng độc khoảng hai ngày, hung thủ chỉ muốn gây nổi thống khổ mà thôi. Loại độc này tuy không phải độc trí mạng nhưng người ngửi nó trong thời gian dài dần sẽ bị lệ thuộc vào nó nếu không... khi không ngửi được mùi hương đó thì đầu sẽ đau như búa bổ, nặng hơn có thể gây tê liệt hệ thần kinh, gây hoảng loạn hoặc dẫn đến bị điên!” Khi Âu Phi Dương nói xong cả gian phòng như im lặng hẳn đi. (Cứ xem như thuốc phiện vậy a!)

Xoay người, ghi ghi chép chép lên tờ giấy, Âu Phi Dương đưa cho Lãnh Cô Hạo rồi nói: “Đây là một trong những dược liệu cần cho vương phi, trong đó còn thiếu một loại dược. Nếu bị độc bằng hương liệu thì cách giải độc tốt nhất là cũng bằng hương liệu, thần sẽ đi mang nó về; trong khoảng mấy ngày thần đi mong vương gia cho người sắc thuốc theo tờ giấy này; mỗi lần chỉ cho uống khoảng năm thìa mà thôi, mỗi ngày như thế ba lần!! Á! Vương gia cũng nên cho thuộc hạ kiểm tra lại các lư hương, nếu vương phi ngửi lại thì sẽ bị phát tác lại đây!!!”

Nhận tờ giấy của Âu Phi Dương, Lãnh Cô Hạo thốt ra một câu mà khiến người khác thụ sủng nhục kinh: “Cảm tạ!”

Âu Phi Dương nghe vậy cười cười nhưng trong lòng bất an đã sớm dâng trào, cười trừ nói: “Không!... không cần cảm tạ! Ta sẽ tổn thọ mất vương gia á!!!” Nói xong không đợi Lãnh Cô Hạo liếc y, y ba chân bốn cẳng mà chạy, vừa chạy vừa hét lùi phía sau: “Nếu vương gia muốn vương phi mau khỏe thì phải làm theo những gì thần nói đây!!”

.....

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Bạt Thiệt Ngục

Thiên đường hữu lộ, vô nhân vấn.

Địa ngục vô môn, hữu khách tầm.

(Thiên đường có lối vào, nhưng không ai tới. Ý nói chính nghĩa, điều đẹp đẽ, thiên hạ không màng)

(Địa ngục không cửa nhưng lại có người tìm đến. Điều xấu xa, tội lỗi thì mọi người lại thích làm.)

Nhìn gương mặt Tiêu Khiết Lam trên giường, con người đầy nhu tình rồi thở ra một hơi. Song khi xoay người, về lạnh lùng tả mị lại xuất hiện, nhìn nữ nhân trên vai Vũ, Lãnh Cô Hạo đậm mạc mở miệng, lời nói tuy như gió nhưng nội dung của lời nói khiến ta phải đứng người: “Mang vào Bạt Thiệt Ngục*!!!!” (chút mk sẽ giải thích ở cuối chương)

Thập Bát** Ngục, nghe tên thôi cũng đủ để người ta sợ hãi. Dưới trướng của Lãnh Cô Hạo, hoàng đế cho phép mở mười tám nhà ngục như theo dân gian là mười tám tầng địa ngục. Mỗi nhà ngục đều căn cứ theo tội riêng mà phạt, khi vào đây, con người không chết thì cũng điên dại vì đau đớn; có vài nhà ngục chỉ vào rồi giết người mà thôi nên vào mùa hạ và mùa đông*** ít khi có lệnh xử tử như xưa nữa. Bạt Thiệt Ngục chính là ngục thứ nhất trong Thập Bát Ngục.

** Thập Bát (十 八) = 18

*** Thời xưa người ta thường chọn mùa hạ và mùa đông để thi hành lệnh tử tù cho các tù nhân.

Vũ đưa mắt nhìn người trên vai mình run lên vì đau, thì khá thích thú (anh này ác tùm)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sở Thiên - Kí ức đau thương

Trong lòng muôn nỗi tơ vương

Mà sao chàng hồi lạc đường yếm oanh,

Phải chăng tình quá mong manh

Sầu vung liễu rủ buông mảnh buồn hiu.

Bao đông nắng vẫn có liêu

Tình duyên lỡ nhịp tiếng yêu xa vời,

Trái tim nàng trót trao người

Chưa tròn giấc mộng nụ cười héo hon.

Để nắng trông ngóng mỗi mòn

Tình luôn tha thiết lòng son đợi chờ,

Hỏi người biết đến bao giờ

Mãi luôn chung thủy tim khờ khắc ghi.

Người ơi mau trở về đi

Trong vòng tay ấm ôm ghi yêu thương!

(Chờ người – Vũ Thắm, có điều chỉnh)

Sở quốc.

Đêm khuya thanh tịnh, Vãn Vãn cung.

Ánh nến len lỏi, chập chồn trong gian phòng của đế vương Sở Quốc – Sở Thiên. Bên ngoài là những hàng thị vệ canh gác nghiêm cẩn nhưng nhìn rõ hơn ta sẽ thấy đôi thị vệ đang đứng mà ngủ gà ngủ gật trong mắt cả oai phong.

Bàn tay mảnh khảnh run rẩy của Sở Thiên chạm lên gương mặt xinh đẹp động lòng người trong bức họa; mỹ nhân trong bức họa như tiên từ không thuộc về dương gian vậy, nụ cười thanh khiết cùng y phục bạch y trên người như tạo cho con người ta một viễn cảnh tưởng chừng chỉ có trong mộng. Nhìn kĩ lại ta sẽ thấy mỹ nhân trong bức họa này cùng một người với bức họa của Sở Thiên Ngao đang giữ.

Con người trong bức họa này đã làm 'y' khổ sở nhớ mong biết bao nhiêu năm, 'y' không thể làm cho nàng hạnh phúc bởi thân mình 'y' không chỉ dành cho một nữ nhân trong hậu cung nên 'y' chọn cách thăm yêu nàng còn hơn là tôn thờ nàng; tính cách 'y' là vậy, trong chuyện tình cảm thì luôn chọn cách vẹn toàn cho cả hai. 'Y' chọn con đường làm hoàng đế, làm sư huynh của nàng; nàng chọn con đường của nàng mà không có 'y'.

Đến một ngày sau khi 'y' đăng cơ hai năm, khi 'y' tưởng chừng như đã giấu nàng vào tận cùng trái tim thì nàng lại xuất hiện. Viễn cảnh lúc đó cũng thật lạ lùng, người mình nhớ thương bao nhiêu năm đứng trước mặt tựa như phù du, 'y' sợ chạm vào nàng, nàng sẽ tan biến mất. Lúc đó nàng chặt vật đến bên 'y', rồi nàng khóc. Nàng không biết lòng 'y' cũng đang khóc, nó rỉ máu!! Tuy vậy, 'y' vẫn luôn cười, nụ cười dành riêng cho nàng... Nàng mang đến cho 'y' một tin vui vừa vui vừa buồn, nàng đã gặp được người trong mộng, hẳn vì cửa nàng một lần mà cướp đi trái tim nàng chỉ trong một phút chốc! còn 'y', dù dùng mười mấy năm thời gian vẫn không giữ được nàng dù chỉ một khoảnh khắc nhỏ nhoi. Nàng kể cho 'y' rất nhiều, cảm xúc của nàng đều biểu hiện trên gương mặt xinh đẹp; 'y' biết, nàng là một nữ nhân đơn thuần và hiền lành đến mức một con gián nàng cũng không dám giết. Nàng kể cho 'y' cuộc gặp gỡ kia, kể cho 'y' cảm xúc của nàng khi gặp hẳn như thế nào! 'Y' thì vẫn giữ nụ cười kia nhưng lòng đã sớm thất vọng. Sau đó nàng vì muốn gặp lại hẳn mà vào phủ làm a hoàn; lúc đó 'y' nghĩ nàng thật ngốc!! Chỉ vì một người nam nhân mà phải hạ thấp bản thân mình như vậy, nàng cũng chỉ cười và bảo rằng nàng muốn hẳn chú ý đến nàng. Nàng còn kể cho 'y' nghe cách nàng quyến rũ hẳn như thế nào, cuối cùng người nam nhân mà nàng yêu cũng sập bẫy!! Và lúc đó, viễn cảnh mộng mơ kia của nàng sập đổ!! Giữa một thiên kim tiểu thư của nhà quan có tài nhưng không có sắc và một a hoàn có sắc nhưng không có địa vị thì người nam nhân kia chọn phương án một. Nàng vì đau lòng và kinh ngạc hẳn mà đến tìm 'y' giải bày, 'y' biết nàng ghét nam nhân tam thể tứ thiếp nên ngay từ đầu 'y' chọn cách buông tay nhưng số trời cũng thật là!!! Thà lúc đó 'y' nói với nàng ở với mình, sống trong sự bảo hộ của 'y' còn hơn là sống dưới sự bảo hộ của người nam nhân khác. Hôm đó, nàng khóc!!! Lòng 'y' rỉ máu càng nhiều!!!

Nhớ lại những kỉ ức kia càng làm cho Sở Thiên đau đớn lòng, không ngờ! Không ngờ nàng lại bỏ đi sau ngày hôm đó, Sở Thiên - 'y' đã lục tung cả hoàng cung Sở quốc nhưng vẫn không tìm được nàng, sau một năm nữa, thông tin của nàng hoàn toàn không được truyền đến, nàng như bọt khí mà biến mất không dấu vết!!! Lại làm cho lòng 'y' đau đớn!

Cuộc sống sau đó của 'y' chỉ xoay quanh ở thư phòng, 'y' về rồi lại về những hình ảnh về nàng; 'y' sợ một ngày nào đó 'y' sẽ quên mất nàng!! Cuối cùng tính nhẫn nại trong trái tim 'y' đến giới hạn,... 'y' bắt đầu hận nàng!! Hận cái cảm xúc nàng mang lại cho 'y'! Hận nàng không màng đến 'y'!! Và hận hơn cả là cái cảm xúc chết tiệt như bây giờ!!

“Hạ... Vãn... Vãn!!!!” Sở Thiên thống khổ kêu tên nữ nhân đó, nữ nhân mà 'y' vừa hận vừa yêu trong cuộc đời này của đế vương Sở Thiên.

Hình ảnh nam nhân lê thương vào mỗi đêm tối thường gọi một cái tên ' Vãn Vãn' sớm đã là nỗi phiền muộn của tất cả hạ nhân trong Vãn Vãn cung và tất cả hạ thần trong hoàng cung. Hoàng thượng anh minh nhưng khi nhắc đến nữ nhân Hạ Vãn Vãn thì ngài như mất hết không chế, dù một thông tin nhỏ nhoi tìm được đều khiến hoàng thượng điên cuồng để rồi thất vọng trong bi thương.

Mọi người trong hoàng cung kể cả những phi tần trong hậu cung sớm biết trái tim của hoàng thượng đặt lên người nữ nhân tên ' Vãn Vãn' kia, đến nỗi viện của mình mà hoàng thượng cũng đặt cái tên đó, những công phẩm bậc nhất tiên cung hàng năm đều được hoàng thượng chọn lựa tỉ mỉ rồi mang vào cung Vãn Vãn của mình chỉ để đợi chờ nữ nhân kia quay trở về. Hậu cung mấy năm nay sớm im hơi lặng tiếng, không còn tranh đấu lục đục nữa mà thay vào đó là sự tươi vui giữa các nữ nhân hậu cung, bởi họ biết!! họ không thể chiếm trọn trái tim của hoàng thượng từ nữ nhân kia; thà sống vui vẻ còn hơn là tranh giành những điều hư vô.

Dù chưa tới bốn mươi nhưng Sở Thiên dường như trở thành một con người không hợp với tuổi, sống trong hận và yêu suốt mười bảy năm sớm làm hẳn trở nên độc đoán, tính tình bất thường nhưng việc trị quốc không thể không nói là rất anh minh, sáng suốt. Có lẽ, hoàng đế ở đầu du như thế nào thì việc trị quốc vẫn không ảnh hưởng đến cảm xúc của riêng mình. Đêm hôm đó cũng như bao đêm khác ở hoàng cung Sở quốc đều bi thương vô hạn.

Nửa tháng sau.

Hoàng Bắc phủ, Bắc Tri viện.

Mùa đông ở Phong Định quốc khá khắc nghiệt, Tiêu Khiết Lam chặt vật rời giường đã cảm thấy hàn khí lạnh buốt, sau khi hoàn thành xong mọi thứ thì trên người Tiêu Khiết Lam đã như cục bông tròn vo vì từng lớp y phục.

Nhìn Lân Cô Hạo chỉ mặc một ít y phục mà không cảm thấy lạnh thì Tiêu Khiết Lam ghen tỵ không thôi, chỉ vì nàng bị trúng độc mà nội công không thể vận chuyển dẫn đến không tuần hoàn được nên bây giờ Tiêu Khiết Lam như một người không có vỏ công làm nàng thật bi ai!!!

Lân Cô Hạo nhìn gương mặt ủ dột của Tiêu Khiết Lam thì vui vẻ đi tới, hôn lên mi tâm nàng một cái. Thấy Tiêu Khiết Lam không còn đỏ mặt nữa thì hãnh diện không thôi. Quá trình đào tạo bắt đầu có hiệu quả rồi đây!!! Chậc!! Lân Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam cười đến mắt khuyết thành một đường.

“Hạo!!!” Tiêu Khiết Lam kêu lên, “ Khi thì ta mới ra ngoài được?? Áu Phi Dương báo ta cũng sắp giải hết độc tố trong người rồi!! Cứ ở mãi trong phòng ngủ cái cây Linh Chi Thảo đó làm ta buồn nữa muốn chết rồi!!!” Gương mặt Tiêu Khiết Lam nùng nịu nhìn Lân Cô Hạo, kể từ khi thấy mình khá thích Lân Cô Hạo thì Tiêu Khiết Lam mở rộng khoảng cách hơn nhiều, gương mặt lãnh đạm sớm đã vứt đi xò náo rồi không hay.

Nhìn môi Tiêu Khiết Lam cứ mở rồi đóng làm tâm Lân Cô Hạo cứ xao động liên tục, hẳn thích nhất là hôn đôi môi đỏ mọng kia nhưng vì Tiêu Khiết Lam không quen với có lẽ nàng thích sạch sẽ nên hẳn sợ!!! Dĩ chuyển con người nhìn gương mặt làm nũng của nàng thì Lân Cô Hạo cười tà mị nói “ Nếu nàng cho vì phu cái gì đó?!!!!” Nói xong nhìn Tiêu Khiết Lam đầy thâm ý.

“Hừ????!!!” Tiêu Khiết Lam ngu ngơ không biết thâm ý trong câu nói của Lân Cô Hạo dèch mặt ra, nói tiếp: “ Cho cái gì????”

Nhìn 'thò con' đang dần nắc bẩy, Lân Cô Hạo tà tà bí bí dựa gần gương mặt Tiêu Khiết Lam nói “ Nương tử nói xem?!!!” Nói xong ngón tay chỉ lên má của mình cho Tiêu Khiết Lam nhìn.

Biết dụng ý của Lân Cô Hạo, gương mặt sớm hồng vì lạnh nay đỏ bừng lên trong rất mê người. Nàng chưa bao giờ hò... hôn Lân Cô Hạo cả. Mới nghĩ thôi mà nóng mặt rồi a!!!

Thật ra cũng không nên trách Tiêu Khiết Lam bị động, giao tiếp đối với nàng cũng khó rồi huống gì là thể hiện cảm xúc như nội tâm mặt hay 'hôn', Lân Cô Hạo nghĩ vậy nhưng vẫn mặt dày nhìn nhìn Tiêu Khiết Lam nói “ Hừm, nương tử sao vậy??? Hôn vì phu thì hôm nay vì phu sẽ đưa nàng ra ngoài a!!!!” Nói xong lại đưa tay chỉ má phải của mình.

Nghe!! Nghe!! Nghe!! Tiêu Khiết Lam chọn ra ngoài, ở trong phòng gần nửa tháng làm nàng nổi mề ròi, ngứa là lắm. Nhìn gương mặt tà mị của Lân Cô Hạo trước mắt, Tiêu Khiết Lam đưa tay chụp vật áo Lân Cô Hạo rồi kéo xuống, vì bị bắt ngor Lân Cô Hạo mất thăng bằng ngã tới trước, tay vông qua eo Tiêu Khiết Lam, gương mặt đang nghiêng một bên chuyển thành nhìn thẳng phía trước, rồi...

Môi chạm môi!!!!

Tiêu Khiết Lam bỗng trừng mắt còn Lãnh Cô Hạo sớm bị vị ngọt của Tiêu Khiết Lam mà say xưa thường thức. Đưa một tay đang ôm eo Tiêu Khiết Lam lên gáy Tiêu Khiết Lam, ép đầu Tiêu Khiết Lam ngẩng lên. Vì bị đau mà Tiêu Khiết Lam khẽ rên lên một tiếng, nhân lúc đó lưỡi Lãnh Cô Hạo luồn vào sâu, chiếm lấy vị ngọt kia. Hai đầu lưỡi cứ đẩy đưa một chỗ, Lãnh Cô Hạo sớm chỉ biết ngấu ngiến vị ngon còn Tiêu Khiết Lam vì mất hết đường khí mà yếu xỉu trong lòng Lãnh Cô Hạo.

Cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng không đứng vững, Lãnh Cô Hạo luyến tiếc rời đi. Cúi đầu trán đụng trán với Tiêu Khiết Lam đang thờ hộc hộc, Lãnh Cô hạo chọc ghẹo nói: “Nương tử!! Vì phu không ngờ nương tử lại dùng mãnh như vậy nha!!! Dù sao lần này ta bị thua lỗ, lần sau ta sẽ lấy lại!!” Nói xong Lãnh Cô Hạo vui vẻ cọ vào mặt Tiêu Khiết Lam.

Tiêu Khiết Lam đang lấy đường khí nghe Lãnh Cô Hạo nói thì tức giận không thôi!!! Oan cho nàng nha! Vì, vì cảm thấy Lãnh Cô Hạo cao quá nên mới chụp vạt áo hất kéo xuống đấy chứ, nàng... nàng đâu cố ý!!!” Tiêu Khiết Lam vừa giận vừa thẹn đến đỏ mặt mà không nói được gì vì chưa lấy đủ hơi để nói a!!! Hắn vò xí!!!!

“Thôi được rồi!! Lần sau vì phu sẽ đòi lại, ra ăn điểm tâm nào!!!” Nói xong đã ôm Tiêu Khiết Lam đang còn trong lòng mình lên rồi bước đi.

“Ấy! Thả.. thả xuống!!”

“Thả ta xuống nào!!!”

“Thả....”

“....”

Khi đến được Đường Tâm điện nơi đặt điểm tâm thì Tiêu Khiết Lam sớm mất hết ý chí mà núp trong lòng Lãnh Cô Hạo, đi trên đường mà mấy a hoàn cứ nhìn làm Tiêu Khiết Lam xấu hổ không thôi; bây giờ thì đến Lãnh Cô Hạo tức cười, đến nơi rồi mà Tiêu Khiết Lam không chịu xuống cứ làm tỏ trong lòng mình, nghĩ vậy nhìn xung quanh nói: “Các người lui ra!!!”

Đến khi hạ nhân lui ra hết, Tiêu Khiết Lam mới mất nhắm mắt mở vụng trộm nhìn xung quanh. Ủm! Hết người rồi! Bây giờ mà Tiêu Khiết Lam mới có đủ đường khí leo từ trên người Lãnh Cô Hạo xuống.

Tiến đến ngồi đối diện với Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo vui vẻ thường thức điểm tâm cùng gương mặt đang thẹn thùng của Tiêu Khiết Lam. Bỗng trong tâm trí Lãnh Cô Hạo hiện ra hắn và Tiêu Khiết Lam đang làm chuyện đó. Vì thẹn thùng mà Tiêu Khiết Lam chạy đi mất... Giật mình trước suy nghĩ của mình, Lãnh Cô Hạo nhìn Tiêu Khiết Lam rồi càng khẳng định mình phải thực hiện kế hoạch đường thẻ đạt tiêu chuẩn của hắn. Ủ!! Hắn quyết tâm rồi.

Cảm nhận ánh mắt Lãnh Cô Hạo nhìn mình rùng rục, Tiêu Khiết Lam ngẩng đầu nhìn, nghi vấn hỏi: “Chút chàng đưa ta đi đâu???”

Thư lại ánh nhìn, Lãnh Cô Hạo vui vẻ nói: “Ta sẽ đưa nàng đi gặp đại ca ta, dù sao thành thân cũng gần một tháng rồi mà chưa ra khỏi cửa!!!” Nói đến đây hắn nhìn Tiêu Khiết Lam đầy bức lực, khi thì hắn bị bệnh, bệnh xong thì giải quyết việc ở Thiên Nhai rồi đến Tiêu Khiết Lam bị trúng độc. Hắn bị ai nghĩ nghĩ' còn chưa động phòng nữa chứ!!!” bị ai a!!!!

Nghe vậy Tiêu Khiết Lam cũng không tỏ cảm xúc gì, chỉ “Ủm” một tiếng rồi cúi đầu ăn điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vào cung

Bích hà sinh u yên,

Triêu nhật điểm tha tiên.

Thư hoa mạo lục thủy,

Mật điệp la thanh yên.

Tú sắc phần tuyệt thể,

Hình hương thủy vị truyền?

(Trích Lý Bạch)

Suối âm trong sen ngọc,

Trời sớm sáng lại tươi.

Hoa thu lồng nước biếc,

Khói xanh cuộn lá dày.

Màu phấn xung tuyệt thể,

Lưu hương có bởi ai?

.....

Sau khi dùng xong điểm tâm sáng đã đến giờ thìn, Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo ngồi trên xe ngựa tiến vào hoàng cung.

Đối với Tiêu Khiết Lam cái gì ở đây cũng khá là mới lạ đối với nàng nên chuyện đi đến hoàng cung này cũng đừng phải ít nhất là trên năm lần để vương gia bồi vương phi mua đồ.

Tiêu Khiết Lam vui vẻ tất nhiên Lãnh Cô Hạo cũng vui vẻ nhưng không ngờ sự vui vẻ này của hắn biến vào mắt của người ngoài là sắp có người chết. Tiếng tăm của Lãnh Cô Hạo gắn liền với biệt danh ' Tiểu diện tu la' cũng bắt nguồn từ nụ cười của hắn; Lãnh Cô Hạo cười nhẹ thì không hài lòng, cười khẩy nhẹ vài tiếng là có người gần chết và cười như không cười chính là chết không có cái gì chối cãi nữa. Đây chính là kinh nghiệm xương máu của các hạ nhân và thị vệ trong Hoàng Bắc phủ truyền ra ngoài để mọi người cùng biết, rèn luyện thêm kĩ năng' nhìn mặt đoán lòng' của vương gia.

Như vậy, suốt chuyện đi người dân luôn bắt an về nụ cười của Lãnh Cô Hạo. Chỉ cần hắn đi đến gian hàng nào cười nhẹ thì chủ gian hàng sợ đến tè ra ngoài a!!! Không đến nỗi vậy cũng là đứng trần trời nhìn đến mặt hớn; có đôi người tự trách mình đi ra ngoài buôn bán sớm biết viết trước cái di chúc cũng đỡ phiền.... Ý nghĩ của mọi người đa dạng là thế nhưng cuối cùng là sự ngỡ ngàng!!! Vương gia luôn cười với vương phi, khi vương phi muốn xem cái gì thì hắn đã thẳng tay thanh toán ngân phiếu rồi đưa cho vương phi. Cuối cùng Tiêu Khiết Lam đành phải bắt đắ dĩ phải trở lại ngồi trong xe ngựa vì không muốn mình là tội nhân của cái ngân khố.

Người dân thì luôn nghĩ Vương gia sẽ ra lệnh trăm bắt cứ ai nhưng ai cũng không ngờ vương gia không ra lệnh giết hay giết người này người kia, mọi người nhìn đoàn người Tiêu Khiết Lam rồi đi thì cảm tạ không thôi.

Tiêu Khiết Lam không biết rằng khi nàng vừa bước lên xe ngựa, một con sâu liềm bám trên người nàng; sau đó thân hình nó nhạt dần rồi biến mất như đang tàng hình.

.....

Khi đến hoàng cung cũng đã giờ Ngọ một khắc, vì chính Ngọ nên hoàng đế cho phép cùng dùng điểm tâm với nhau. Lấy được thông tin này, xe ngựa cũng đi một đoạn đường dài mới đến được nơi cần đến.

Dọc đường đi nội tâm của Tiêu Khiết Lam cứ lên rồi xuống, không ngờ trong cung lại rộng như vậy lại còn xa hoa quá cỡ nữa chứ!! Nhiều lần nàng lên nhìn ra bên ngoài đều thấy những cột trụ to đùng, nhiều nơi còn chạm trổ tỉ mỉ rồi khắc vàng ròng lên nữa chứ, thật khác xa Hoàng Bắc phủ nơi nàng sống.

Dừng lại ở Ngọc Minh điện, xe ngựa dừng lại có vài nha hoàn tiến đến mở màn xe. Tiêu Khiết Lam theo Lãnh Cô Hạo xuống xe rồi đứng chết trân tại chỗ như mấy thương nhân trên phố thấy Lãnh Cô Hạo.

“Xa xin thật!” Tiêu Khiết Lam thốt lên một tiếng mà không biết lời mình đang nói, nơi này đúng là xa xin quá cỡ hơn vừa rồi nàng thấy ở ngoài nhiều.

Từ cửa Kiến Phúc cung Ngọc Minh đi vào, băng qua lớp lớp cửa son và tường cao mới thấy điện Hàm Nguyên sừng sững, trên đài cao là cung sâu cửa khuyết(*), như phượng hoàng xòe cánh ôm lấy mọi người.

(*) Trước cung điện hoặc lăng miếu thời cổ đại thường có loại cổng hai tầng, hai bên là hai bậc đá, phía trên là ngôi lầu, ở giữa bỏ trống làm lối đi, gọi là cửa khuyết.

Sau điện Hàm Nguyên là điện Từ Thần trang nghiêm hoa lệ, phía sau điện, mái cong đầu cung(*) vàng son lộng lẫy trải dài liên miên bất tuyệt, nhìn hút tầm mắt.

(*) Một loại kết cấu đặc biệt trong kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu.

Điện Từ Thần là nội điện, mấy năm nay hoàng đế ít khi triệu kiến quần thần ở điện Hàm Nguyên, đa phần đều chỉ ở điện Từ Thần. Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo chờ không lâu đã thấy hoàng đế vận thường phục đen, bên ngoài là tấm áo choàng lông hổ bước ra cùng các hoạn quan theo hầu, thân hình cao thẳng có phần phiêu dật như tiên nhân, mang theo nụ cười thân thiện chào đón hai người.

“Lão tam! Bây giờ ngươi mới nhớ đến ta... aizz!” Lời vừa thốt ra hoàng đế liền thờ dài, con ngươi có chút rãnh rãnh nhìn sang Tiêu Khiết Lam, đánh giá nàng một chút rồi nói: “Không hổ là muội phụ của ta, người tựa trịch tiên mới làm lão tam phải giữ khư khư bên người mình như vậy!!!” Nói xong y cười lên, ý vị thâm sâu trong câu nói chính là vì nàng mà Lãnh Cô Hạo không môn buồng, cũng gần quên mất hoàng đế - Lãnh Cô Phong ta đây!!!

Nghe lời nói của hoàng đế, Tiêu Khiết Lam bối rối, nàng làm gì đến nỗi vậy??? Tuy mặt cũng dễ nhìn một chút nhưng nàng thấy phong thái của nàng không tựa trịch tiên a!! (MiH: Chị suy nghĩ lệch vắn đề rồi a!)

Lãnh Cô Hạo nhìn đại ca hần tươi cười mặt đang ngêch lên trời thì hơi giận, khẽ ho một tiếng, Lãnh Cô Hạo nói: “Đại ca, ngài tiếp ta như vậy sao?? Đã đến tận đây mà chỉ đứng bên ngoài điện Từ Thần a!!!”

Nói xong không đợi Lãnh Cô Phong nói đã lôi tay áo Tiêu Khiết Lam thân mình dường như chuẩn bị rời đi.

“A! Sao lại vậy được. Ta chỉ nhất thời quên mất mà thôi!” Lãnh Cô Phong cười cười phụ họa, tay quàng qua cổ Lãnh Cô Hạo kéo vào Từ Thần điện. Ày!! Đệ đệ hần cũng hay giận ghê!! Đồ **** Những hoạn quan, hạ nhân trong Từ Thần điện nhìn cảnh huynh đệ gần bó của hoàng thượng và tam vương gia đã quen mắt nên không có ý kiến gì, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng cúi đầu.

Tiêu Khiết Lam cũng theo gót chân Lãnh Cô Hạo vào trong Từ Thần Điện, bên ngoài rất lạnh a!!!

Vừa bước chân vào một luồng khí nóng đã phả vào mặt làm cho người ta thư thái không ít. Ngồi xuống bên Lãnh Cô Hạo, mù mờ nhìn Lãnh Cô Hạo trò chuyện cùng hoàng đế, Tiêu Khiết Lam nghĩ nghĩ 'không phải vào cung rất uy nghiêm sao? Sao bây giờ đến cả hoàng thượng cũng không cúi đầu hay quý?? Với lại hình như phu quân rất thân với hoàng đế nhĩ. Nghĩ vậy trong lòng của Tiêu Khiết Lam bớt căng thẳng, nàng thường nghe trong hoàng cung rất nghiêm chỉ cần sai một lỗi nhỏ cũng mất mạng như chơi! Bây giờ thấy hoàng thượng dễ dãi như vậy cũng thả lỏng không ít.

Đang suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam nhận thấy có người đi đến bên mình, đó là một nữ nhân rất đẹp, khoảng chừng hai mươi đến hai mươi hai tuổi. Cái thu hút tầm mắt chính là nụ cười của nàng, sự yếu mị trong nụ cười của nàng làm Tiêu Khiết Lam như bị hút hồn. Nữ nhân kia chính là – Vân Nhu – hoàng hậu của đương triều.

Vân Nhu tiến đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam mỉm cười nhẹ, nói: “Muội phụ, ta là hoàng hậu – Vân Nhu!” Lời nói tựa như cánh hoa rơi.

Nghe Vân Nhu nói vậy, Tiêu Khiết lam giật mình đứng dậy. Chính trang lại váy áo, cúi đầu nói: “Hoàng hậu an khang!! Thần thiếp là Tiêu Khiết Lam!”

Như bị lời nói cùng động tác của Tiêu Khiết Lam, không kể Vân Nhu còn có Lãnh Cô Hạo và Lãnh Cô Phong đang đầu khẩu bên kia phải ngoái lại, nhìn lâu chút cả ba liền cười lên. Nghe tiếng cười của ba người người, Tiêu Khiết Lam lại càng bối rối. Theo đúng quy củ mà các ma ma dạy nàng là như thế mà????

Đang lúc Tiêu Khiết Lam đang phân vân, Vân Nhu đã tiến đến cầm tay của Tiêu Khiết Lam, nhẹ cười nói: “Không cần phải khách khí như vậy với ta!” Như nhìn được vẻ không tin của Tiêu Khiết Lam, Vân Nhu lại cười nói: “Ta nói thật đấy, tuy biết là quy củ nhưng trong cái cung này hoàng thượng chính là quy củ!” Nói xong còn Vân Nhu còn hất đầu về phía Lãnh Cô Phong.

Theo tầm mắt Vân Nhu, Tiêu Khiết Lam ngoái đầu lại nhìn. Y phục của hai người sớm đã không còn chỉnh tề. Hoàng thượng tay phải đang cầm vật của Lãnh Cô Hạo, tay trái cầm trái đào đang giương cao giống như sắp đánh vào mặt Lãnh Cô Hạo. Còn Lãnh Cô Hạo tay phải đang cầm tay trái của hoàng thượng trụ lại không cử động, tay trái cứ thế mà in nguyên hoàng thượng mà nắm cổ áo của hoàng thượng. Chân hai người đang giương lên ở một mức độ nào đó mà Tiêu Khiết Lam nghĩ chỉ cần đụng sức một tí là có thể đụng mất nhau...

Trong cảnh này hết như hai đứa trẻ đang chơi với nhau mà nổi điên lên đánh nhau vậy...

Hai người nam nhân bị Tiêu Khiết Lam cùng Vân Nhu nhìn thì cười giương lên vài tiếng.

Tiểu Khiết Lam như nghĩ đến cái gì, nhìn mặt Vân Nhu nói: “Đã biết!”

Nàng không thể không hiểu lời Vân Nhu nói, hoàng thượng là quy củ mà hoàng thượng làm như thế nào thì chính là quy củ, mà hoàng thượng không có quy củ như ma ma nói nên nàng không cần phải dùng cái quy củ của các ma ma kia nữa. Nghĩ xong còn gật gật đầu. (MiH: Ta thấy nàng hình như nghĩ hơi lệch lệch rồi thì phải????

Vân Nhu nhìn hai người nam nhân còn chưa điều chỉnh tư thế của mình, khẽ ho một tiếng. Dù là huynh đệ có cách biểu hiện tình cảm của huynh đệ nhưng để các hạ nhân trong cung thấy vậy cũng khá là mất mặt nha!!

Hai nam nhân đang đứng kia thấy vậy liền buông nhau ra rồi chỉnh lại y phục, Lãnh Cô Hạo cười cười nói: “Tâu! Là hoàng huynh gây chuyện trước!”

Lãnh Cô Phong như cùng một lúc với Lãnh Cô hạo nói: “Nhu nhĩ, là hoàng đệ gây chuyện trước nha!!!”

Lãnh Cô Hạo cùng Lãnh Cô Phong nói xong đều xoay qua nhìn nhau, biểu tình Lãnh Cô Hạo chỉ cười nhạt. Lãnh Cô Phong thì tợn mắt nãy với Lãnh Cô Hạo như muốn rút ra...

Nhìn hai người như vậy, Tiêu Khiết lam cùng Vân Nhu đều cảm thán: “Không có cốt cách a!!!”

♥MiH: Đạo này MiH bận ghê quá làm mọi người phải đợi rồi!! Hi hi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 18: Men rượu (H nhẹ)

Sở quốc.

Sở Thiên Tề trở lại doanh trường của mình phê phê duyệt duyệt quân vụ, tay đang xoa xoa mi tâm dừng lại. Đứng dậy, tiến ra ngoài lầu trưởng, theo tầm mắt hần sẽ thấy rõ con chim ưng màu đen đang bay đến.

“Phành phạch, phạch, phạch...” Chim ưng nhanh nhẹn bay đến Sở Thiên Tề, đôi cánh phành phạch vỗ ngừng lại, đôi chân chìa ra bắt lấy khuynh tay của Sở Thiên Tề đang giương ra.

“Ngao!” Giọng nhẹ nhẹ vang lên, trong lòng Sở Thiên Tề có chút vui mừng lẫn áp cảm xúc phiền muộn vừa rồi. Hắn vẫn chưa bao giờ nghỉ ngơi năng lực của đệ đệ hần nhưng không ngờ lần này lại nhanh như thế này.

Bàn tay ngấm đen rút lấy mảnh giấy ở chân con chim ưng, giương tay. Con chim ưng không chừng chừ bay đi. Hần không nghỉ ngơi đệ đệ hần nên hẳn biết kết quả sẽ làm hắn hài lòng, vậy nên cũng không nhất thiết phải hồi âm nữa. Cứ để Ưng nhi bay lượn một chút cho nó còn săn mồi...

Vào loại lều trưởng, không khí lành lẽ bên ngoài vui đi bớt; đến gần đóng lều hơi đi lớp tuyết bám vào mảnh giấy. Đợi khi tuyết tan hết, mảnh giấy cũng không bị làm ướt vì đây là một loại giấy đặc biệt chỉ có ở Sở quốc, để chế tạo được loại giấy này cũng mất một số tiền khá lớn, công dụng của nó có thể bảo toàn chữ viết một cách triệt để, dù gặp nước chữ sẽ không bị hòa mà bị mờ đi rồi chìm sâu vào giấy. Đến khi muốn đọc chỉ cần hơ trên lửa là được. Còn nếu gặp phải lửa thì giấy sẽ trở thành giấy bình thường... Dù gì cái gì cũng không toàn vẹn tốt!!!

Mở vạt giấy ra, nét chữ rồng bay phượng múa. Là nét chữ của đệ hần!

Trên tờ giấy ghi rằng: 'Ca! Nữ nhân tên Tiêu Khiết Lam, mười lăm. Vương phi của Lãnh Cô Hạo. Thành thân vào mùa Thu năm nay, rất được Lãnh Cô Hạo sùng!'

Gọn gàng như thể khi Sở Thiên Tề đọc, nhưng y không biết rằng ba câu mình đọc đã được Sở Thiên Ngao thử nghiệm và vứt bỏ trên mười tờ giấy đất tiền này.

Sở Thiên Ngao không ngờ người mình thương nhớ lại là chủ nhân của mảnh vải này, khi đến nơi đề gặp thì hẳn phải thần người hồi lâu. Lòng rối loạn, Sở Thiên Ngao viết dài dòng trên những tờ giấy kia nào là: ca định làm gì? Nữ nhân này đệ nên! Nàng có bị gì không?.... Toàn là những lời nói đầy quan tâm đến Tiêu Khiết Lam. Sau khi Sở Thiên Ngao viết xong thì cảm thấy đây không phải là tính cách của hắn, dẫn đo suy nghĩ đến nát óc mới vất ra được ba câu mà Sở Thiên Tề đang đọc!!! Tuy Sở Thiên Ngao khổ sở vậy mà Sở Thiên Tề đời cũng không hay biết. “Ha ha ha!!!” Sở Thiên Tề cười lên, một nụ cười ngao nghê và đắc thắng!!! Y đã nhận ra mà, mặt thám bên Phong Định quốc báo đến Lãnh Cô Hạo đang chú ý một nữ nhân, tuy biết hắn yêu thích vương phi của hắn nhưng để chắc chắn Sở Thiên Tề không thích nữ nhân nào khác; hẳn đã phái người đến lấy mảnh vải mà Lãnh Cô Hạo thường buộc tóc, vì sao y biết mảnh vải buộc tóc kia không phải của Lãnh Cô Hạo thì người mật thám kia báo y Lãnh Cô Hạo chỉ thường mang buộc tóc màu đen hoặc đỏ. Hôm đó Lãnh Cô Hạo mang dải vải trắng còn tưởng nhà hắn có đám tang ai mà mình không biết. Và tất nhiên... nữ nhân kia!!! “Ha... ha...ha!!!”

Hai tháng sau.

Hoàng Bắc phủ.

Hôm nay có một chuyện động trời xảy ra đối với Tiêu Khiết Lam và Lãnh Cô Hạo!!!

Bởi vì lời nghe được lời bàn tán của bọn hạ nhân, cả buổi sáng ngày hôm đó Tiêu Khiết Lam đều không vui. Nàng biết hắn và nàng thành thân đã lâu nhưng vẫn chưa viên phòng, cư nhiên không ngờ bọn hạ nhân cứ nói này nói nọ làm tinh thần Tiêu Khiết Lam lên xuống thất thường.

Chuyện kia... nàng vẫn luôn nghĩ đến!! Nhưng mà quá xấu hổ để nói ra. Suốt mấy tháng nàng với Lãnh Cô Hạo tuy ngủ chung giường nhưng cũng không có động tác nào quá kích thích!! Tuy đã nắm tay, thơm má, hôn môi thì ngày càng thuần thực nhưng chuyện kia vẫn chưa... làm. Tiêu Khiết Lam luôn nghĩ đến việc Lãnh Cô Hạo bài xích mình. Nhớ đến cái bụng hơi nhô lên của Vân Nhu tỷ làm Tiêu Khiết Lam cũng muốn muốn lắm, Nhu tỷ bảo với nàng có bảo bảo chơi cùng sẽ không buồn mỗi khi Lãnh Cô Hạo đi vắng... bla bla...

Nghĩ đến đây, hốc mắt của Tiêu Khiết Lam đỏ lên. Nàng cũng muốn có bảo bảo!!

Nếu bây giờ Lãnh Cô Hạo biết được suy nghĩ của Tiêu Khiết Lam thì nguyện bỏ cả việc hắn đang làm là tuyển binh chán ngắt kia để chạy về gầy vô Tiêu Khiết Lam một phen!! Đây là cái chuyện mà làm Lãnh Cô Hạo khó xử nhất, dù muốn nhưng lại sợ Tiêu Khiết Lam a!!

Vì buồn, mà hôm nay Lãnh Cô Hạo còn đi ra ngoài phủ chưa về; Tiêu Khiết Lam ôm thân mình như quả bóng mà tiến về phía cửa Ngự phòng, nơi nấu ăn và cất giữ những hũ rượu.

Len lên nhìn xung quanh.

“Ha! May quá!! Không có ai a!”

Rón rén chân chạy vào phía trong Ngự phòng, nhìn nhìn xung quanh một vòng. Tầm mắt của Tiêu Khiết Lam rơi vào góc khuất nhỏ nằm trong phòng kia. Từng hũ rượu chất chồng lên nhau trong rất đẹp mắt; nhưng người luyện võ thường tinh mắt hơn người thường, mà nội công của Tiêu Khiết Lam cũng hồi phục được năm phần nên liếc mắt một cái liền để ý phía bên kia của đồng rượu cao kênh kia là bên góc nhỏ có một bình rượu màu trắng, khác hẳn những hũ rượu màu đất, to gần bằng cái nôi nhỏ ấy chứ!! (nồi là xoong nhak). Tiễn nhanh đến bên hũ rượu màu trắng, chấp lấy hũ rượu rồi nhét vào mớ quần áo trên người che dấu. Trước bụng của Tiêu Khiết Lam như lên một cục đến tức cười nhưng không có ai ngoài Tiêu Khiết Lam để mà cười nhé.

Nhìn quanh một vòng nữa, không có ai! Thì triển kinh công chạy thật nhanh về Bắc Tri viện.

“Hộc hộc!” Lầu rồi chưa vận động làm Tiêu Khiết Lam hơi mất sức. Khẽ khép nhẹ cửa, nhìn những hạ nhân bên ngoài sớm đã bị mình đuổi đi nơi khác canh giữ. Tiêu Khiết Lam vui vẻ lấy bình rượu to bằng cái nôi ra đặt lên bàn. Tay mảnh khăn mở lớp giấy màu đỏ bên trên, một mùi hương thơm nồng đập vào mũi của nàng. Bà bà bảo buồn thì phải uống rượu, tuy bà bà không cho nàng uống nhưng bây giờ nàng cũng hơn mười lăm gần mười sáu rồi. Tâm trạng buồn bực chắc uống một chút cũng không sao đâu nhé?

Rót nhẹ ra ly trà, đưa ly rượu đến bên môi rồi uống vào.

“Hà!!” Tiêu Khiết Lam nhắm mắt nhắm mũi mà uống, sau cảm thấy đắng đắng ngọt ngọt như vị nho a!!

“Nhon ghê!!!” (chị nói ngọt khi đang uống) Hai mắt Tiêu Khiết Lam lim dim thường thức rượu nho đến mê người.

Tâm trí không nắm bắt được, suốt cả một buổi chiều hôm đó Tiêu Khiết Lam thử rồi lại thử cuối cùng cảm nguyên hũ rượu lên uống đến khi say tí bi mới ngủ thiếp đi trên bàn.

Nhưng từ đầu tới cuối, khi Tiêu Khiết Lam chìm sâu vào giấc ngủ vẫn không tự hỏi khi nào Lãnh Cô Hạo mới về a!!

....

Đèn giăng lên, khi Lãnh Cô Hạo về lại phủ cũng đã khuya. Bước vào phủ, Tô quán gia cũng có nói với Lãnh Cô Hạo về Tiêu Khiết Lam uống rượu. Nghe vậy, Lãnh Cô Hạo kinh ngạc bước đến trước Bắc Tri viện.

“Các người lui đi!!” Lãnh Cô Hạo lãnh đạm nói, chưa đợi bọn hạ nhân cung kính gạt xong đầu đã đẩy cửa bước vào phòng.

Một mùi rượu cùng mùi nho đập thẳng vào mũi của hắn, di chuyển tâm mất đến trên giường; thấy Tiêu Khiết Lam ngủ say tí bi trên giường được hạ nhân mang về, tiểu dung Lãnh Cô Hạo khẽ giương, bao nhiêu phong trần mệt mỏi đều tan biến.

Bước đến bên giường ngồi xuống, đưa tay gạt tóc trên mặt Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo ôn nhu nói nhỏ: “Nàng buồn chuyện gì sao mà phải uống rượu!!” Nói xong ôn nhu điểm nhẹ lên mũi của Tiêu Khiết Lam.

“Hạo!!” Tiêu Khiết Lam đang ngủ mê man gọi tên Lãnh Cô Hạo. Yêu chiều nhìn nữ nhân trên giường; cúi người xuống hôn lên mí mắt nàng một cái. Dời xuống bên sóng mũi, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng đang mở, Lãnh Cô Hạo liếm láp hôn sâu.

Tiêu Khiết Lam đang ngủ bị người khác quấy rối thì mở mắt mở mắt, đôi mắt còn mơ màng ngập nước nhìn Lãnh Cô Hạo; thấy lưỡi hắn đang lấy hết đường khí của mình thì lưỡi của Tiêu Khiết Lam phản kháng lại.

Lãnh Cô Hạo thấy Tiêu Khiết Lam tỉnh định thôi chọc đùa nàng nhưng không ngờ đôi mắt lưu ly mi mi hoặc cùng mùi ngọt trong miệng lưỡi làm người Lãnh Cô Hạo nóng lên; dù sao hắn vẫn là nam nhân!!

Lưỡi cuốn sâu vào trong miệng cùng Tiêu Khiết Lam gầy đưa, từng tiếng thờ gấp của Tiêu Khiết Lam lại vang lên vì thiếu đường khí, khi đôi môi Lãnh Cô Hạo buông đôi môi mòng của Tiêu Khiết Lam ra thì chuyển đi, cắn cắn tai Tiêu Khiết Lam, hơi thở thấp phản nam tính cùng cuồng dã.

Không biết phải bị kích thích bởi rượu hay bị Lãnh Cô Hạo cắn cắn tai, giọng nói của Tiêu Khiết Lam đầy vẻ mỉa hoặc vang lên: “Hạo!! Hạo!!” Nói xong hai tay ôm cổ của Lãnh Cô Hạo xuống gần mình, muốn

tránh đi miệng đang cắn cắn tai mình.

Tiêu Khiết Lam tuy chưa tỉnh rượu nhưng trên người như có ngọn lửa, rất khó chịu a!! Cảm thấy người nam nhân bên mình mát mát, Tiêu Khiết Lam không chừng chờ mà chủ động sát lại gần hơn, khoảng cách trên dưới liền bị thu giảm. Tư thế ngồi của Lãnh Cô Hạo cuối cùng biến thành nằm sấp trên người Tiêu Khiết Lam, hơi thở ngày càng nặng nề. “Hạo! Khó chịu!!!!” Tiếng nói nũng nịu của Tiêu Khiết Lam lại vang lên, lần này thì ý thức của Lãnh Cô Hạo trực tiếp mất hết; theo bản năng bịt lại mọi phát ra tiếng nói kia.

Y phục sớm không chỉnh tề nay từng kiện từng kiện y phục lại được tháo ra, khi cả hai chỉ còn một lớp y phục nữa thì Lãnh Cô Hạo cảm thấy Tiêu Khiết Lam đang rên rì: “Hạo!! Chàng nặng!!!!” Giọng nói thấp phàn ưi khua, nước mắt lưng tròng vô cùng giống con mèo nhỏ. Cúi người hôn đôi mắt Tiêu Khiết Lam áp đi cái nóng rực trên người.

Một nụ hôn nữa lại rơi xuống, lần này như khuấy đảo mọi thứ; hơi thở càng ám muội không rõ ràng. Bàn tay của Lãnh Cô Hạo di động không ngừng làm thân hình của Tiêu Khiết Lam càng run rẩy dữ dội.

Không khí ám muội trong phòng ngày càng đậm, càng sâu. Mân che phủ xuống che đi cảnh xuân. Y phục rơi lả tả cùng tiếng thờ dốc.

Đêm nay, ta thuộc về người, người cũng vậy!!!

....

Lãnh Cô Hạo nhìn thiên hạ đang ngủ trong lòng mình, tinh thần càng khỏe khoắn cùng phần chấn. Dù sao cái hiệu xử nam kia cũng được giải quyết rồi a!!!

Nhìn Tiêu Khiết Lam khép người trong lòng mình, Lãnh Cô Hạo cúi xuống đặt một nụ hôn lên mi tâm Tiêu Khiết Lam.

Hàng mi run rẩy nhấp nhem mờ ra, Tiêu Khiết Lam mơ màng nhìn gương mặt yêu nghiệt đang phóng to của Lãnh Cô Hạo, tiểu dung cười khê. Thân người càng áp sát vào người Lãnh Cô Hạo.

Ờ? Mềm mềm vậy nè!! Còn cả mát mát nhẹ nhẹ nữa??? Tiêu Khiết Lam nghĩ hoặc lủi lại sau, thân mình ngồi dậy như ngày thường; đang còn tự hỏi thấy cái gì thiếu thiếu lại cảm nhận ánh mắt của Lãnh Cô Hạo nhìn mình đầy nóng bỏng; nghĩ hoặc nhìn theo tầm mắt của Lãnh Cô Hạo nhìn mình, nhìn xuống thì ngây ngẩn cả người!!!

Bầu ngực đầy đặn và đáng người đang ngồi mà thoát ra khỏi tầm chắn, từng vết xanh tím từ cổ xuống dưới. Nhìn ngầy ra một lúc mặt của Tiêu Khiết Lam vốn ngơ ngẩn thì đỏ bừng đến tận mang tai, hai tay nhanh chóng kéo tấm chăn mỏng lên, người thuận thể nằm sấp mặt xuống giường cho bớt xấu hổ.

Nàng nhớ rồi!! Hôm... hôm... hôm qua vậy mà lại làm chuyện kia!!!! Nàng... nàng nhớ không nhầm mình còn.... Nghĩ đến đây mặt của Tiêu Khiết Lam đã đỏ đến tận cổ, không dám chui ra khỏi chăn nhìn Lãnh Cô Hạo.

Lãnh Cô Hạo nhìn phản ứng của Tiêu Khiết Lam chỉ biết cười trừ, hôm qua nàng say rượu còn muốn mình lắm. Nhìn xem!! Hết tác dụng phụ của rượu thì... chắc chắc!!! Phải bồi dưỡng thêm thôi.

Nghĩ nghĩ!! Lãnh Cô Hạo tà tà mỉm cười, nhớ đến Tiêu Khiết Lam hôm qua thì người nóng lên, tiền sát đến ôm Tiêu Khiết Lam đang núp trong chăn vào lòng ấm rộng của mình.

“Lam nhi không thích sao??” Hần cần hỏi xem nàng có bài xích cách thân mật này không, nếu không để Lam nhi giận thì mệt hần a!!

Tiêu Khiết Lam chôn mặt trong chăn nghe Lãnh Cô Hạo hỏi vậy thì nghĩ nghĩ, thấy hơi ấm sau lưng mình nhớ đến tối hôm qua tuy mặt đỏ như tôm luộc nhưng vẫn mở miệng lí nhí nói: “Thích thích, nhưng ta đau lắm!!!” Nói xong thấy hạ thân mình còn đau thì mặt nhấp nhem nước. Nghe Tiêu Khiết Lam nói vậy Lãnh Cô Hạo vui mừng mang theo vài phần lo lắng cho thân thể của Tiêu Khiết Lam, xoay mặt Tiêu Khiết Lam vào lòng mình, hôn lên mắt rồi mũi, cuối cùng vẫn là đôi môi kia.

Không khí lại có phần nào đó ám muội cùng hạnh phúc của hai người...

Trái ngược với không khí ấm áp và hạnh phúc cùng chút gì đó ám muội của Hoàng Bắc phủ, tại một nơi nào đó của phía đông Sở quốc, cách hoàng thành Sở Quốc một nghìn dặm về phía Đông, một đạo quân mang binh giáp chỉnh tề đứng ngay thẳng, dù cho con rét có lạnh đến mức nào những người này vẫn giữ nguyên tư thế trong doanh quân, như một bức tượng.

Xung quanh yên ắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng thờ nhỏ nhẹ của hàng nghìn người, nhìn qua cũng tầm một trăm năm mươi đến hai nghìn người. Tư thế hiên ngang đầu đội trời chân đạp đất.

“Bịch, bịch, bịch” Từng tiếng bước chân đi trên làn tuyết nghe bịch bịch vang lên, gần hai nghìn cái đầu nhìn lên hướng về phía chân núi cao cao trước mặt.

Dáng người rắn chắc, bước đi trầm ổn đến phía trước rồi dừng lại; thanh đao giắt ngang người được cố định bằng một bàn tay khỏe mạnh; áo giáp đỏ rực cùng tấm màn giáp phía sau càng tôn lên vẻ đẹp anh tuấn của Sở Thiên Tề.

Con người mang theo sát khí cùng một khí chất tôn giả lướt xuống dưới, đảo một vòng làm những binh sĩ phía dưới không run vì lạnh mà run vì khí chất kia; hải lòng thu hồi ánh mắt. Gương mặt nghiêm nghị hình thẳng phía trước nói to: “Hôm nay! Ta! Sở Thiên Tề!!!! Nguyên vì Sở quốc mà bồi dưỡng các người trở thành một người lính tài ba đánh bại Phong Định quốc!!!!” Nói xong còn rút thanh kiếm trong vỏ ra, hướng thẳng lên trời, hét: “Các người ai muốn trả thù? Nếu muốn!! Trong ba tháng này phải hoàn thành huấn luyện mới đủ tinh nhuệ để diệt và làm loạn Phong Định quốc!!!!”

Sở Thiên Tề chưa dứt lời ản phía dưới binh sĩ đã nào loạn hô lên: “Vì Sở quốc!!! Nguyên diệt Phong Định!!!!”

“Vị.....”

“Tướng quân.....!!!!”

Hai nghìn người đồng loạt hô lên, vung tay lên trời. Trong mắt mỗi người đều là ý chí sôi sục. Không ai ở Sở quốc không biết chuyện Sở Quốc căm thù!! Năm xưa kia, bọn họ chịu tổn thất gần mười nghìn quân để đánh chiếm đây Thiên Nhai nhưng tưởng chừng sẽ thuộc về mình thì lại bị Lãnh Cô Hạo mới chớm tuổi đầu lừa, hần giả làm một binh tinh nhuệ dưới trướng của một tướng quân của Sở quốc nên thông tin bị rò rỉ. Một phút vinh quang phút chốc trở thành tàn dư. Ai mà không hận cho được!!!!

Đây chính là cuộc huấn luyện quy mô bí mật của Sở Quốc, trong hai nghìn quân này đều được điều tra rõ ràng, thân phận chỉ có nhà quan trở lên, dù con nuôi hay nhặt được đều bị xếp vào hạng nghi ngờ mà bị loại bỏ. Cuộc tuyển chọn lần này nghiêm ngặt hơn trước nhiều, hai nghìn người nhưng chỉ lấy một nghìn người mà thôi. Cũng vì năm xưa quân Phong Định quốc trà trộn vào không ít, làm cho quân của bọn hần nhiều loạn và thất thủ. Không ngờ thiếu niên giết quân Phong Định như củ cải năm nào lại vì nghiệp lớn mà diệt chính người dẫn mình đi chiếm niềm tin của kẻ thù. Năm đó, Sở Thiên Tề hần vẫn còn dưới trướng của Thanh Đồ tướng quân, đối với hần mà nói thì Lãnh Cô Hạo là đối thủ đích thực của hần; chiến sự năm đó vì hai phe phái trong Sở quốc mâu thuẫn, Thanh Đồ tướng quân và Tức Diễn tướng quân đều phải ra trận, hần và Lãnh Cô Hạo đều là tướng nhỏ ung ý của hai người.

Năm đó, Lãnh Cô Hạo mười lăm, hần mười sáu. Tức Diễn bị kẻ thân cận là Lãnh Cô Hạo tàn độc giết chết. Doanh quân hỗn loạn. Thanh Đồ tướng quân bị hạ độc, kẻ đứng trên ngọn sào chịu sóng lại là chính Sở Thiên Tề hần, vì Lãnh Cô Hạo cùng đồng bọn chạy trốn thành công mang theo toàn bộ bí mật trong lần chinh chiến nên mọi việc đều giao qua tay Sở Thiên tề hần xử lý, Thanh Đồ tướng quân lúc đó không kịp chữa độc mà bỏ mạng oan uổng. Tuyệt thay ông trời cũng không phụ tính nhẫn nại của hần. Năm tháng sau đó hần dẫn quân chinh chiến mong trả thù nọ cũ, nhưng vẫn bị lừa.

Một vỏ kia rõ đau đến điên người, cư nhiên thẳng chân ngựa lại là Lãnh Cô Hạo hần!!! Hần dịch dung như lần trước, không ngờ cái kẻ xấu xí hỏi miệng kia lại là kẻ anh tuấn như bây giờ. Lần đó đàn ngựa bị điên mà lần tiến công thất bại; thiệt hại lớn nhưng vẫn còn giữ được thể diện nhờ lần đánh sau đó ba tuần, quân hần giành được một phần của Thiên Nhai.

Nay chốn thanh bình cũng nên sôi nổi rồi, Thiên Nhai tuy chịu nhiều trận đánh nhỏ nhưng cũng nên thay đổi không khí rồi. Lãnh Cô Hạo!!! Xem người như thế nào?? Ta thật mong chờ! Bì ôi! Hèn hạ! Thống khổ năm nào ta đều trả lại người Lãnh Cô Hạo!!!!!! Nụ cười ngao nghê mà bất cần, sát khí làm cho người người xung quanh Sở Thiên Tề khiếp đảm.

“Ba tháng huấn luyện chính thức bắt đầu!!!! Từng Từng Từng Từng....”

♥MiH: Đạo này mk học đề thi BD nên hơi bận, bởi vì gấp rút nên lâu lâu mới ra. Chương dài chút cho thỏa mãn mọi người.

Phần H này ko bit mọi người có thích ko? Mk ko bit nên ghi phần H ntn nữa? Dù sao như vậy mk thấy đc rồi!!

Thanks kiu đã đọc tr nhak. Iu mọi người nhiiu lắm!!!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tự làm tự chịu

Khi hai người rời giường thì mặt trời đã lên đến chính ngọ; sửa sang lại y phục của mình xong Lãnh Cô Hạo quay sang nhìn Tiêu Khiết Lam đang ngồi trước bàn trang điểm.

Trải qua những sự việc kia, nhìn Tiêu Khiết Lam như vậy Lãnh Cô Hạo càng thấy mỉa hoặc động lòng người. Tư vị kia thật sự rất giống như người ngoài nói, nhớ đến đây Lãnh Cô Hạo ân ưi mình, dù sao đêm qua Tiêu Khiết Lam bị mình vất kiệt sức rồi, nên lo cho sức khỏe của nàng thì tốt hơn.

Nghĩ nghĩ, trên mặt Lãnh Cô Hạo tràn đầy ý cười xuân, tiến đến sau lưng Tiêu Khiết Lam rồi cầm chiếc lược gỗ trên tay nàng.

Tiêu Khiết Lam bây giờ một phần thì xấu hổ phần thì thấy thỏa mãn; dù sao nàng vẫn mong mình sẽ sớm viên phòng cùng Lãnh Cô Hạo, tuy hơi xấu hổ một chút nhưng Lãnh Cô Hạo thích là được. Đang trong suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam không nhận ra Lãnh Cô Hạo đã đi đến bên cạnh mình tự bao giờ, tay đang cầm lược bị một bàn tay to bao trùm rồi lấy đi thứ trong bàn tay.

Ngạc nhiên nhìn vào chiếc gương đồng, Tiêu Khiết Lam thấy thấp thoáng dáng người sau lưng mình; không biết vì thỏa mãn hay sao mà gương mặt Tiêu Khiết Lam không đỏ nữa mà còn nở một nụ cười như khai xuân.

“Đề ta giúp nàng!” Lời Lãnh Cô Hạo buông xuống, tay cũng hơi mất tự nhiên vì lần đầu giúp người khác chải tóc, tuy vậy lực đạo trên tay rất nhẹ nhàng như sự chú nhân của nó bất mãn vậy.

Phu thê một người chải tóc giúp người kia, gương mặt tràn ngập gió xuân làm cho cả gian phòng vì lạnh mà sáng bừng cả lên.

.....

Trong lúc Lãnh Cô Hạo đang ăn điểm tâm thì có người đến báo tin có chính sự cần giải quyết, gương mặt Vũ đầy vẻ bất mãn nhìn Lãnh Cô Hạo nhưng Lãnh Cô Hạo làm ngơ, để Vũ bồi Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo an tâm rời đi trong cơn mất ngủ lo lắng cùng bất mãn của hai người.

Hạnh phúc... nhiều lúc cũng thật giản đơn!!

.....

Trong một gian phòng tối om, bàn tay năm ngón giờ lên cũng không thấy đường bóng dung sáng lên một ngọn lửa nhấp nhoe rồi tiếp theo sau đó là hàng loạt cây nến trên tường dọc theo hành lang được thấp sáng.

Những con người trong lòng giam sát đã lâu không thấy được ánh sáng bây giờ bỗng dung chói lên làm một số người gãi lên đầy vẻ thối khổ, tuy hình dáng con người nhưng âm thanh của họ như bị mất đi chỉ còn sót lại là âm thanh của bản năng họ. Đưa tay che mắt là đa số trong những lòng giam dọc đi con đường, Lãnh Cô Hạo hải lòng nhìn xung quanh rồi đi tiếp. Đây cũng chỉ là mới bắt đầu địa ngục mà thôi, Bạt Thiệt Ngục!!!

Những con người vu oan giá họa hay hai người khác bằng ngôn xảo đều được đưa vào Bạt Thiệt Ngục này, tuy bị kéo dài lưới rồi cắt đi nhưng Lãnh Cô Hạo lần vẫn thấy hình phạt này thực sự chưa đủ, nỗi đau chỉ dưới dạng sự thối khổ của chính bản thân mà thôi, lúc mất đi cảm giác thì không còn gì thú vị cả. Lấy ánh sáng làm tiêu khiển cũng thú vị. Đề cho họ biết khi sống dưới ánh sáng thế nào là hạnh phúc và thế nào là tuyệt vọng vì sống trong tối. Gương mặt Lãnh Cô Hạo mất hết nét tươi cười dịu dàng như hồi sáng mà thay vào đó là nét cười lạnh huyết đầy khát máu. Đôi con người di chuyển trên từng người như muốn xem xét cái gì đó, tiếng bước chân ' cồm cộp' liên tiếp nhau vang lên làm những con người trong những chiếc lồng vừa chịu nỗi đau trên đôi mắt cùng sự sợ hãi bất an trong lòng, họ tuy phạm tội không tính phải nặng nhưng mất đi cái lưới cùng âm thanh rồi đến con mắt làm họ dần thấy khiếp sợ. Bạt Thiệt Ngục là ngục đầu tiên bọn họ đang ở trong Thập Bát Ngục, cũng chính là nơi đầu tiên mà vị Tam vương gia ghé thăm để xả nỗi lòng. Bây giờ Tam vương gia hay ai đó vào đây cũng không tốt đẹp gì, họ đã trải nghiệm qua rồi, đều là những kẻ biến thái!!! (Hạo ca ghé thăm để giết người đó mờ, còn những người khác thì như Vũ Ca hay những tên giám ngục, m.n cứ xem người trong Thập Bát Ngục đều là kẻ biến thái thì hơn!)

Trái ngược với những lần trước, Lãnh Cô Hạo bình thần tiến sâu xuống lòng đất đến với từng ngục khác. Thập Bát Ngục được xây dựng sâu dưới lòng đất có dạng như tòa tháp nhưng bây giờ tòa tháp này chìm mà thôi; đề tránh tù nhân trốn thoát, cách xây này cũng rất tiện lợi, nếu cần di chuyển tù nhân thì có thể đưa đi bằng con đường ngầm khác...

Tiến đến tù ngục thứ 6, Lãnh Cô Hạo dừng lại những quân ngục phía sau cũng cung kính đứng hai bên mời Lãnh Cô Hạo vào.

Đôi con người Lãnh Cô Hạo hồ hững nhìn mọi thứ vào tầm mắt, nhìn sâu vào trong Đồng Trụ Ngục – cái tên của ngục này; đôi con người liền chuyển sang vẻ thị huyết khát máu tận cùng như con sói thấy mồi.

Phất vạt áo, Lãnh Cô Hạo tiến vào Đồng Trụ Ngục. Quân ngục cứ vậy mà cung kính đi theo sau.

Đồng Trụ ngục, nơi giam giữ những kẻ có tội danh giết người nhưng có ý muốn thoát khỏi tội danh mà giả danh hay đồ tội cho người khác. Xung quanh Đồng Trụ Ngục không giống như Bạt Thiệt Ngục mà xung quanh dựng đứng những trụ cột bằng đồng cao gần 4 trượng, rộng 2 trượng, dưới chân trụ đồng có đúc một lò để nhóm lửa. Cách thức tra tấn con người ở đây chính là ép tù nhân ôm trụ đồng, và khi đốt than lên trụ đồng nóng lên, độ nóng sẽ làm da thịt của họ bị cháy như làm một con gà nướng vậy, đây là một cách thức tra tấn về thể xác khác. Nếu tù nhân chịu đựng được trong vòng một canh giờ thì được chuyển đến ngục khác, cứ thế mà tiếp diễn còn tù nhân nào không vượt qua thì một tuần sẽ bị tra tấn một lần.

Ai có sức chịu đựng tốt mà chịu được Thập Bát Ngục sẽ được phóng thích, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai suất sắc ra khỏi Thập Bát Ngục của Phong Định Quốc này.

Di chuyển vào sâu, ngoằn ngoèo qua vài nơi; Lãnh Cô Hạo tiến đến bên chiếc ghế đặt ngay ngắn giữa phòng, từng ngọn nến được thấp sáng lên cho ta thấy rõ đối diện bên kia thanh sắt là hình ảnh một người đang bị treo lên, tóc xoắn như quý, dường như đang hôn mê.

Quán ngục liếc nhìn biểu cảm của Lãnh Cô Hạo đang nhìn người đang bị giam rồi nói lui sau với tên cai ngục: “Tạt cho nó tỉnh!”

Tên cai ngục với vẻ mặt dữ tợn cúi đầu đi đầu đó, lâu sau bên kia thanh sắt tên cai ngục tạt một thùng nước lạnh lên đầu người đang bất tỉnh kia, không nhìn lấy một cái rồi ra ngoài, khóa cửa lại rồi lâu sau đứng sau quán ngục, cúi đầu. Người bị treo đang bất tỉnh động dậy, cái lạnh thấm vào từng tác tiết trên người làm Yên Chi run lên dữ dội mơ màng mở mắt ra ngẩng đầu nhìn lên phía trước.

“Aam... um...a...a!!!!” Yên Chi thét lên, gương mặt co giật đầy sợ hãi nhìn chằm chằm Lãnh Cô Hạo như đề phòng cái gì đó; tay chân vì bị nghiền xích không cử động được cọ xát dữ dội với dây xích cũng không làm Yên Chi thấy đau đớn, cơn lạnh chạy dọc theo sống lưng càng tổ cáo nỗi sợ hãi vô hình của Yên Chi đối với Lãnh Cô Hạo.

Điều này cũng đúng mà thôi, Yên Chi nàng đã chuyển liên tiếp 5 ngục rồi. Như nhớ ra cái gì đó, Yên Chi đảo mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh khác lạ, chỉ giống nhau là cái mùi ẩm mốc cùng màu đen bao phủ mà thôi. Yên Chi tuyệt vọng rơi nước mắt, nàng lại bị chuyển sang ngục thứ 6 rồi.

Từ Bạt Thiệt Ngục nàng đã mất lưới cùng âm thanh bị Lãnh Cô Hạo phong bế lại, nhưng không ngờ rằng Lãnh Cô Hạo lại chuyển tiếp nàng đến Tiền Dao Ngục khi chưa làm mù đôi mắt này của nàng, đến Tiền Dao Ngục thì nàng lại mất mười đầu ngón tay, lúc đó nàng chỉ muốn chết đi, sức lực bị vắt kiệt, trong mơ nàng nàng lại bị chuyển đến Thiệt Thụ Ngục để chịu nỗi tra tấn bị dao cửa vào lưng đau đến chết đi sống lại. Qua Nghiệt Kính Ngục may mà ngục này chỉ vấn hỏi nếu không nàng cũng chết, tiếp đến ngục thứ năm là Chung Lưng Ngục nàng bị nhốt vào lồng rồi mang hồ trên lửa một canh giờ. Đến bây giờ, nàng cư nhiên lại sống; những cảm giác kia đã khiến tinh thần nàng ngày càng muốn chết, tuy vậy nàng vẫn mong người đó đến cứu nàng. Nhiều lần, Yên Chi nàng từng hỏi với mình y cho nàng uống thuốc gì mà sao sinh mệnh nàng lại không kết thúc được như vậy, biết thế nàng đã không mù quáng tin y, chỉ vì một chút tình cảm của nàng đối với y mà nàng lại giao tất cả những gì mình có cho y. Y thực ác, mình nghĩ sao mà yêu y chứ; tại rằng già vô yêu Lãnh Cô Hạo còn hơn!!!! Nghĩ đến đây, Yên Chi lại càng thương tâm, thể xác vốn đau đớn bây giờ lại đau hơn nhưng không bằng trái tim của nàng đang đau, phần tình cảm nàng dành cho Lãnh Cô Hạo là sự thật nhưng cái cảm xúc nàng dành cho người đó lại càng mãnh liệt hơn, nàng luôn tự tin mình có thể chinh phục được hai người nam nhân.. nhưng!! Nàng làm rồi!! Nam nhân vốn bạc tình!!

Nghĩ lại những gì đã làm, suốt mấy tháng chịu tra tấn Yên Chi nàng lại đau đớn không nói lên lời, như cái gì cửa vào tâm can của nàng. Người tỷ tỷ yêu thương nàng, đối tốt nàng, quan tâm nàng lại vì người đó mà phụ thủ tình cảm thuần khiết kia, phụ ơn cứu mạng của Lãnh Cô Hạo. Càng nghĩ, nước mắt trên mặt Yên Chi ngày càng rơi xuống, gương mặt khá ái khi xưa nay còn đâu?? Chỉ còn những vết roi ngoằn ngoèo trên gương mặt, miệng nhỏ mím chặt đến bật máu, đôi con người thanh thuần nay chỉ còn trống rỗng cùng sự bị thương vô hạn đang ngược nhìn nam nhân trước mặt; thân thể vốn lành lặn đầy nét quyến rũ nay lại bị khuyết tật, đôi tay kia... thật sự không dễ nhìn!! Tầm lưng kia..

Lãnh Cô Hạo ngồi đối diện với Yên Chi nhìn vậy tràn đầy kinh bi. Hừ!!!! Bị thương? Nực cười! Tự làm tự chịu là vốn trên đời này!!! Nhìn ánh mắt cầu xin của Yên Chi Lãnh Cô Hạo chậm rãi mở miệng: “Bất

đầu!!” Hừ!! Dám phụ Lam nhi, tổn thương nàng chính là tổn thương bốn vương, dám ở trong phủ của ta mà dờ dờ. HỪ!!! Đứng là nuôi ông tay áo!

Nghe lệnh, quân ngục cùng những tên cai ngục đi làm việc, lâu sau đã mang Yên Chi trôi lên trụ đồng rồi châm lửa.

“ Ừm... a...a...a!!” Từng tiếng thét không ra thét vang lên, Yên Chi nước mắt đầy mặt nhìn Lãnh Cô Hạo đẩy khăn cầu, nàng biết, thứ mà người đó cho nàng có công dụng gì đó mà không khiến nàng chết đi, võ công của nàng nàng hiểu, nếu nàng không ăn thứ kia thì đến ngục thứ ba nàng đã sớm chết từ lâu rồi. Đến tận ngục thứ 6 này nàng chỉ muốn chết một cách thoải mái mà thôi, chịu sự tra tấn này nàng chịu không nổi.

Nhìn cảnh nữ nhân kia bị trôi chặt rồi là hết, Lãnh Cô Hạo đưa mắt sang nhìn tên quân ngục bằng ánh mắt thâm ý.

Như hiểu rõ ánh mắt này, quân ngục cúi đầu cung kính nói: “Nô tài sẽ không để á ta chết!!”

Ngước nhìn nữ nhân kia chịu tra tấn, khóe miệng Lãnh Cô Hạo nhếch lên càng cao. Những kẻ dám đụng đến nàng nên có kết cục này. Phất tay áo, Lãnh Cô Hạo rời đi.

.....

Trong phòng gian phòng đặc biệt ở Thập Bát Ngục, Lãnh Cô Hạo ung dung ngồi xem tin tình báo, bên cạnh chính là thần y Âm Phi Dương. Ánh nến dập dờn đủ để soi sáng gian phòng nhỏ mà đầy nét hoàng tộc.

Âm Phi Dương nhìn Lãnh Cô Hạo không chú ý đến mình thì bùi môi, không thêm đề ý nghịch nghịch thứ âm khí trong tay.

Lâu sau Lãnh Cô Hạo buông tờ giấy xuống, con người nhàn nhạt nhìn lên phía trước hỏi bơ quơ: “ Có thông tin gì từ miệng á không?”

Âm Phi Dương đang nghịch âm khí nghe vậy cũng bơ quơ đáp trả: “ Á ta kín miệng ghê!! Ta đã thử bét mồm á xem trong đó có thứ gì mà không chịu khai mà buồn là chẳng có cái gì cả, ta còn định mổ tìm á xem trong tìm á có cái gì đây!!.... bla bla”

Nghe Âm Phi Dương nói vậy, trên mặt Lãnh Cô Hạo sớm đen nay còn đen hơn, thái dương giật giật. Nói đầy giận dữ: “ Á ta bị phong bế âm!!”

“ Ồ! Đúng nhì! Ta quên, á ta không chịu nói!! Nhưng ta đoán á rất xem trọng người đã sai kiến á!!!” Nói xong Âm Phi Dương nghiêm trọng nhìn sang Lãnh Cô Hạo một, cười lên một cái. Trong hết sức tức cười nhưng Lãnh Cô Hạo thì vẫn dờ mặt ra.

Quan hệ giữa Lãnh Cô Hạo và Âm Phi Dương cũng rất đặc biệt. Ngoài sáng thì Âm Phi Dương là thần y thường vắng mặt bên cạnh Lãnh Cô Hạo còn trong tối Âm Phi Dương và Lãnh Cô Hạo xem như hợp tác với nhau, tùy vậy mà xưng hô luôn có thể thay đổi.

Lãnh Cô Hạo nghe vậy cũng không đề ý đến Âm Phi Dương mà đắm chìm trong suy nghĩ riêng của mình. Yên Chi được hấn cướp được từ tay bọn Sở Quốc nên để tăng thêm hào cảm hấn mới tạo việc làm cho bọn người này; hấn không muốn sau này bọn người mà hấn cướp được cản lại. Chỉ cần thu phục bọn chúng là được. Nghĩ như vậy, quan sát mấy năm cũng không thấy vấn đề cụ thể nào không ngờ lại bị lọt một con mồi. May mà Tiêu Khiết Lam hấn không sao, giờ hấn phải tra đến tận cùng ai là kẻ chủ mưu sau cùng mới được. Lam nhi nhà hấn đơn thuần như thế sao hiểu đời là gì được cơ chứ!!

♥ MiH: Chào m.n dạo này tở hơi bận nên post hơi chậm, hi hi thông cảm. Thứ 5 tới thì rùi mà vẫn cố ra chương mới ko bị bơ nek. Chúc m.n đọc truyện vui vẻ. À! Ai mua áo quần tết chưa ạ? Ko biết dạo này mốt j ta. Tở đag phân vân nek. Ai góp ý đi~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tâm tình

Gửi phần tình này vào gió Đông!

Đúng là có kẻ nào đó đang sắp đặt mà!! Lãnh Cô Hạo nghĩ trong lòng, mây rậm nhều lại, lại tăng thêm phần cương trực trên khuôn mặt như tượng kia.

Âm Phi Dương đứng bên cạnh nhìn biểu tình của Lãnh Cô Hạo thì khẽ thở dài, gương mặt thu bó về cột nhà thường ngày vốn có, lãnh đạm nhìn Lãnh Cô Hạo nói tin tức mà trong lòng canh cánh lâu nay: “ Đạo này tin tức từ đây Thiên Nhai bị phong bế, mặt thám bên Sở quốc cũng không lấy được thông tin nào quan trọng nhưng dường như bên Sở quốc đang chuẩn bị làm một điều gì đó rất quan trọng thì phải...” Nói đến đây, Âm Phi Dương nhìn mặt Lãnh Cô Hạo.

“ Hừ!! Sở Thiên Tề bọn chúng một không trả thù hai cũng đánh!!!” Lãnh Cô Hạo tự tiểu tự phi cười nhạo. Suốt mấy năm lần trong doanh trường Sở quốc, cách hành binh hay tính cách gì của Sở Thiên Tề hấn là người rõ nhất. Không ai hiểu mình hơn kẻ thù cả!!

Âm Phi Dương như đoán trước lời nói của Lãnh Cô Hạo thì khẽ thở ra, điều mà hấn lo sợ là thông tin phía sau mà hấn chưa nói đây này, gương mặt lãnh đạm giờ lại phủ thêm một tầng mờ hồi mong: “ À! Bên ngoài Thanh Ty thành hình như đang có người lấy thông tin từ Điệp Lâu của vương phi... nhì?” Nói đến cuối ý, Âm Phi Dương mở hời chạy rông, tâm lý đã chuẩn bị sẵn từ trước bấy giờ hoa hoa lệ lệ không còn một móng. Đôi con người đảo lên đảo xuống tránh ánh mắt của Lãnh Cô Hạo đang làm mình lạnh.

“ Hừ!!!!!!” Lãnh Cô Hạo như không nghe thấy giọng kéo dài lên, mờ hồi của Âm Phi Dương càng đổ nhiều hơn.

“ Ồ... à... Bên Điệp Lâu báo rằng có người đang dò la thông tin của vương phi!!” Nói xong giống như được giải thoát, thờ nhẹ một hơi.

À! Đúng là khổ hấn mà, nào có giống như đôi tác làm ăn như xưa không!! Rõ ràng là đang áp bức! Bốc lột tinh thần người ta mà!! Âm Phi Dương ai oán kêu to trong lòng.

Nghe Âm Phi Dương nói xong, gương mặt của Lãnh Cô Hạo lại càng thâm trầm

Người kia liệu có phải bên Sở quốc? Không! Không chắc chắn!! Dù bất luận như thế nào, Lam nhi của hấn sẽ được hấn an an toàn toàn bảo hộ.

Con người mang nét kiên định suy nghĩ, Âm Phi Dương đứng bên cạnh nhìn Lãnh Cô Hạo đầy thâm ý. Haizz! Vương gia người lại có lúc dịu dàng như vậy! Vương phi cũng thật tốt số! Nghĩ xong hấn tự cảm thấy không còn việc gì nên nhanh chóng rời khỏi, tốt nhất là rời khỏi nơi âm u này thì hơn.

Trong gian phòng nhập nhòa ánh lửa sắp cạn dầu, Lãnh Cô Hạo tâm trí định thần suy nghĩ sâu xa diễn biến tiếp theo.

Khi Lãnh Cô Hạo rời khỏi Thập Bát Ngục cũng đến lúc mặt trời lặn xuống, vì còn vương vấn chút tư vị của mùa Đông nên không khí trời vẫn còn se lạnh. Chính lại vật áo, yên tĩnh ngồi trong xe ngựa đang chạy chậm chậm trở về phủ.

“ Cạch” Mở nhẹ cánh cửa phòng, Lãnh Cô Hạo nhanh chân tiến vào trong phòng. Hơi ẩm lập tức xua đi hơi lạnh trên người.

“ Chẳng đã về!!” Tiêu Khiết Lam đang ngồi trên giường đọc sách nghe tiếng động thì vui mừng nhìn qua, giọng nói mang nét vui mừng tràn đầy không hề giấu giếm.

“ Ừm!” Tiến gần đến bên giường, cúi người hôn lên mi tâm của Tiêu Khiết Lam, đôi con người tràn đầy nhu tình.

Hai người cứ thế nhìn nhau, như nhìn một vật gì đó quan trọng nhất của mình mà đề nâng niu, trân quý. Không khí ấm áp mà hòa hợp đến xiêu lòng.

Ngồi nhìn Lãnh Cô Hạo một lúc, cuối cùng Tiêu Khiết Lam mở miệng nói: “ Chẳng đã ăn chưa?” Tuy bây giờ chưa hấn tối nhưng trong phủ cũng đã dùng xong điểm tâm rồi, nàng cũng không ngờ hôm nay Lãnh

Cô Hạo lại về sớm đến thế.

“Ừm! Chưa!” Nói xong đầu Tiêu Khiết Lam trên giường xuống rồi chỉnh lại vạt áo của nàng, đầu đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Ta biết nàng ăn rồi nhưng nàng có thể bôi ta ăn!” Giương mặt mang nét tà tà mỉa nhìn Tiêu Khiết Lam.

Thật không giống tướng quân anh dũng một chút nào cả! Tiêu Khiết Lam cười nhẹ, phong tình càng thêm vạn chủng.

Cho nha hoàn bưng đồ ăn lên, Lãnh Cô Hạo vẫy tay cho lui xuống. Hai người hòa hợp người gấp ta ăn, cuối cùng đến khi bụng của Lãnh Cô Hạo hơi to lên rồi bỏ bữa xuống.

Nhìn Lãnh Cô Hạo đang uống trà, Tiêu Khiết Lam nhìn một chút rồi hạ tầm mắt xuống tay áo của mình, trong tay nàng đang cầm chiếc trâm cài mà nương nàng cho. Đạo kia khi trở về nàng đã định nói nhưng không ngờ bị xao nhãng rồi bị bệnh như thế, bây giờ cũng nên nhờ Lãnh Cô Hạo chăm.

Nàng muốn cả hai không có bất cứ bí mật gì, bởi vì, nàng tin chàng!

“Sao vậy?” Nhìn gương mặt Tiêu Khiết Lam nhìn chăm chú thứ gì đó, Lãnh Cô Hạo hiểu kì hỏi.

Ngược gương mặt xinh đẹp lên, nở một nụ cười tươi đẹp. Nàng nhận ra đạo này nàng rất hay cười.

Đưa chiếc trâm trong tay đặt lên bàn, nhìn chăm chú nó rồi nói: “Là của nương thiếp!”

Lãnh Cô Hạo nhìn ra sự trân trọng trong mắt Tiêu Khiết Lam thì đưa tay cầm lấy nhẹ nhàng.

Là một cây trâm rất đẹp, thật sự rất hợp với nàng. Lãnh Cô Hạo suy nghĩ. Nhưng!

Đưa tay vân vê họa tiết trên chiếc trâm, Lãnh Cô Hạo mở miệng: “Chiếc trâm này, thù nghệ hình như không phải của Phong Định quốc!” Con người nhìn Tiêu Khiết Lam như chắc chắn.

Nghe Lãnh Cô Hạo nói vậy, Tiêu Khiết Lam khẽ gật đầu, nói ra nghi vấn của Lãnh Cô Hạo: “Ngày thiếp ra cửa thì muốn nặn đất giống như cây trâm này, nên thiếp đưa cho lão nhân làm tượng chiếc trâm xem họa tiết, lâu sau ông ấy bảo chiếc trâm này không nên có ở Phong Định quốc. Rồi thiếp mới biết được cây trâm này xuất sứ từ Sở Quốc!” Nói xong một câu này, Tiêu Khiết Lam lấy lại hơi, lâu rồi chưa nói câu nào dài như vậy.

Ừm! Không sai. Ở Phong Định Quốc không thể có được kĩ thuật làm trang sức như thế này, chiếc trâm này được làm rất tỉ mỉ, cẩn trọng. Điều hấn chú ý chính là vật liệu của chiếc trâm. Ở Phong Định Quốc nếu có loại huyết ngọc này sớm đã dâng lên hoàng đế từ lâu, sao lại có ở trên một nha hoàn trong Tiêu phủ chứ.

Biết Tiêu Khiết Lam có vấn đề muốn cho mình biết, hấn ung dung điều chỉnh tư thế để nghe Tiêu Khiết lam nói.

“Thiếp nghĩ! Nương của thiếp là người Sở Quốc!” Tiêu Khiết Lam nói đầy hoang mang.

“Sao nàng lại chắc chắn như vậy? Có thể đây là thứ của người nào đó tặng cho nương nàng rồi nương nàng để lại cho nàng?”

“Bà bà từng nói, nương ta rất xinh đẹp! Nhưng không phải chỉ có thế, học vấn của nương ta rất cao; ngày mà nương ta giúp bà bà chữa thương cũng tự mình vận võ rồi tìm được cho bà bà. Phong thái mà nương ta mang lại cho bà bà không phải là sự thấp hèn hay tự ti của nha hoàn mà là một phong thái rất... ta không biết nói sao vì bà bà cũng không giải thích cho đúng được!” Tiêu Khiết Lam nhớ lại bà bà nên con người toàn một mảnh nhu hòa cũng âm áp, nàng không chú ý tự mình xưng 'ta' chứ không phải là 'thiếp'. Lãnh Cô Hạo nhìn thấy vậy cũng cười sâu. Vì bà bà mà hấn chưa gặp mặt này thật sự yêu thương nàng như lời nàng nói.

“... Bà bà còn nói, 'vận mệnh là do con người chọn, dù đúng dù sai thì phải tiếp nhận mà sống!' Ta không hiểu đó là như thế nào nhưng bây giờ ta đã hiểu ra; nương ta vì bỏ cuộc sống nhưng lựa gì đó mà đi theo phụ thân ta, mệnh mà nương chọn không thể quay đầu nên dù thế nào bà vẫn tiếp tục theo đuổi thứ mà bà chọn!” Nói xong, Tiêu Khiết Lam nhìn Lãnh Cô Hạo nói: “Ta chọn chàng là đúng... phải không?”

Lãnh Cô Hạo nhìn sự bất an trong mắt Tiêu Khiết Lam thì có cảm giác gì đó rất khó chịu. Hấn biết vương vị vương gia không chỉ một nữ nhân, nhưng bây giờ hấn thà chọn cuộc sống của nàng hạnh phúc còn hơn đâm nữ nhân yên oanh kia. Dù sao nếu đại ca hấn bắt buộc hấn nạp thiếp thì... diệt trước khi vào phủ thì hơi! Ừm.

Đưa tay kéo gương mặt nhỏ sát gương mặt mình, mũi chạm nhẹ lên mũi nàng rồi cô cọ, con người nhu tình nhìn Tiêu Khiết Lam nói: “Đừng, nàng chọn rất đúng người đó! Ta sẽ không để nàng chịu khổ đâu!” Nói xong còn in lên mũi Tiêu Khiết Lam một nụ hôn.

Tiểu dung của Tiêu Khiết Lam gần ra rồi cong lên, mắt chủ động nhắm lại nghiêng hợp với nụ hôn trên môi của mình. Nương! Bà bà! Bây giờ con rất hạnh phúc!

Rời khỏi môi của Tiêu Khiết Lam, Lãnh Cô Hạo xoa xoa gương mặt của Tiêu Khiết Lam nói: “Ôm quá! Nàng nghỉ ngơi cho tốt vào, ta sẽ cho người hỏi thăm chuyện của nương nàng năm đó!” Bàn tay chai sần xoa nắn gương mặt mềm mịn, tay kia cầm chiếc trâm trên bàn cài lên lọn tóc sau đầu của Tiêu Khiết Lam.

Thần người một hồi, Lãnh Cô Hạo nói mà nhìn Tiêu Khiết Lam không rời: “Nàng thật sự! Rất đẹp!”

“Vâng!” Nói khẽ một tiếng, Tiêu Khiết Lam chủ động ôm Lãnh Cô Hạo. Rúc người vào trong lòng chàng, ngửi mùi hương của riêng chàng có, nàng thích, thích lắm! Thích khoảnh khắc bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quá khứ của cả ba

Hồi ức mới đó đây,

Ngoảnh đầu lại chẳng thấy.

Tìm kiếm bóng hình cũ,

Vương vấn nổi tơ sầu.

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Cô Hạo mang Tiêu Khiết Lam vào cung chơi cho đỡ phiền chán.

Đi trên con đường rộng, tiếng xe ngựa lạch cạch không ảnh hưởng gì đến người đang ngồi trong xe ngựa. Tiêu Khiết Lam ngủ ngon lành trên đùi của Lãnh Cô Hạo, còn Lãnh Cô Hạo tuy nhắm mắt nhưng không biết hấn có đang ngủ hay không chỉ có tiểu dung vẫn cong lên.

Khi tiến vào cung, ý thức của Tiêu Khiết Lam mới thanh tỉnh lại, dụi dụi con mắt khá sưng. Tiêu Khiết Lam mất ngủ vì tối qua.. khụ khụ! Mãi mệt quá độ.

Khi vào đến cửa điện thì hoàng hậu Văn Nhu không có chút đoan trang nào mà kéo Tiêu Khiết Lam đi, bỏ mặc hai nam nhân đang đứng ở cửa điện nhìn theo cùng hàng trăm hạ thần cùng nha hoàn đang có mặt.

Khi đi, Tiêu Khiết Lam bỏ lại nụ cười nhẹ cho Lãnh Cô Hạo. Chàng yên tâm, thiếp còn có võ công kia mà, tuy vẫn không như xưa. Hi hi.

Lãnh Cô Hạo thì yêu chiều nhìn theo cho đến khi Tiêu Khiết Lam khuất bóng.

Vân Nhu lôi kéo Tiêu Khiết Lam đến tắm điện Hải Đường của mình, tự nhiên pha cho Tiêu Khiết Lam một chung trà rồi như có như không đầy thâm ý nhìn Tiêu Khiết Lam từ đầu đến chân một lượt.

Bị hoàng hậu tỷ tỷ nhìn như vậy, mặt Tiêu Khiết Lam không biết sao nóng lên bất ngờ. Cúi đầu nhìn vòng tay mà Lãnh Cô Hạo tặng trên tay.

“Tỷ nghe nói muội cùng với Hạo nhi đã đồng giường cộng chăn?” Vân Nhu nói không hề kiêng dè điều gì làm mặt của Tiêu Khiết Lam càng nóng thêm. Sao hoàng hậu lại không để ý có nha hoàn cùng hoạn quan xung quanh kia chứ, Tiêu Khiết Lam bối rối cùng xấu hổ mà cúi gằm mặt hơn.

Nhận thấy không khí có phần xấu hổ, Vân Nhu cuối cùng biết mình lời. Ách! Thật là, cái tính này của mình. Lấy tay vỗ vỗ vài cái lên miệng mình, Vân Nhu liếc nhìn tâm phúc bên cạnh một cái.

Mà ma biết sự tình, vội vàng cho người trong điện lui xuống hết, rồi cũng lui xuống theo. Khi đi còn biết ý khép cửa lại một chút.

Thấy mọi người đã lui xuống hết, Vân Nhu nhìn Tiêu Khiết Lam đầy vui vẻ hỏi: “Sao vậy? Ta nghe nói chuyện của muội rất nhiều người quan tâm nha! Còn có người lại nói đến xa xôi rằng cuộc hải tặc của muội cùng Hạo nhi là trai hay gái nữa đây!” Nghe vậy, Tiêu Khiết Lam sững sốt, mặt đỏ như gấc.

“Hi hi! Đừng lo, họ chỉ đang quan tâm muội thôi; tuy cách quan tâm này hơi thái quá!” Vân Nhu cười nói rồi đến bên cạnh cầm tay Tiêu Khiết Lam, dịu dàng nói: “Lam nhi, muội chăm sóc tốt cho Hạo nhi giúp chúng ta được không? Muội không biết khoảng thời gian đó Hạo nhi làm ta cùng Phong đau lòng như thế nào đâu. Lam nhi, sinh cho hần một hải tử; nhà ba người hạnh phúc sẽ làm hần phần nào át đi bản chất sâu trong con người nó!” Khi nói, Vân Nhu nhìn vào gương mặt của Tiêu Khiết Lam, nhìn rất sâu. Khiến Tiêu Khiết Lam không nắm bắt được, Vân Nhu nhìn vào mắt nàng mà như nhìn vào điều gì đó.

Nhìn vào Vân Nhu, Tiêu Khiết Lam thể hiện sự lo lắng dâng lên trong đáy mắt.

“Chắc Hạo nhi chưa kể với muội! Hazz! Lại đây, ngồi xuống thưởng trà ta kể muội nghe!” Giọng nói của Vân Nhu mang theo một tia luyến tiếc, điều gì đó khó nắm bắt làm Tiêu Khiết Lam bị cuốn hút làm theo lời nói.

“Năm ấy, năm Hạo nhi 3 tuổi, Phong cùng ta đã 6 tuổi rưỡi. Vì ngày hôm ấy là Tiết Thanh Minh nên có hội thả lồng đèn ngoài cung. Ta vào cung từ sớm để tìm Phong, muội cũng biết ta là thể tử phi cùng là thanh mai trúc mã với Hạo nhi và Phong mà. Vì Hạo nhi muốn đi ngắm cùng Nghê phi là nương của hần nên ta cùng Phong đi trước, đến nơi Phong bỗng cảm thấy tức ngực, vì muốn bồi ta nên Phong đợi đến tối để cho ta xem lồng đèn; vì con đau trước ngực Phong chuyển nặng nên ta xem dở nửa chừng phải về phủ, Phong phải vào cung. Sớm hôm sau ta nghe tin nương của Hạo nhi và Phong đã chết! Còn có Thục phi cũng không rõ nguyên nhân mà chết!” Nói đến đây, Vân Nhu quay đầu nhìn sang Tiêu Khiết Lam về chân chữ.

Nàng không nghe Hạo kể, những điều Hạo muốn kể thì nàng sẽ nghe. Cũng như Hạo ít khi hỏi về quá khứ của nàng nên nàng cũng luôn tôn trọng quá khứ của chàng. Không ngờ...

Hạo cùng hoàng thượng đều là con ruột của Nghê phi với Tiên hoàng. Vì năm đó Hoàng hậu không sinh được con nên nhận hoàng đế Lãnh Cô Phong làm con thừa tự của mình. Nghê phi đau khổ chia lìa với Lãnh Cô Phong nên luôn mang tình yêu thương của mình dành cho hai đứa con chuyển sang một mình Lãnh Cô Hạo khi hần vừa mới sinh. Tiên hoàng vì thấy Nghê phi đau buồn đứa con đầu lòng mình không thể nuôi lớn nên để Lãnh Cô Hạo làm con đầu của Nghê phi.

Nghĩ đến đoạn thông tin mà nàng nghe rồi kết hợp được, ngược mắt nhìn Vân Nhu muốn nghe tiếp.

Nhận được ánh mắt kia, Vân Nhu liền đi vào hồi ức của mình kể: “Năm đó ta không biết nguyên nhân mà Nghê phi cùng Thục phi mất mạng nên lo lắng chuyển vào cung an ủi Phong cùng Hạo một thời gian. Muội không biết tình cảnh lúc đó làm ta sợ như thế nào đâu! Phong tuy luôn giấu tình cảm của mình đối với Nghê phi nhưng ta biết hần rất rõ, lúc đó trong mắt Phong toàn tràn đầy sự thù hận mà ta chưa từng được biết...”

..... Đây là đường phân cách kí ức.....

Vân Nhu lúc 6 tuổi chạy thực mạng qua cánh cửa vàng rộng lớn, vì tư cách là Thái Tử phi tương lai nên nàng luôn có đặc cách này.

“Phong ca ca!” Nhận thấy dáng người Phong ca ca sau cánh cửa, Vân Nhu gọi, tay xách váy lên chạy đến bên cạnh Phong ca ca. “Phong... ca ca...” Tiếng nói nhỏ dần, ngược mắt nhìn Phong ca ca, trong lòng Vân Nhu run sợ. Phong ca ca đáng sợ quá, nước mắt rưng rưng nhìn xung quanh. Không khí ngột thở làm Vân Nhu nhỏ bé kìm nén không được mà bật khóc.

Mọi người sao thế này, tay nhỏ cầm lấy vật áo Phong ca ca, Vân Nhu nép vào lòng Lãnh Cô Phong nghẹn ngào khóc.

“Phong ca ca, Phong ca ca..., ca..., ca sao vậy? Nhu nhi sợ! Hức... Hạo ca nhi bị sao ấy Phong ca ca.. hức!”

Nghe đến đây, người trước mặt Vân Nhu bỗng cử động, nhìn bao quát trong phòng một lần. Lướt qua từng gương mặt giả tạo đang vở khóc trước thi thể của Nghê phi, Lãnh Cô Phong cuối cùng cũng tìm được Hạo ca nhi của hần.

Vân Nhu được Lãnh Cô Phong dắt đến góc phòng nơi Lãnh Cô Hạo đang ngồi không nhúc nhích. Lúc đó, Vân Nhu nhìn thấy thân thể gầy gò của Hạo ca nhi bất động, Phong ca ca gọi Hạo ca nhi nhưng Hạo ca nhi không phản ứng, hàng mi rũ xuống của Hạo ca nhi thấp thoáng một giọt lệ trên khóe mắt. Nhưng làm cho Vân Nhu không thể quên là giọt lệ kia chính là huyết lệ.

....

“... Sau đó, Phong vì quá lo lắng cho đệ đệ mà ra sức lay gọi Hạo nhi, Hạo nhi chảy một giọt huyết lệ đó rồi cuối cùng bất tỉnh. Sau thời gian đó, ta không được vào cung vì sự biến loạn trong cung. Đến khi ta tròn 7 tuổi, ta mới được vào cung. Phong thì luôn luôn ôn nhu dịu dàng với ta như thuở nào nhưng... Hạo nhi ngày càng âm trầm, ít nói năng không hoạt bát nữa. Nhiều lúc trong một khoảnh khắc nhỏ ta nhận ra Phong cùng Hạo giấu ta điều gì đó. Những năm sau đó, ta sống bình thường, yên ổn với lịch trình ra vào cung học tập. Rồi ngày Tiên hoàng băng hà, ta biết mình sắp làm Hoàng hậu!” Vân Nhu kể lại ngày nọ nhưng trong lời nói tràn đầy sự đau thương.

“Tam hoàng tử vì huynh trưởng là Thái tử nguyên bất hiếu diệt phụ, bất trung với Tiên hoàng là điều mọi người hay nói về Hạo nhi, lúc ấy ta không thể tin điều Hạo nhi đã làm, vì nhiều năm xa cách với Hạo nhi nên ta đâm ra chán ghét hần vì hư tính. Thật buồn cười đúng không? Nhưng năm ta 18, trong đêm thành thân, Phong ôm ta mà khóc trong lòng ta; Phong hần không phụ ta nhưng hần phụ đệ đệ hần. Vì trả thù kẻ giết nương là phụ hoàng nên ca hai huynh đệ hần giấu ta, vì muốn ca ca hạnh phúc mà Hạo nhi sẵn sàng giết chết phụ hoàng hần. Năm 18, ta cùng Phong thành thân. Hạo 12 tuổi đi ra biên cương...” Từng giọt nước mắt lăn trên gò má Vân Nhu, lời kể càng nghẹn ngào. Tuy đã nhiều năm nhưng tháng ngày kia thật sự rất khó để quên. Vân Nhu nâng ấy vậy mà chỉ biết sống trong hạnh phúc của Phong cùng Hạo nhi ban cho mà lại mặc đi nỗi đau của họ...

Tiêu Khiết Lam nghe đến đây, nhìn Vân Nhu khóc tay bắt gấc sờ khóe mắt mình. Từng giọt nước mắt không biết rơi khi nào, Tiêu Khiết Lam luống cuống lau đi.

Vân Nhu nhìn sang Tiêu Khiết Lam, cười đến dịu dàng: “Lam nhi! Tuy ta không giúp được Hạo nhi nhưng muội hãy giúp hần, bóng ma tâm lý của hần chính là nương hần. Cố gắng đừng nhắc đến nương hần!”

Khẽ gật đầu, ngăn đi cảm giác trong lòng. Tiêu Khiết Lam nghĩ đến gương mặt luôn cười của Lãnh Cô Hạo mà đau lòng thay hần. Có lẽ những cơn ác mộng mà hần hay gặp đều là những kí ức cũ này.

Cuộc sống của nàng vẫn không khác nghiệt hay đau khổ như nàng nghĩ. Nàng chỉ vì phụ thân không nhận mà đâm ra chán ghét, còn Lãnh Cô Hạo thì sao? Hần phải chứng kiến cảnh Phụ hoàng mình đâm chết nương mình.

“Lam nhi!” Vân Nhu gọi, nàng ngừng đầu tươi cười với Tiêu Khiết Lam.

“Mong muội có thể giúp hần hạnh phúc! Cả ta và Phong đều muốn như vậy, chúng ta... có lẽ nợ hần rất nhiều thứ!” Vân Nhu nói đến đây, không nói ra những điều sau.

Đầu gật nhẹ, gương mặt hơi đỏ vì mới khóc, Tiêu Khiết Lam mở miệng “Vâng” một tiếng.

“Nào, đến! Ta giúp muội trang điểm! Xem nè, khóe đến xấu!” Vân Nhu cười nói, gương mặt cũng đỏ hoe như Tiêu Khiết Lam mà chê người không biết mình.

Tối hôm đó, khi về phủ. Lãnh Cô Hạo nhận ra thái độ của Tiêu Khiết Lam khá lạ thường nên thử hỏi; Tiêu Khiết Lam cũng không giấu giếm đem chuyện tình buổi sáng ra kể.

Khi nghe xong Lãnh Cô Hạo cũng không có gì khác lạ, chỉ cười nhẹ một tiếng rồi tới ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng.

“Lam nhi! Ở bên cạnh ta là được!!”

“Ừm!” Bàn tay vòng qua ôm lấy tấm lưng to rộng của Lãnh Cô Hạo, cảm giác an toàn làm Tiêu Khiết Lam như muốn ngừng lại thời gian.

Phật tổ a Phật tổ!

Nếu mệnh con gắn liền với chàng,

Mong ngài từ bi cho chàng hạnh phúc.

Cái giá phải trả chính là sự chân thành mà con tin ngài.

Tạ ơn ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Ngoại truyện 1: thú tính trối giậy!

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sinh ra có trí nhớ tốt cũng không phải là thứ tốt!

Vài tháng tuổi ta đã biết như thế nào là sống ' hạnh phúc trong nhung lụa'; phụ hoàng vì ca ca ta mà để cho nương nuôi ta khôn lớn.

Nếu trong cung, hoàng hậu không có khả năng sinh được tất nhiên các hoàng tử sẽ được nhận làm con thừa tự. Ta thật may mắn vì có khoảng thời gian kia.

Nương ta đúng thật là một mỹ nhân; lúc nhỏ còn chưa hiểu biết các nha hoàn thường khen nương ta thể. Các nàng cũng khen ta anh tuấn. Ta thật sự rất vui.

Hôm đó là Tiết Thanh Minh, ta diện y phục màu xám tro mà ta thích nhất đi tìm nương ra ngoài cung chơi. Vì ca ca đi chơi với nha đầu kia nên ta không muốn bị người ta nhìn đến rợn người.

Ta rất là vui về a vui về đến cung của nương ta.

Nương ta để ta chơi trong phòng cùng các nha hoàn của ngài, vì hơi khát ta cũng không hăm hề gì vị trà sen. Ta sinh ra vốn ghét nước có vị quá ngọt hay quá mặn, chua, đắng.... cũng như thức ăn hay những thứ gì liên quan đến vị giác. Phòng chường cũng may nương ta dạy ta rất khéo nên chế độ khẩu vị của ta cũng giảm bớt.

Thoài mái uống xong chén trà sen, ý thức của ta cũng mê mang rồi mất hết.

Khi ta tỉnh lại, rất ngạc nhiên là ta đang ở một nơi xa lạ, lâu dần ta ý thức được nơi ta đang đứng là nơi bị bỏ hoang trong cung. Tại sao ta biết? Tất nhiên ta hay lên ra đây chơi cùng nương với ca ca mà. Nếu như đề Hoàng hậu biết được ca ca lên lút ở cùng một chỗ với nương thì có lẽ sẽ rất ư là phiền phức!

Ngồi nhìn xung quanh một lượt, nhìn tới nhìn lui cuối cùng sợi dây trong lòng ta đứt cái ' phụt'.

Ta khóc!! Khóc đến quên trời quên đất!

Vì sao ta khóc? Ta nhớ nương mà, nếu các người tỉnh lại mà không thấy nương đâu liệu người có nháo như ta? Dù sao ta lúc đó mới 3 tuổi nha.

Ta chạy đi tìm nương, bộ quần áo trên người cứ xộc xệch cả đi. Ta mặc kệ! Ta muốn nương hơn là về anh tuấn của mình.

Ta bất an nhìn tứ phía không một bóng người, bỗng ta nghe một tiếng hét chói tai ta.

Lùi qua bụi cây nhìn vào, tìm ta đập thành thịch.

Có lẽ, đó là cảnh ta không nên thấy!

Có lẽ, lúc đó ta không nên hét lên! Có lẽ, nương ta sẽ không... chết?!!

Nhìn cảnh máu me trước mắt, ý thức ta tắt ngấm như chính nhịp đập trong lòng ngực ta.

Lúc đó, các người cảm thấy gì?

Sẽ đau khổ? Hay hận thù? Hay nhiều thứ khác?!

Ta!

Cảm thấy...

Thật sự trống rỗng!

Nhưng từ lúc đó, không biết sao ngực ta cứ đập bình bịch nhanh đến như vậy.

Con người vui buồn trước mặt ta mỗi ngày bỗng mất đi sinh mệnh làm ta hoàn toàn trống rỗng.

Vô thần đứng trong phòng của nương, ta thu mình ngồi một xó nhỏ xưa nay ta ghét cay ghét đắng vì nơi đó rất nhỏ lại chật chội đáng nói là nơi đó nhiều muỗi nhất với lại là nơi ít vệ sinh sạch sẽ nhất.

Ấy vậy mà, lúc đó cái góc nhỏ đó, rất hợp tâm trạng ta.

Không biết sao, ta lại nhớ đến nương ta, Nghê phi đang tắt thờ trên giường.

Máu phun tung tóe, tiếng thét chói tai, sự hỗn loạn của nhịp đập, sự hoan hỉ của thú tính trời gậy.

Như thước phim quay chậm, tái hiện cảnh tượng ngày hôm đó.

Ngực ta lại đau!

Như hôm đó.

Thấy cái gì ươn ướt trên mặt, ta đưa tay chạm thử trên má mình.

Cư nhiên là máu.

Ta thật sự không biết nó từ đâu ra.

...

Cuộc sống sau chuyện ngày hôm đó diễn ra bình thường.

Ta bắt đầu ghét tiếng cười hoan vui, thích thú. Ghét chốn đông người náo nhiệt, ghét những nữ nhân tô son điểm phấn cười cười nói nói, ghét mùi không khí trong lành, ghét màu xám ta từng rất thích, ghét kẻ tạo thành ta.

Ghét cả chính ta!

Nhưng ta lại đặc biệt ưa thích chốn tĩnh lặng ít người tốt hơn hết là không khí u ám lại càng tốt, thích màu đỏ chót của máu và mùi tanh nồng, thích nghe từng tiếng rên rỉ như có như không truyền trong không gian...

Sự trung lập của những thứ ta ghét và thích là đại ca ta. Ca ca ta là Thái Tử.

Nhiều lần ta hỏi hần, ' Có phải đệ bị bệnh không? Tại sao lại bắt đầu chán ghét những thứ kia chứ; đệ thật không hiểu bản thân đệ. Tại sao đệ lại ghét những thứ mình đã cực kì thích? Ca! Đệ thật sự bệnh rồi? Đó là câu mà ta nói dài nhất sau những chuyện kia.

Ca ca nhìn ta không nói, nhưng ta biết hần đang thương hại ta! Không biết sao sau chuyện kia ta nhìn sắc mặt người đoán tâm họ lại càng dễ.

Ta và ca ca bắt đầu âm mưu phế ngôi khi ta lên 10.

Âm mưu giết hại lão ta, ta cùng ca ca đã thử rất nhiều trăm phương ngàn kế nhưng đều bị ông ta đoán ra.

Khi sự tín nhiệm của ông với Ca ca sắp hết, ta giết ông ta!

Khi đã đủ lông đủ cánh, con người ta thường chọn cách mình thuần thực nhất.

Ta đặc biệt ưa thích giết chóc.

Nhìn kẻ mà ta cay ghét chết không nhắm mắt, ta lại nhận ra ta của lúc đó đã thừa hưởng thú tính của ông ta. Là phụ tử, ta cư nhiên không ngờ mình lại giống ông ta đến thế.

12 tuổi, sau khi giết ông ta, ta ra biên cương để áp đi thú tính trong mình.

Lúc đó, ta đồ bệnh!

Con đau lúc đó ta nhớ rất rõ, có lẽ do trí nhớ ta tốt hay vì lâu quá bản thân không có cảm giác đau.

Đau như xé toạc ngực ta.

Ta thử đập mạnh vào ngực mình liên tục mới thấy con đau thuyên giảm.

Nhưng nó cứ kéo dài như cả niên kỉ,... ta không chịu được.

Ngất!

Trong mơ, ta mơ thấy nương ta cười bảo: " Hạo nhi, nương sẽ gửi đến cho con một người thay ta chăm sóc con!"

Đừng hận thù,

Mở rộng trái tim con.

Hạo nhi,

Nương sẽ luôn bên con!

...

Cuối cùng, ta cũng gặp được người mà nương ta phái đến. Lúc đó trái tim ta khe khẽ nhói lên, con đau kia ập đến như lần tái phát đầu tiên; kỉ diệu thay. Ta lại mơ lại kỉ ức mà ta đã bỏ quên.

Khi tỉnh lại, ta nhận ra...

Là nàng!

Tiêu Khiết Lam.

Ta định!

Hết ngoại truyện 1.

(Âm lịch: 29)

♥ MiH: Đạo này hơi bận, thông cảm. Nếu tớ viết tr thấy lan man quá thì xin kiểu nha. Chương sau chắc cũng khá lan man. Chủ yếu để mọi người cảm nhận rõ tính cách nv từ đầu mà hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-2: Mỗi người mỗi cảnh

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối đó, Lãnh Cô Hạo ôm Tiêu Khiết Lam vào lòng kể lại đoạn quá khứ kia. Tuy chỉ là một kí ức nhỏ, những lời quan tâm đơn giản nhưng lại liên kết hai tâm hồn với nhau. Mỗi tơ duyên tuy ngỡ ngang nhưng sự chân thật không kể hết.

Hàn Lâm Quán.

Sở Thiên Ngao ngồi trong phòng xem bức tranh vẽ nữ nhân mình cần tìm đến ngây ngốc. Nàng cư nhiên lại là nữ nhi của người trong bức tranh? Thật sự rất giống.

Hoàng thượng! Hoàng thúc! Nếu thúc biết nữ nhân mà thúc luôn nhớ mong đã chết mười mấy năm liệu thúc vẫn đem lòng tưởng nhớ?

Cảm giác khi thúc biết nữ nhân mà thúc yêu sớm có người trong lòng thì thúc sẽ làm sao?!

Vài tháng nay, hần đi dò la tin tức khắp nơi. Vì giúp đại ca hần tìm nàng nên hần có một chút thông tin dường như trùng khớp với người trong tranh. Thật không ngờ!

Nhìn ảnh trắng vẫn khuyết; đôi mắt tràn đầy tâm sự của Sở Thiên Ngao nhìn xa. Hần là người nắm giữ những thông tin này, có nên báo về với hoàng thúc rằng sự thật là nữ nhân kia đã chết? Nàng lại có một nữ nhi? Nữ nhi kia lại là vương phi của Lãnh Cô Hạo?

Thật rồi rắm, Lam Lam liệu nàng biết thân phận của mình là người Sở quốc nàng có rời bỏ hần?

Ta hình như bị điên rồi Lam Lam à, ngày nào ta cũng mơ thấy nàng. Dù giấc mộng tốt hay xấu đều là vấn đề xoay quanh Lam Lam nàng.

Phía Đông Sở Quốc.

Trong doanh trường của chủ tướng.

Sở Thiên Tề đang đề những nét bút đầy phóng khoáng lên chiếu dụ, đưa sang người bên cạnh chuyển đi hần lấy sắp giấy tuyên thành chi chỉ chữ bên cạnh tay phải.

Trên tờ giấy có thể thấy rõ đây là toàn bộ thông tin về Tiêu Khiết Lam từ khi sinh ra cho đến bây giờ.

Tuy vẫn đầy đủ sự việc nhưng không chi tiết như của Lãnh Cô Hạo.

" Hừm! Không ngờ nữ nhân này lại giữ được tìm Lãnh Cô Hao! Thật bình thường!" Sở Thiên Tề chế cười trong lòng, lật mảnh giấy lên. Trên mặt giấy là bức họa một nữ nhân khuynh quốc khinh thành đang cười, sau lưng nàng là từng rừng đào hoa đang nở rộ.

Trong chốc lát, tâm tư của Sở Thiên Tề như bị hút vào bức tranh.

Hắn không biết lời nói lúc này đã quăng ra sau gáy của mình mà nhìn trân trân vào bức họa.

Đào Nha thôn.

Mộ Lục Nhiên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tâm trạng không ổn định.

Thông tin thuộc hạ đưa đến dường như là sự thật; Sở quốc lại định đánh Phong Định Quốc. Chết nữ của bà! Hazzz! Số khổ, thành thân chưa được bao lâu lại gần phải cách xa phu quân của mình.

Gương mặt xinh đẹp không hợp độ tuổi của Mộ Lục Nhiên tràn đầy vẻ lo lắng; chắc bà cũng nên một lần đi đến đó rồi. Hazz!

Mệnh cũng thật là!

Năm đó bà vì tham gia một nhiệm vụ đặc biệt mà bị trọng thương, lúc đó may mắn gặp được nàng (Hạ Văn Vân – mẹ của TKL) được cứu. Tình cảm như hai chị em, cư nhiên không ngờ kết cục của nàng lại thảm như vậy.

Từ đó trên giang hồ không còn người tên Sát nữa.

Tiếng tam lừng lấy trăm trận trăm thắng dần phai mờ.

Không có gia đình.

Bà lấy tên Mộ Lục Nhiên từ họ Mộ của người đã cứu bà, tên bà chỉ nghĩ thất thần rồi chọn bừa một cái. Không ngờ cái tên này lại theo bà suốt bao nhiêu năm tháng.

Lam nhi! Ta sẽ giúp con hạnh phúc. Ta nợ nương con rất nhiều!

Hãy để ta giúp con!

Hoàng cung Sở Quốc.

Vẫn như bao đêm, hoàng đế Sở Quốc – Sở Thiên vẫn chìm đắm trong nỗi buồn của mình.

Ngắm gương mặt xinh đẹp trong tranh, gương mặt tuấn tú của Sở Thiên tràn đầy nhu hòa. Hôm nay, dường như Sở Thiên đang đắm chìm trong kí ức nào đó thật sự tươi đẹp mới làm cho gương mặt ông sáng rực rỡ như vậy.

Đời người liệu có gặp được tri kỉ?

Suốt chặng đường cõi quạnh không hiểu lòng.

Có sao gặp rồi lại buông tay?

Vì một chữ tình hay tri...

Hạnh phúc đời người rõ ngắn thế!

Mà vẫn mù quáng dành hạnh phúc cho người khác ừh!

Liệu hạnh phúc... có đơn giản..

Là tình? Hay tri?

.

♥MiH: Đạo này tét rồi nên chắc ra chương thất thường. Mọi người ăn tét zui zè nhak! Chương hơi ngắn. Thông cảm (~>, <~)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gặp lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra bình thường.

Tiểu Khiết Lam thì vẫn lăm con sâu gạo hết ăn rồi ngủ lại chơi, mọi việc trong phủ đều không đến được tay Tiểu Khiết Lam vì Lãnh Cô Hạo sợ nàng không hiểu rõ lại sợ nàng không để ý đến mình mà chỉ chum đầu vào sổ sách nên những thứ kia đều được Lãnh Cô Hạo giải quyết gọn gàng đầu vào đấy.

Cuối mùa xuân, trời vẫn còn se lạnh nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tiểu Khiết Lam ngày hôm nay.

Mặc bộ y phục màu cánh sen nhạt rồi khoác lên tấm áo choàng mỏng, Tiểu Khiết Lam đứng ngoài sân viện ngắm những nụ đào mới đâm lên.

Gió thổi rào rạt, hương vị tinh khôi thanh mát, hàng mi cong của Tiểu Khiết Lam nhắm lại, ngẩng đầu cao lên đón ánh nắng dịu nhẹ phủ lên mặt, niu chặt vạt áo rồi thở nhẹ một hơi.

Từng động tác, từng cử chỉ của Tiểu Khiết Lam thu vào đáy mắt của bọn hạ nhân đều là hình ảnh của một vị tiên nữ.

Hôm nay Lãnh Cô Hạo lại rời phủ từ sớm, Tiểu Khiết Lam nghĩ nghĩ trong lòng hơi buồn. Hôm đó Lãnh Cô Hạo kể cho nàng nghe quá khứ của chàng khá ngắn gọn. Lúc đó nàng mới thật sự thấu hiểu được với Lãnh Cô Hạo là như thế nào.

Dự định sáng hôm nay nấu vài món cho Lãnh Cô Hạo nhưng không ngờ lúc nàng tỉnh dậy thì chàng đã đi từ sớm.

"Aiz.." Thở ra một hơi, đôi mắt mang nét u sầu ngược lên nhìn bầu trời hơi vắng vẻ.

Nàng không biết những sắp diễn ra nhưng nhìn xung quanh từ con người đến cánh vật đều nhuộm một màu gì đó rất có vấn đề.

"Ui! Ngốc thì đừng nghĩ nữa!" Xoa xoa cái đầu, Tiểu Khiết Lam nói lẩm bầm một mình.

Xoay người trở vào viện, nói với nha hoàn mới được phân vào viện bên cạnh mình: "Bảo với quản gia ta muốn ra ngoài, đi dạo trong thành thôi!" Hôm nay nàng quyết định đến chỗ của lão nhân nặn tượng kia, mong sao lão vẫn còn ở đó. Nàng vẫn còn băn khoăn nhiều điều, tuy đã trao đổi với Lãnh Cô Hạo nhưng nàng biết chàng vẫn rất bận, không thể tức thì đưa thông tin đến được.

Bảo nha hoàn chỉnh sửa bài tóc, trét trét cái phấn lên mặt. Tiểu Khiết Lam mang theo Vũ cùng một vài nha hoàn xuất phủ. Vì có sự việc lần trước nên Lãnh Cô Hạo bảo với nàng rằng đi ra ngoài phải mang theo tùy tùng bên mình. Vừa bước ra khỏi cửa phủ. Không khí nào nhiệt đã ụp vào, thật sự khác xa một trời một vực với trong phủ.

Đi bộ trên đường lớn, nối đuôi theo là một vài tùy tùng to con, bên cạnh còn có Vũ tả tày khát máu nên người xung quanh đều tự động tản ra, không dám đắc tội.

Tiểu Khiết Lam nhìn thấy vậy cũng không thoái mái nhưng nàng đã đồng ý với Hạo nên... Aiz phải chịu đựng chút, tập dần rồi quen thôi chứ biết làm sao.

"Vũ, người nói thử xem. Sao bọn họ lại nhìn chúng ta đề phòng như vậy?" Tiểu Khiết Lam đi trước nghiêng đầu lui sau hỏi.

"Tất nhiên là nhìn thấy ta đây nên họ mới đề phòng như vậy!!" Khi nói Vũ hất cả mũi lên trời, tỏ vẻ ta đây trong rất ư là buồn cười.

Nói thật, Vũ khi ở với Lãnh Cô Hạo và với nàng thì hoàn toàn khác nhau. Ở với Lãnh Cô Hạo Vũ sẽ đối đáp như chủ nhân, có trên có dưới còn với nàng thì cứ như tiểu hài tử, không phân biệt thứ cấp. Điều này làm nàng rất thoải mái. Cứ sống mà đều bị người ta gọi là 'chủ nhân, tiểu thư, vương phi' thật làm nàng không quen.

"Ha ha" Cười nhẹ, môi mỏng nhẹ mớ: "Uhm, ta thật sự biết được bản lĩnh của ngài Vũ đây!!" Nói xong Tiểu Khiết Lam cười phá lên.

Vũ đứng bên cạnh tuy mắt hơi giật giật nhưng mũi vẫn hếch lên trời.

Vũ được mọi người biết đến là một kẻ bạo lực chính thống, chỉ sau Lãnh Cô Hạo mà thôi. Hai chủ tớ nhà này giết người như cắt củ cải, Lãnh Cô Hạo tuy hay giết người nhưng thất thường, thích giết khi nào thì giết làm lòng người hoang mang tăng lên phần sợ hãi. Riêng Vũ thì không nói, hẳn một ngày phải được nhìn thấy ai đó bị tra tấn đến chết hay nghe tiếng rên rĩ mới thỏa mãn. Phần e ngại Vũ của đại đa số người là mục tiêu của Vũ.

Nếu Vũ thật sự được biết nguyên nhân mọi người sợ hãi mình thì thật sự đập đầu vào tường hay trồng cây chuối!!!

Ta đây tuy thích bạo lực thật, thích nghe tiếng rên rĩ thật nhưng đầu phải hẳn thích đầu. Vì lý do công việc nên nhu cầu hay không nhu cầu cũng tự lọt vào tai. Thử hỏi xem ai làm trong ngục mà chưa bao giờ nghe tiếng rên rĩ hay chưa thấy người chết?? Chỉ có thằng cha đó bị điếc hay mù thôi!!!

Suốt dọc đường, Tiểu Khiết Lam và Vũ chọc nhau. Thời gian thanh thoi nên không lâu sau mới đến được gian hàng ngày đó của lão nhân.

Đi đến gian hàng, nhưng đã không còn như cũ. Các tượng đất tí mĩ đã thay vào đó là các mặt hàng dụng cụ trang điểm của nữ nhân. Lão nhân bấy giờ lại biến thành một phụ nhân trung niên.

Ngạc nhiên nhìn tới nhìn lui, đảm bảo là không nhầm nơi. Tiêu Khiết Lam xoay hỏi phụ nhân: "Đại thẩm! Cho tôi hỏi vị lão nhân thường ngồi ở đây đâu rồi ạ?"

Phụ nhân nghe Tiêu Khiết Lam hỏi thế thì nhìn đánh giá Tiêu Khiết Lam, nhìn một lượt, rồi nhìn vào mắt Tiêu Khiết Lam nói dò: "Tiểu thư có quen lão ấy?"

Đưa tay nắm nắm phần tóc rơi trên vai, Tiêu Khiết khó xử: "Hi! Ta chỉ là một người đã mua hàng của ông ấy. Cũng không thể tính là quen biết nhưng cũng không đến nỗi là không quen. Hi hi!"

Nghe vậy, phụ nhân ngẩn ra một hồi rồi nói: "Lão ấy chuyển đi nơi khác rồi, ta không biết gì hết, đừng có đứng đây mà không mua. Đi đi, tề chỗ người ta làm ăn!" Không biết sao phụ nhân kia quát ầm lên, tính tình thật thất thường.

Nghe phụ nhân nói vậy, Vũ và những người hộ vệ xung quanh dần chuẩn bị. Nếu nữ nhân này còn điều ngoa thêm lần nữa...

Thấy dáng vẻ chuẩn bị của bọn thị vệ, Tiêu Khiết Lam nhanh chóng giải vây: "Ấy! Ta chỉ là đi mua đồ mà không thấy lão ấy nên thắc mắc hỏi thôi, Oa!! Có nhiều trang sức trong đẹp ghê!!" Nói xong, Tiêu Khiết Lam giả vờ tiến lại gần lựa chọn từng món đồ trên gian.

Phụ nhân thấy thế cũng hòa hoãn hơn, nhưng cứ nhìn chằm chằm vào Tiêu Khiết Lam như sợ nàng có ý đồ bất chính, trong mắt phụ nhân cũng lóe lên một tia đề phòng.

Vũ biết Tiêu Khiết lam không muốn làm lớn chuyện nên khẽ phất tay,những người sau cũng trở về tư thế bình thản. Người xung quanh cũng tán dần đi, vì không thấy có cái gì thú vị nữa.

Bắt đầu đi mua vài món trang sức, trà tiền, nói lời khách khí với phụ nhân xong rồi đi.

Đi chưa được bao xa, gương mặt tươi cười của Tiêu Khiết Lam biến mất. Giọng nói uy nghiêm vang lên: "Vũ! Tra người đó!"

"Uhm! Người không nói ta cũng làm!"

"Ừ!"

Con người của Tiêu Khiết Lam khẽ chếch lên, phụ nhân kia chắc chắn dấu cái gì đó.

Vừa đi vừa suy nghĩ, một cái bóng trắng tiến đến gần Tiêu Khiết Lam rồi dừng lại; nghi hoặc dương ánh mắt lên. Tiêu Khiết Lam kinh ngạc: "A! Người!!!"

Sở Thiên Ngao đứng trước mặt Tiêu Khiết lam cười tươi rói, bạch y trên người hần lại tôn lên vẻ đẹp như tượng kia, nét dịu dàng quanh mắt khiến bao thiếu nữ xung quanh ghen tị và hâm mộ với Tiêu Khiết lam.

"Tiêu cô nương!" Chưa để Tiêu Khiết Lam hoàn hồn, Sở Thiên Ngao chào hỏi.

"A! Lại gặp Tề công tử rồi!!" Gặp lại người quen, Tiêu Khiết lam không giấu nổi nét vui mừng.

Sửa lại vạt áo, Tiêu Khiết Lam hỏi: "Thật trùng hợp, hôm nay Tề công tử đi đâu sao?"

"Uhm! Hôm nay có lễ hội đấu giá ở Quý Bán Ty, ta đang trên đường đến. Không biết Tiêu cô nương đây là..." Sở Thiên Ngao nói đến đoạn cuối rồi kéo dài, như chờ đợi câu trả lời của Tiêu Khiết Lam.

"Ồ, Ta đang đi dạo!" Tiêu Khiết Lam bơ quơ nói, tránh ánh mắt nhiệt tình của Tề Thiên Ngao rơi trên người mình.

Lòng Sở Thiên Ngao đáp nhanh nhưng vẻ ngoài vẫn bình thản, chỉ có ánh mắt hần đang tỏ cáo tâm tư của hần đều đặt toàn bộ lên người Tiêu Khiết Lam.

Nhìn quanh một vòng, thấy Vũ đứng bên cạnh Tiêu Khiết Lam thì khẽ nhủ mĩ, may mà trên sa trường hần dịch dụng không thì bị phát hiện mất. Dời ánh mắt lên người Tiêu Khiết lam, nói: "Không biết Tiêu cô nương có hứng thú đi Quý Bán Ty với ta không? Lâu rồi vẫn chưa được hội ngộ, nay sẵn tiện ta có đặc một gian phòng thượng hạng. Đi một mình cũng buồn, mong Tiêu cô nương có thể góp vui!" Giọng nói khản cầu gần như chắc chắn.

"Ách!" Nhìn lên Vũ, thấy hần gật đầu ngầm đồng ý thì Tiêu Khiết Lam cũng đồng ý.

Từ đầu chí cuối, tâm tư Sở Thiên Ngao đặt trên người Tiêu Khiết Lam nên nhận ra ngay sự trao đổi của nàng, hần vẫn cười đến ôn nhu.

Di chuyển đến Quý Bán Ty, Vũ vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng Sở Thiên Ngao, thật quen, dường như đã thấy ở đâu đấy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Huyết Tủy Trần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi đến Quý Bán Ty, Tiêu Khiết Lam mới nhận rõ sự náo nhiệt ở đây còn hơn cả trên đường cái.

Từng dòng người đi vào đi ra xô đẩy nhau, chắc cũng vì hôm nay có đấu giá nên khách đến rất đông. Tiêu Nhị cứ đứng ngồi không yên, bạc thu vào chắc cũng nhiều lắm. Tiêu Khiết Lam nghĩ thầm.

"Tiêu cô nương.." Sở Thiên Ngao ôn nhu mở miệng gọi, theo bản năng Tiêu Khiết Lam xoay người lại nhìn nhưng không ngờ vì hai người đứng gần quá nên khi Tiêu Khiết Lam xoay người lại lại chạm vào lòng ngực của Sở Thiên Ngao.

Vì thấp hơn cả một cái đầu nên Tiêu Khiết Lam cứ như bị ôm vào lòng Sở Thiên Ngao.

Vũ cũng nhận thấy không bình thường, định tiến lên lại thấy Tiêu Khiết Lam động.

Đồ mặt, lúng túng lui lui sau, vì bước hơi bị xéch chân nên người Tiêu Khiết Lam lại bị ngã.

"A!"

Không có cảm giác đau móng hay đau tay đau chân, Tiêu Khiết Lam rơi vào một vào ôm ấm áp. Mắt nhắm mắt mở nhìn người trước mặt, mặt Tiêu Khiết Lam lại càng đỏ bừng, đẩy lồng ngực Sở Thiên Ngao ra, Tiêu Khiết Lam bối rối rời khỏi vòm ngực kia đứng chính chính tà áo mà trên mặt còn nóng bừng.

Ngoài Lãnh Cô Hạo ra, Tiêu Khiết Lam chưa từng thân cận với ai như bây giờ a!!!

Nhìn mặt Tiêu Khiết Lam đỏ bừng và cảm giác mất mát khi Tiêu Khiết Lam rời khỏi vòng tay mình thì Sở Thiên Ngao hơi luyến tiếc. Cười cười vài tiếng làm mất đi sự ngượng ngùng, Sở Thiên Ngao nhìn Tiêu Khiết Lam xong nhìn sang Vũ đứng bên cạnh đang nhìn tay hắn như cái vật gì đó đáng phê bô thì lưng hắn hơi lạnh, cười khan hai tiếng nói: "Xin lỗi Tiêu cô nương, tại hạ chỉ quen tay mà thôi!" Nói xong bầy dáng về vô tội nhìn Tiêu Khiết Lam.

Ủầy! Dầu gì hắn cũng theo quán tính đã nằng mà, tuy vậy trong thâm tâm vẫn muốn ôm nằng chặt hơn một chút nhưng chưa được....

Nhìn ánh mắt Vũ nghi ngờ nhìn mình, Sở Thiên Ngao cười nói: "Tiêu cô nương cũng biết ta từng cứu một cô nương mà, cũng chỉ vì thói quen nên ta mới mạo phạm Tiêu cô nương mà thôi!"

Nhớ lại lần đầu gặp mặt thấy hắn cũng cứu người, Tiêu Khiết Lam gật đầu xong tâm tình hơi lo lắng. Hạo nói với nàng không được ai cho phép lại gần nàng ngoại trừ những hộ vệ. Nhưng Tề Thiên Ngao lại.. aiz!! Vũ nhìn Sở Thiên Ngao một hồi mới buông xuống ý định giết người. Hừ!! Dám động vào nhóc con của chủ tử sao!! Hừ hừ!!

Không khí căng thẳng dần mất đi Sở Thiên Ngao mới dám mở miệng nói: "Tiêu cô nương, Vũ công tử giờ cử hành cũng sắp bắt đầu, có lẽ chúng ta nên tiến vào là vừa!!" Nhìn đoàn người tiến vào Quý Bán Ty dần ít, hắn biết sắp bắt đầu rồi.

"Ừm!"

"Vào đi!"

Đoàn người dần tiến vào, Tiêu Nhị đứng đón khách sớm đã nhận ra mặt của Sở Thiên Ngao cúi đầu cung kính nói: "Tề công tử! Xin mời theo tiểu nhân!:" Nói xong khom lưng cúi đầu dẫn đám người Tiêu Khiết Lam lên tầng trên vào một gian phòng sang trọng.

Ngược xuống thấy toàn là người phủ kín, ai cũng nhận ra mình được đặc cách. Nếu đứng chung với đám người kia không bị đâm chết thì cũng chết vì hôi.

Giọng nói mê hoặc truyền đến tai Tiêu Khiết Lam, khẽ nghiêng đầu xuống nhìn. Thì ra là một mỹ nhân! Đúng là cách làm ăn của quý tiệm.

Nữ nhân mặc y phục đỏ chót lên đài, lớp quần áo mỏng dính lại hở hang không làm nản mắt tự nhiên. Vẫn ung dung đứng đó mà thu hút biết bao ánh mắt si mê của nam nhân phía dưới.

"Sau đây từng vật được đấu giá sẽ được đưa lên cho mọi người xem xét, mỗi lần ra giá xin mời mọi người đưa cao thanh gỗ trong tay và hô giá. Mỗi lần lên giá phải trên 50 lượng bạc! Quý Bản Ty xin được bắt đầu!!!" Nói xong, nữ nhân áo đỏ rời đi; những nam nhân xung quanh lại trở về như ban đầu, không ồn ào nữa.

Tiếp đó, từng món hàng được đưa lên, nhưng Tiêu Khiết cũng chẳng buồn liếc mắt, những thứ đó đúng là nằng không cần, tuy chưa biết nhiều nhưng cái gì tốt cho bản thân nằng rất rõ. Không cần lãng phí tiền của trong phủ.

Trái ngược với Tiêu Khiết Lam, Sở Thiên Ngao thì ung ý thứ gì liền mua chứ chẳng suy nghĩ, Tiêu Khiết Lam thấy hơi buồn cười.

Nàng không biết, đằng sau đáng vẻ hiền hòa, ôn nhu kia lại có một mặt lạnh!! Lạnh đến tận xương tủy!!

Đến cuối cuộc đấu giá, bảo vật cũng được đưa lên. Đó là một thanh kiếm đen tuyền, dài chừng bảy tấc, giữa rãnh kiếm màu xanh ngọc bích. Khi kiếm được đưa lên bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng liền hiện rõ mồn một.

Nghe tiếng hô ầm ầm, nằng được biết đó là cây kiếm mà bao nhiêu sinh mệnh vì muốn nó mà bị tước đoạt.

Giọng nữ nhân áo đỏ lại vang lên giải đáp thắc mắc mà đôi người chưa biết: "Thưa quý ngài, hôm nay Quý Bản Ty may mắn tìm được thanh kiếm này từ một nơi. Nơi đó là đầu thì tiểu nữ đây không biết, chỉ biết vì thanh kiếm này mà hơn hai mươi anh tài của Quý Bản Ty phải thương vong, nay xin được mang lên đấu giá mong không phụ lòng của hơn hai mươi anh tài đã không còn!" Khi nữ nhân áo đỏ vừa dứt lời thì từng tiếng hét vang lên, vì thanh kiếm này mà mất hơn hai mươi người!!! Ai lại không biết người của Quý Bản Ty đều là anh võ kị tài hiếm có, vì vang danh như vậy cũng không có ai dám đến gần Quý Bản Ty để cướp vật; chỉ riêng bí tịch của chủ nhân Quý Bản ty – Quý Ân đã khiến bao nhiêu người thèm khát nhưng chưa bao giờ đoạt được. Nay lại vì thanh kiếm này mà phải bỏ mạng hơn hai mươi anh tài, thật sự....!!!! Không có gì để nói ngoài thương tiếc cùng hững hờ đôi mắt nhìn thanh kiếm, chắc chắn thanh kiếm này rất lợi hại mới để bao nhiêu người phải chết.

Tiếng nữ nhân áo đỏ lại vang lên: "Thanh kiếm trên tay tiểu nữ có tên là Huyết Tây Trần! Tên nó cũng biểu lộ ý nghĩa sự giết chóc đầm máu, một khi tuốt kiếm phải thấy máu. Thanh kiếm này lưu truyền từ thiên cổ, không ai định rõ thời gian nhưng trên mình nó đã mang nỗi huyết nhục cùng âm khí nặng nề. Kính xin quý khách quan nào không đủ dũng khí và nhà đang có hi, phu nhân có mang và trẻ em nhỏ tuổi thì chớ nên đoạt!! Các vị nếu muốn đoạt cũng nên xem xét âm khí hay dương khí trên người. Âm khí quá nặng sẽ hại thân thể hơn, dương khí quá thịnh sẽ phản hệ như nước với lửa; không thể dung hợp tạo nên vương ngại!!! Tiểu nữ không dám nói đùa, đây là lời thấy cũng đã nói khi phong ấn âm khí trước khi định chủ nhân!!!" Nói xong nữ nhân áo đỏ mặt lạnh tanh nhìn toàn bộ xung quanh.

"Nếu có duyên, Huyết Tây Trần sẽ lựa chọn một trong số các vị!!"

Mọi người nghe xong lời nữ nhân áo đỏ thì mồ hôi chảy ròng, cư nhiên thanh kiếm này lại lợi hại như vậy.

Tiêu Khiết Lam nhìn thanh kiếm kia liền thấy thích, chắc chắn rất phù hợp cho Hạo mang lên sa trường; nằng có luyện kiếm tập võ nên cũng nhận ra âm khí trên thanh kiếm đó. Lại nghe lời nữ nhân áo đỏ nói thì hơi xao lãng. Tuy biết Hạo âm khí cũng chừng khí rất nhiều nhưng nếu mang một vật âm khí lưu thịnh như vậy thì cũng không tốt. Khẽ xoa mi tâm, Tiêu Khiết Lam nhìn Vũ như đang hỏi có nên đoạt hay không.

Vũ nhìn thanh kiếm rồi lại nhìn Tiêu Khiết Lam, chừng chừ rồi khẽ gật đầu. Có lẽ thanh kiếm này phù hợp với chủ nhân nhất. Chiến loạn sắp bắt đầu, dù sớm dù muộn thì chủ nhân cũng ra chiến trường; mang theo thanh kiếm này bên mình tuy hại cho thân thể nhưng lại có được sự sắc bén mà kiếm thiên cổ mới có. Đó chính là sát khí từ vọng!

Cả gian phòng đấu giá ầm trầm, một lão nhân áo trắng bỗng xuất hiện trên đài cao làm mọi người chú ý.

"Khụ! Lão nhân xin nói ngay thẳng!!!! Duyên giữa kiếm và người không thể hà tấc; thanh kiếm này sẽ được đưa giá rất cao. Khụ! Ta nghĩ mọi người nên xem xét lại năng lực chính mình, lão già rồi cũng không đùa các ngươi!! Hãy từ từ suy nghĩ đoạt hay không đoạt!! Khụ khụ!!!" Nói xong lão nhân chưa kịp để người xung quanh tiêu hóa tin này liền bước vào màn trường phía bên biển mắt...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Oan ức

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Ầm... xì xào...xì xào"

Sau khi ông lão biến mất dạng, những người trong Quý Bản Ty ồn ào hân lên, từng tiếng xì xào bàn tán về Huyết tây Trần ngày càng nhiều; những người hay lui tới Quý Bản Ty đều biết ông lão kia chính là thần hộ mệnh của quý Bản Ty còn hơn cả Quý Ân.

Một lời ông lão kia nói đáng giá hơn ngàn vàng, hôm nay cư nhiên vì Huyết Tây Trần mà xuất hiện đủ làm những thành phần hoàng gia hay kẻ có tiền ao ước có được Huyết Tây Trần dù bất kể như thế nào.

Vì Huyết Tây Trần mà hơn hai mươi anh tài bỏ mạng nay lại đến vị lão nhân trong truyền thuyết xuất hiện. Mọi người cũng đủ thấy sự hấp dẫn trong đó; nếu có thanh kiếm này người người xung quanh sẽ nhìn hân khác xưa, quan lại hay đế vương cũng dễ cử hân hơn... Mỗi người một suy nghĩ, nhưng đều chung một giả tưởng là thanh kiếm Huyết Tây Trần phải thuộc về mình.

Tiêu Khiết Lam nhìn xung quanh, nhận ra bản thân mình khó mà đoạt được bảo kiếm; nhìn lướt qua толi nằng cũng nhận thấy có vài thành phần quan lại, quý tộc.... Nếu phải giành thanh kiếm này thì nằng đây khá bất lợi, một vương phi suốt ngày ở trong phủ như nằng ai mà biết chứ, còn có Vũ bên cạnh nhưng Tiêu Khiết Lam nghĩ vẫn nên là Hạo tự giành lấy có lẽ chắc hơn.

Thở dài một hơi, Tiểu Khiết Lam quay đầu bắn khoắn nhìn Vũ.

Có lẽ động tác này rất thoải mái, Vũ cũng khẽ lắc đầu như bảo không cần lo lắng.

Sở Thiên Ngao nhìn cảnh này thì nắm đấm càng nắm chặt, hẳn suốt buổi này đều rất đề phòng sợ sẽ xảy ra sơ hở; nhưng nhìn cảnh nàng trao đổi ý kiến với thị vệ còn hơn ngồi nói chuyện với hắn; ngực khẽ nhói lên... có lẽ hẳn... không nên lún sâu nữa rồi...

Ngaoanh mặt lăm lăm, Sở Thiên Ngao nhìn thanh Huyết Tây Trần càng không kiên đề gì nữa, hẳn muốn thanh kiếm này. Dù Lãnh Cô Hạo không ở đây nhưng hẳn biết Vũ hộ vệ kia của hắn chắc chắn sẽ đoạt thanh kiếm này.

Dù gì có thanh kiếm này lại càng làm ý chí quân ngũ sôi sùng sục, mà một thanh kiếm tốt như vậy chắc chắn Lãnh Cô Hạo hẳn ta không thể bỏ qua...

Không gian trở lại yên lặng khi nữ nhân áo đỏ bắt đầu ra giá. Từng tiếng gọi đáp ra giá ngày càng nhiều, chỉ mới một lúc mà số tiền đã gấp ba lần ban đầu.

" 10 vạn!!!"

" 10 vạn 50 lượng!!!"

" 40 vạn!"

" 60 vạn!!!"

...

Khi giá đã lên đến 90 vạn cuối cùng có người từ bỏ, 90 mươi vạn này cũng đủ cho quan lại bậc nhất sống thoải mái, đây là số tiền cả đời mà người dân cũng không thể mơ tới; tất nhiên Tiểu Khiết lam nghe số tiền này cũng bị đã kích nặng nề.

Cư nhiên lại nhiều bạc như vậy; nàng cầm trong tay khoảng 5 vạn bạc thôi cũng đã thấy bóng tay; mấy kẻ nhà giàu có đúng là có khác...

" 100 vạn!!!" Tiếng nói lảnh lót vang lên, nghe đâu đây là tiếng của nữ nhân nhưng Tiểu Khiết Lam nghe có phần quen tai. Nghiêng đầu nhìn qua phòng đối diện; Tiểu Khiết Lam nhìn thấy một nữ nhân khoảng mười bảy mười tám mặc y phục màu hồng phấn khá giống màu y phục của nàng. Khi nàng đang nhìn nữ nhân kia thì nữ nhân kia cũng nghiêng đầu nhìn lại nàng; khi hai ánh mắt dao nhau, Tiểu Khiết Lam nhận ra sự chán ghét cùng hận thù trong mắt cô ta. Nhìn nữ nhân này quen quen nhưng Tiểu Khiết Lam vẫn không rõ mình gặp ở đâu rồi...

" Hừ!!" Nữ nhân áo hồng kinh bị quay người, giọng nói lạnh lạnh lại vang lên hơi chói tai: " Sao!! Các người còn ai dám ra giá; cẩn thận không bốn cô nương sẽ về mách phụ thân ta là các người không chịu đưa bảo kiếm!!!" Lời nói ngong cuồng phát ra từ miệng nữ nhân xinh đẹp này làm mọi người sững người.

Thật điều ngoa!!

Nghe đến đây, Tiểu Khiết Lam như nhớ lại; ngạc nhiên nhìn nữ nhân kia " A!" một tiếng rồi nhìn sang Tề Thiên Ngao bên cạnh nói: " Hèn gì ta thấy quen thế, thì ra là Phụng Vi Lâm mà Tề công tử đã cứu đấy!!!"

Bị chỉ đích danh, Sở Thiên Ngao nhủ mảy nhìn nữ nhân đối diện đầy thâm ý; cuối cùng cũng nặn được một nụ cười bí hiểm; nói: " Tại hạ chút sẽ qua gặp cô nương kia!! Dù sao tại hạ cũng đã mạo phạm người ta!!!"

'Chắc hẳn không còn cơ hội với Lam nhi, nhưng hẳn sẽ có được nàng; chắc chắn!!' Con người của Sở Thiên Ngao mang vẻ thị huyết được che giấu cẩn thận. Người trong phòng cũng không ai nhận ra có điều gì khác thường chỉ có Vũ nhủ mảy đứng sau Tiểu Khiết Lam nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Giá dừng lại mốc 100 vạn; cuối cùng thanh kiếm Huyết Tây Trần lại rơi vào tay một nữ nhân là Phụng Vi Lâm. Lúc này cũng đã có người muốn ra giá nhưng đều bị ngăn lại. Ai lại không biết con gái của Tà bộ thượng thư Phụng Chiết được hẳn cung như cung trướng sao. Mà Phụng Chiết lại là người ủng hộ Hoàng Thượng và được Hoàng Thượng trọng dụng bên mình; tuy biết tâm tư Hoàng Thượng sâu xa nhưng cũng phải kiên đề thể lỵc của Tà bộ thượng thư này. Tuy chức danh Phụng Chiết nói nhỏ không nhỏ nói lớn cũng không lớn nhưng không biết sao ai cũng kiên đề ông. Bấy giờ nữ nhi cung của ông muốn đoạt thứ gì cũng phải mất nhắm mắt mờ.

Cuộc đấu giá kết thúc trong không khí bức bối; dù sao nhóc con kia cũng làm bọn họ mất mặt!!!

Rời khỏi Quý Bân Tự, tạm biệt với Tề Thiên Ngao, Tiểu Khiết Lam bắn khoắn hỏi Vũ: " Vũ! Thanh kiếm đó thật sự không cần??"

" Không lo! Nữ nhân và ông lão kia có nói thanh kiếm kia nếu có duyên, ắt tự chọn cho mình một chủ nhân xứng đáng! Ta nghĩ nếu thanh kiếm kia rơi vào tay Tà bộ thượng thư thì cũng trở lại tay Hoàng Thượng mà thôi!!!" Điều hắn đang nghi ngờ chính là Tề Thiên Ngao kia, hẳn cũng suy đoán Tề Thiên Ngao kia chính là Sở Thiên Ngao bên Sở quốc; tuy chính chiến Sở Thiên Ngao mang mặt nạ nhưng đáng người hẳn thật sự rất giống nhau, khí chất tuy khác nhưng hẳn vẫn có cảm giác hai người chính là một!!!

' Ừm!"

Khi hai người về phủ, rời cũng tối hẳn nhưng Lãnh Cô Hạo vẫn chưa về.

Phủ của tà bộ thượng thư

Trong viện Y Hoa.

" A! tại sao? Tại sao? Tại sao Tề công tử vẫn đi cùng nữ nhân rắn rết kia!!!" Phụng Vi Lâm ngồi trên bàn trang điểm, gương mặt vắn vẹo đến đáng sợ; móng tay đâm vào tay nhưng á vẫn không biết.

" Xin Tiểu thư tha mạng!!!"

" Xin Tiểu thư tha mạng!!!"

Từng giọt hét của nha hoàn vang lên kéo Phụng Vi Lâm về hiện thực; bước ra khỏi phòng, gương mặt đầy độc ác nhìn hai nha hoàn quỳ trước cửa.

" Đã mời được người??" Phụng Vi Lâm lên tiếng. Nàng đã phái nha hoàn này đi mời Tề công tử về phủ để nàng tiếp đãi ta ọn cứu mạng. Không ai biết, kể từ cái vòng ôm kia trái tim nàng như bị đánh cắp; nàng bắt đầu nhớ Tề công tử như bị điên; tình tình ngày càng khó chịu. Phụ thân cũng sai người đi mời Tề công tử nhiều lần nhưng chẳng không đến. Chắc chắn do nữ nhân kia; hôm nay nàng đoạt Huyết Tây Trần cũng vì mong muốn chàng đề ý đến mình, không ngờ chàng lại cười với nàng; lúc đó nàng vui như điên. Sai người đến mời Tề công tử nhưng lại bị đuổi về; bây giờ mảy nha hoàn này lại về khiến nàng càng tức giận. Tiểu Khiết Lam!!! Đi chết đi!!!

" Dạ.. Tề công tử bảo vẫn chưa muốn đi!!! Xin tiểu thư tha mạng!!!" Nói xong đập đầu xuống đất bạch bạch; máu chảy đầm đía nhưng lại càng làm Phụng Vi Lâm trở nên điên cuồng.

" Bắt lại!!!" Phụng Vi Lâm điên cuồng nói, tay nắm chặt kêu lên vài tiếng.

" Đứng... đứng mà... đứng mà tiểu thư!!!" Hai nha hoàn kêu lên đau khổ; máu cùng lệ tuôn chảy.

Suốt mấy tháng nay tiểu thư như hóa điên vậy, lúc đầu nha hoàn không tìm được Tề công tử chỉ bị tiểu thư phạt quỳ không ăn uống mà thôi, sau lại bị bỏ đói cho đến chết, chặt tay chân,... rồi bây giờ lại đến ta trấn cho đến lúc chết, mà còn tự tay tiểu thư thi hành. Mạng người đã bỏ lên đến đến gần tám mươi người rồi; mà tất cả đều là nữ nhân, nam nhân đều không bị phạt mà còn được đãi ngộ tốt.

Bây giờ trong phủ rất lo sợ đến Y Hoa viện, lão gia đã khuyên ngăn nhưng cũng vô ích. Cuối cùng lão gia bỏ đi đâu bây giờ Phụng Vi Lâm là người cao nhất trong phủ.

Ai dám trái lệnh đều bị tra tấn đến chết.

Oan ức!!

Tất cả đều tại Tề công tử!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tạ ơn

Khi Sở Thiên Ngao đến phủ Tả Bộ Thương Thư – Phụng Chiết liền nghe thấy tiếng kêu la đau đớn đâu đây.

Mấy kiểm kê nhũn lại, mặt hần không biểu tình đi theo nha hoàn đằng trước. Dù sao bây giờ hần vẫn cần thể lực của nữ nhân này.

....

Phụng Vi Lâm đang diễn cuồng thi hành phạt tiên thì có nha hoàn đến báo tin. Nghe thấy tên của Tề công tử thì mắt ả ta sáng lên, nụ cười trên môi tuy vui tươi nhưng méo mó đến dữ tợn. ả không biết, nụ cười vui vẻ của ả sớm đã biến dạng từ lâu...

Thay quần áo, lau đi vết máu trên mặt, bôi một chút hương liệu át đi mùi máu, Phụng Vi Lâm không dám tắm rửa kéo sợ Tề công tử đợi lâu. Khi sửa soạn xong xuôi, chân vừa bước ra ngưỡng cửa đã có người dẫn Tề Ngao Thiên đến trước mặt mình.

Nụ cười hơi méo mó hiện lên gương mặt, vui vẻ bước đến Tề Ngao Thiên, khi bước thì thì thầm vài điều với nha hoàn bên cạnh: "Hai nha hoàn kia tạm giữ, chăm sóc cho tốt vào!!"

"Vâng!!" Nha hoàn bên cạnh nghĩ hoặc rồi đi; thật sự tiểu thư chưa tha cho ai bao giờ chứ nói gì là chăm sóc. Chắc Tề công tử sẽ giúp tiểu thư không ít. Nha hoàn Giáp thờ dài rồi đi..

"Tề công tử!! ~" Bước đến trước mặt, Phụng Vi Lâm yếu điệu chào hỏi.

"Phụng cô nương!"

"Mời công tử đi bên này!" Nói xong, Phụng Vi Lâm xoay người yếu điệu đi theo lối đường nhỏ. Tề Thiên Ngao cũng theo gót ả.

Vừa đi, con người Sở Thiên Ngao thâm sâu nhìn Phụng Vi Lâm trước mặt. Nói thật! ả ta thật sự rất xinh đẹp, nhưng trong mắt của hần nàng vẫn còn thua Lam nhi nhiều. Khí chất của cô ả này dường như có thay đổi không ít thì phải...

Đi len qua lối mòn nhỏ được cắt tỉa gọn gàng, đằng sau hàng cây cảnh hiện ra một hoa viên mỹ lệ. Có thể xem hàng ngàn loài hoa đều tập trung ở nơi đây, nơi đây càng xứng với cái tên Ngự Hoa Viên hơn trong hoàng cung của Sở quốc và Phong Định quốc.

Ngồi trong đình viện, Sở Thiên Ngao không nhận được mà buông một câu khen ngợi: "Thật sự rất mỹ lệ, ta nghĩ chắc Phụng cô nương tốn rất nhiều tâm tình cho nơi đây nhỉ?"

Phụng Vi Lâm nghe Sở Thiên Ngao nói thế thì vui ra mặt, vẫn giả vờ thẹn thùng đưa tay áo che miệng cười ẻ thẹn: "Tề công tử nói quá ~ Tiểu nữ vốn thích thú với việc làm vườn nên cũng thấy thú vị!"

"Ồ! Xem ra Phụng cô nương đúng là rất tài hoa như lời đồn" Sở Thiên Ngao nhìn vẻ mặt của Phụng Vi Lâm cười như không cười, ý cười không tới đáy mắt.

"Lời đồn chỉ nói quá lên thôi... hi hi... tiểu nữ nào được như thế!!"

"Cô nương khách sáo quá... ả! Hôm nay tại hạ đến theo ý của cô nương, không biết cô nương có gì cần gấp tại hạ?" Sở Thiên Ngao nghĩ hoặc nhìn Phụng Vi Lâm đang ngồi trước mặt.

Bầu không khí không ngờ vui vẻ như tưởng tượng, Phụng Vi Lâm sớm quên nỗi phiền muộn mấy tháng qua mà ẻ thẹn nhìn Sở Thiên Ngao: "Tiểu nữ... tiểu nữ chỉ muốn cảm tạ chàng mà thôi ~"

"Ồ! Cũng chỉ một cái nhấc tay thôi! Cô nương không cần làm quá lên như thế!" Sở Thiên Ngao nói.

"Sao vậy được!!" Phụng Vi Lâm như nghe thấy cái gì bỗng dưng nói to lên, ý thức được mình thất thố, cô ả khẽ cười nói vẻ thẹn thùng: "Tề công tử không biết, đối với công tử chỉ là một cái nhấc tay nhưng đối với tiểu nữ rất quan trọng! Khụ! Nếu không có công tử thì bây giờ tiểu nữ cũng không biết có lành lặn ngồi ở đây hay không..."

"Đừng rồi! Tiểu nữ sớm chuẩn bị một chút ngũ vị để tạ ơn công tử... mong Tề công tử có thể thưởng thức!" Phụng Vi Lâm nhìn Sở Thiên Ngao đầy mong chờ, gương mặt không chút giả tạo. Có lẽ, sự ái mộ này thật sự sâu...

Sở Thiên Ngao từ trước không có ý gì với Phụng Vi Lâm nên nhìn mặt ả vẫn không có lấy chút cảm xúc, mặc ả giờ trò đóng kịch hay là thật.

"Vậy làm phiền Phụng cô nương đây rồi!" Sở Thiên Ngao cười khách sáo.

Tối hôm đó ở Phụng gia mở tiệc linh đình cảm tạ ân nhân, mọi người ai nấy trong thành luôn nói tiểu thư nhà Phụng gia tích đức nhiều năm mới được người tốt cứu mạng. Cũng bởi vì sự kiện mở tiệc và lần cứu Phụng Vi Lâm ở trên đường cái được mọi người bàn tán mà đến tai hoàng thượng ngày hôm sau. Cur nhiên không ngờ lại được hoàng thượng chiêu gọi Tề Thiên Ngao, Phụng Vi Lâm vào cung; mà trong đó còn có cả Tiêu Khiết Lam a!!!

Đứng ở ngưỡng cửa nhận xong thánh chỉ, Tiêu Khiết Lam vẫn còn ngầy ngời ra nhìn trân trân vào cái 'giẻ' màu vàng trên tay không nói lên lời.

Lãnh Cô Hạo đứng bên cạnh nhìn nương tử nhà mình không chú ý đến mình mà nhìn chăm chăm cái 'giẻ' kia thì hon gần. Đưa bàn tay to lớn kéo eo người nào đó vào lòng mình còn tiện tay cầm cái 'giẻ' màu vàng kia ném đến nơi xó xỉnh nào.

"A!" Hơi ngạc nhiên thốt lên vài tiếng, ả thần hình mảnh khảnh rơi vào một vòng ôm ấm áp, móng thì đặt trên đùi người ta. Ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Cô Hạo, gương mặt Tiêu Khiết Lam vốn bình thường nay đỏ bừng lên đầy sốt ruột. Không phải nắng không quen nhưng nhớ đến đêm qua... khụ khụ!!

Lãnh Cô Hạo nhìn nương tử nhà mình vốn đã bị mình ăn sạch sẽ rồi mà vẫn còn ngầy thơ thuần khiết thì khẽ thờ dài. A! Ai oán. Kiếp này Lãnh Cô Hạo hần phải làm thế nô sao?!

Ngày hôm qua khi Tiêu Khiết Lam về đến phủ thì Lãnh Cô Hạo vẫn chưa về đến. Lúc đó vì người ra khá nhiều mồ hôi nên Tiêu Khiết Lam cũng không đến Dục phòng. Cứ thế mà tắm rửa trong phòng.

Mà tất nhiên trước khi Lãnh Cô Hạo về đến phủ thì sớm đã nghe báo cáo về Tiêu Khiết Lam hôm nay đi đâu, làm gì... bla bla.

Hơi tức giận vì Tiêu Khiết Lam ra phủ nhưng lại qua lại với nam nhân không rõ góc tích Tề Thiên Ngao kia. Lãnh Cô Hạo hơi buồn bực trở lại phủ.

Và tất nhiên, điều không ngờ khi hần bước vào phòng sớm thấy mỹ nhân trần như nhộng đang ngủ trong buồng tắm. Đáng nhẽ hần cũng không định lợi dụng nàng khi ngủ nhưng mà bụng tức không biết xả đi đâu với lại mỹ nhân đang đến tận miệng thì làm sao một người hai mươi mấy năm mới đụng vào nữ nhân như hần sao chịu được.

Nên Tiêu Khiết Lam hoa hoa lệ lệ bị người nào đó ăn sạch khi đang ngủ, lúc bị đau mới tỉnh dậy thì đã muộn.

Đêm qua, thật sự... rất nóng a!!!

Mộng xuân kia... aaa!!

Lại nghĩ đến vấn đề hôm qua, Tiêu Khiết Lam xấu hổ vui đầu vào lòng ngực Lãnh Cô Hạo dụi dụi vài cái làm nũng, nói: " Hạo! Thiếp không ngờ sẽ như vậy đâu!!"

Không rõ Tiêu Khiết lam có ý gì, Lãnh Cô Hạo cung chiều ôm Tiêu Khiết Lam mạnh hơn chút nhưng không dám dùng lực sợ Tiêu Khiết lam khó chịu, nói nhẹ nhàng: " Ừm! Chút ta cùng nằng vào cung vậy!!"

Nói xong không chịu được người rục rịch dưới thân mình mà cúi xuống hôn sâu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Khai (Mở)!

Khi hai người chuẩn bị tiến vào cung, Vũ đến báo tin nơi biên cương có việc gấp cần Lãnh Cô Hạo qua đó.

Lãnh Cô Hạo bắt đầu nhìn Tiêu Khiết Lam, khuôn mặt sớm đã đen như đáy nồi rồi.

“Người lui trước đi!!”

“Vâng” Vũ đáp, khi xoay người còn tình nghịch nhìn Tiêu Khiết Lam cười một cái, nháy mắt một cái.

Tiêu Khiết Lam nhìn thấy vẻ nghịch ngợm kia của Vũ thì khá là tức giận, hẳn chắc chắn chọn lúc này mà đi mà, aaa! Tức quá!!!

Khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà bặm miệng phồng má trong rất đáng yêu liền bị Lãnh Cô Hạo thu vào đáy mắt. Cười một cái, cúi người ' chụt' một cái lên má Tiêu Khiết Lam. Thăm ý cười: “Đội ta về vậy!”

Nói xong còn chưa đợi Tiêu Khiết Lam mở miệng nói hay đồ mặt liễn nhân cơ hội ' hun' trộm thêm lần nữa.

Gió xuân hây hây, vật áo nhẹ tung bay; dáng đi khoan thai mà cương trực. Tiêu Khiết Lam thần thờ nhìn bóng lưng của Lãnh Cô Hạo mà trong lòng càng thêm ngọt ngào. Tiểu dung công trên khuôn mặt xinh xinh, đầy đặn vì được vỗ béo tốt. Nhìn qua, Tiêu Khiết Lam thật sự là một nàng dâu hạnh phúc nhất trần gian.

Xoa xoa đôi má khi này bị Lãnh Cô Hạo ấn đầu hũ, Tiêu Khiết lam ngọt ngào ngồi vào xe ngựa tiến vào hoàng cung. Lần đi này, nàng không mang theo Vũ mà chỉ vài cận vệ trung thành của Lãnh Cô Hạo bên mình.

Chuyến đi này...

Nàng không biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Càng không biết hạnh phúc ngập tràn là như thế nào...

Rồi bất ngờ thất vọng...

Đây!

Có lẽ là...

Chuyến đi của số phận!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tin vui

“Lộc cốc... lộc cốc... hí í í í!!!” Xe ngựa dừng lại nơi tắm điện quen thuộc mà lần trước Tiêu Khiết Lam cùng Lãnh Cô Hạo thường ra vào.

“Mời vương phi!!!” Tiếng nói the the bên cạnh vang lên, tiếp theo là từng tiếng bước chân đi tới phía Tiêu Khiết Lam.

“Lam nhi a Lam nhi!!!” Giọng hoàng hậu vang lên đầy vui mừng tiến đến gần Tiêu Khiết Lam.

Tiêu Khiết Lam đang bước xuống xe ngựa nghe vậy ngược nhìn suýt chút nữa thì hoảng sợ; Vân Nhu đang xách váy chạy mà cái bụng kia cũng gần 6 tháng bây giờ lại đang chạy nên hiểu rõ mức độ nguy hiểm là như thế nào, hoàng hậu đang chạy thì chân bước không vững sắp ngã xuống; từng tiếng hô lại vang lên chói tai. Tiêu Khiết Lam cũng không kịp suy nghĩ mà thi triển khinh công đến đỡ Vân Nhu.

Gần đến nơi đã thấy Hoàng hậu đang nằm trong lòng áo bào vàng ròng thì tim Tiêu Khiết Lam mới ổn định hơn.

“Hử!! Dọa chết muội!!” Tiêu Khiết Lam ai oán than.

“Nhu nhi!!! Nàng làm cái gì vậy??? Hoàng tử của ta đang ở trong bụng nàng đấy!!!” Hoàng thượng Lãnh Cô Phong giận dữ rít cao như ngày thường, nhưng trong giọng nói toàn vẻ ai oán. Tay vẫn đang ôm hoàng hậu không chịu yên phận trong lòng mình.

“Hử!!” Hoàng hậu mặt ngờ quay đầu sang phía khác hừ lạnh, lầm bầm: “Chà biết là nam hay nữ nhi mà chàng lại chắc như vậy... lầm bầm lầm bầm”, nhìn Tiêu Khiết Lam đang đứng phía xa xa vui vẻ cười làm ngơ bộ mặt đen thui phía sau mình: “Lam nhi a Lam nhi!!! Đến!! Đến đây là cho muội xem thứ này hay lắm!” Nói xong hoàng hậu vùng vẩy cánh tay đang ôm mình ra chạy đến bên Tiêu Khiết Lam kéo nàng đi.

Tiêu Khiết Lam đi theo hoàng hậu nhưng nhìn bộ mặt đen thui của hoàng thượng thì khê rùng mình. Hoàng thượng giận rồi kia hoàng hậu! A! Mà hôm nay hoàng hậu hơi lạ nha!!! Tiêu Khiết Lam nghĩ thầm trong lòng.

Đưa mắt nhìn về phía trước, tươi cười nói với Vân Nhu: “Hoàng hậu nương nương có gì thật sự thú vị?”

“Àn!” Vân Nhu xoay người nháy mắt tình nghịch với Tiêu Khiết Lam, gương mặt xinh đẹp hơn trước không giống người có mang chút nào mà càng lộ vẻ quyến rũ, thuần thực hơn.

“Àn?!”

“Muội đi sẽ biết thôi mà!!” Nói xong Vân Nhu vui vẻ kéo Tiêu Khiết Lam đi nhanh hơn làm nha hoàn thị vệ bên cạnh càng thêm lo lắng cho cái đầu của mình. Đồ mờ hời a!!

Được lôi kéo vài vòng, Tiêu Khiết lam đến một nơi có tên là “Thường”, mới bước vào trong một mùi hương thức ăn đã xông vào mũi.

“Thơm thật!” Tiêu Khiết Lam cảm thán. Mũi người lấy hít để.

“Tất nhiên rồi!” Vân Nhu xoay người cười cười với Tiêu Khiết Lam, tay vỗ vỗ ngực mình tự tin nói: “Ta làm mà, hôm nay ta muốn bồi bổ muội một chút!! Sao vẫn chưa có tin vui nhỉ? Mà thôi, muội mau ăn đi kéo à hồ ly Phụng Vi Lâm kia đến thì lại phiền đấy!!” Vân Nhu vừa nghi hoặc nói xong lại vui tươi lôi kéo tay áo Tiêu Khiết Lam lại gần mình, cầm đũa gấp một miếng bánh bòn cho Tiêu Khiết Lam ăn.

“À, nương nương! Muội có thể tự ăn cũng được mà...” Tiêu Khiết Lam khó xử nhìn tay Vân Nhu đang bòn mình trên không kia. Không biết phải làm như thế nào.

Mặc ánh mắt Tiêu Khiết Lam khốn khổ cỡ nào, Vân Nhu tươi cười nói: “Aaa nào!!”

“A!” Tiêu Khiết Lam bất đắc dĩ ăn miếng bánh mà Vân Nhu bòn, thấy tay nàng ta muốn tiếp tục, Tiêu Khiết Lam nhanh chóng lấy một đôi đũa trên bàn gấp các món lần lượt ăn. “Ừm! Ngon thật đấy!!” Vừa nói tay vừa đi chuyển đến bên món hải sản toàn tôm, mực, ốc trước mặt.

Một mùi thơm xốc lên mũi, bụng lại dâng lên một cỗ gì đó khó chịu, chưa kịp nghĩ chuyện gì xảy ra thì Tiêu Khiết Lam đã ôm miệng nôn khan.

“Oe!”

“Oe!”

“Lam nhi!” Hoàng hậu đang thường thức mỹ vị thì thấy Tiêu Khiết Lam nôn khan thì lo lắng kêu lên, xách váy chạy đến bên cạnh Tiêu Khiết Lam vỗ vỗ lưng giúp nàng.

“Không sao chứ?!” Vân Nhu lo lắng hỏi.

Tiêu Khiết Lam vuốt vuốt ngực khó chịu thở ra một hơi, cười cười nói với Vân Nhu: “Hoàng hậu, muội không sao! Chắc sáng nay ăn nhiều quá nên mới đầy bụng như vậy!”

“Thật chứ?!”

“Vâng! Thật sự hôm nay muội ăn hơi nhiều... hi hi”

“Ừm! Ta cứ nghĩ muội... Á!!” Hoàng hậu bỗng dừng bật thốt lên kinh ngạc, nhìn Tiêu Khiết Lam một lúc rồi thần thần bí bí lôi kéo Tiêu Khiết Lam đến góc khuất, nhỏ giọng hỏi: “Muội... muội trễ bao lâu rồi?!”

Nhìn vào con người đầy bí hiểm của hoàng hậu, Tiêu Khiết Lam ngờ nghệch hỏi lại: “Trễ gì cơ? Muội vừa ăn bữa sáng đấy thôi!!”

Nghe được câu trả lời không đúng ý mình, Vân Nhu vỗ đầu cái 'chết' làm Tiêu Khiết Lam càng khó hiểu. Trễ cái gì mới được chứ???

“Ài!! Nói với muội chắc ta phải hỏi vào vấn đề chứ vậy là không được rồi... Muội ngốc lắm cơ, chuyện nữ nhi với nhau mà cũng ngờ nghệch như vậy!?” Vân Nhu nhìn vào Tiêu Khiết Lam thâm sâu nói.

“Chuyện nữ nhi???”

“Àn! Ta muốn hỏi muội nguyệt sự của muội bao lâu chưa đến rồi???”

Nghe câu trả lời này, Tiêu Khiết Lam xấu hổ nói nhỏ: “Nguyệt sự của muội vốn không đều mà... làm sao muội để ý được chứ!”

“Há? Vậy sao... ừm, vậy lần mới đến gần đây là bao lâu rồi???”

“Khoảng ba tháng trước? Muội không nhớ rõ lắm...” Tiêu Khiết Lam nhớ nhớ lại nói; nhìn Vân Nhu đầy khó hiểu: “Muội hay bị vậy mà, có gì không ổn sao?!”

“Không ổn! Tất nhiên không ổn rồi!!! Nói muội ngốc nghệch cũng phải... NGƯỜI ĐẤU!!! Mau mau đi gọi thái y đến cho ta!!” Vân Nhu tự biên tự diễn bỏ lại Tiêu Khiết Lam vẫn đứng ngây ngốc trong như cái cột không biết làm gì.

“Vâng! Hoàng hậu nương nương!”

“Chúc... chúc mừng vương phi!!” Thái y đang bắt mạch thì vui mừng thốt lên.

“Ông nói thật sao?!” Vân Nhu vui sướng thốt lên, Tiêu Khiết Lam vẫn ngồi bên cạnh ngờ nghệch suy đoán tâm phào.

“Vâng! Thưa hoàng hậu! Vương phi thật sự có hi mạch!!” Thái y cúi đầu nói, thái độ không chút khiêm nhượng, a dua.

“Được! Ban thưởng!!” Phất phất tay áo, Vân Nhu vui sướng nhìn sang vẻ mặt không thể tin của Tiêu Khiết Lam bên cạnh mình bây giờ.

Nàng có con!! Nàng thật sự có con rồi!! Bây giờ trong đầu của Tiêu Khiết Lam chỉ còn suy nghĩ chuyện này, như không thể tin mà tròn mắt. Xoay người kích động nắm lấy bàn tay Vân Nhu đang ngồi bên cạnh, kích động nói: “Muội... muội thật sự có hài tử sao?!!”

“Àn! Chúc mừng muội!” Vân Nhu giữ thái độ vui tươi như hoàng hậu nói với Tiêu Khiết Lam đúng chuẩn mực, không như vừa nãy mà thay vào đó à sự uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ.

“Lam nhi! Muội cùng Hạo nhi đã có hài tử rồi!” Vân Nhu vui sướng khẳng định đáp án sợ rằng Tiêu Khiết Lam lại không tin.

Như có cảm xúc gì đó mãnh liệt, Tiêu Khiết Lam không kìm được mà sòng mũi cay cay, hốc mắt dần ẩm ướt; giọng nói vui mừng khàn khàn 'văng' một tiếng.

Nàng thật sự đã cùng Hạo có hài tử! Trong bụng của nàng đang có con của nàng cùng Hạo!!

♥ MiH: Mọi người cùng theo dõi diễn biến của truyện nhé, phần sau hoặc phần sau nữa sẽ có ngược nhẹ nha~ ^^! Tổ cx chưa biết bao giờ mới đăng phần mới nữa, rảnh lúc nào tớ sẽ cố gắng viết cho m.n. Thanks nhìu nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: TB (hoàn)

Hi!

Đầu tiên cho tớ xin lỗi trước!!

Vì lý do cá nhân nên tớ không thể viết tiếp truyện được nữa... cũng như các bạn theo dõi truyện của tớ thấy một khoảng thời gian rồi tớ không ra chương mới được.

Thật ra cũng vì bất đắc dĩ mà thôi, tớ cũng muốn viết cho các bạn đọc tiếp nhưng do quá bận =>>> cuối cấp rồi nên ôn thi, hoạt động cũng nhiều như chi á!! Sorry các bạn.

Nếu bạn nào muốn viết thêm về nội dung truyện của mình mà cách hành văn tốt thì tớ có thể nhượng lại. Ai không biết cốt truyện tiếp theo thì có thể hỏi tớ, nội dung, cốt truyện cả cái kết tớ đều lên cả rồi các bn muốn thì giúp mình cách hành văn thôi cũng được...

(Cười trừ) Truyền của tớ cũng không phải hay nên chắc các bạn cũng không buồn đâu ha...

Xin lỗi vì không có trách nhiệm đối với tác phẩm và bạn đọc.

Tớ chân thành xin lỗi.

P/s: Ai muốn viết tiếp truyện này thì liên hệ mình...

DIỄN BIẾN CỐT TRUYỆN TIẾP THEO... (HOÀN)

Khi Tiêu Khiết Lam mang thai, Lãnh Cô Hạo phải ra chiến trường chống lại quân Sở. Tại đây, Tiêu Khiết Lam bị Sở Thiên Ngao cùng Phụng Vi Lâm âm mưu làm hại...

4 tháng sau.

Tiêu Khiết Lam - nàng mất con trong một lần vào cung để chuẩn bị cho Vân Nhu sinh nở.

Tiền tuyến báo tin Lãnh Cô Hạo hi sinh trên núi Vọng Đoạn. Không rõ thi thể...

Nàng rơi vào khủng hoảng, không có Lãnh Cô Hạo bên cạnh, nhờ sự giúp đỡ của Vân Nhu cùng Lãnh Cô Phong cùng đứa cháu; tính cách của Tiêu Khiết Lam nàng càng trở nên lạnh lẽo hơn ban đầu.

Mộ Lục Nhiên đến; cuộc sống nàng dần trở nên điên cuồng cũng vì luyện võ công mong sớm trả được mối thù...

5 tháng sau.

Đất nước vẫn được bảo toàn. Từng tướng quân anh dũng lần lượt hi sinh; đất nước thiếu nhân lực nhưng không loạn lạc.

Nàng ra tiền tuyến thay Lãnh Cô Hạo, nàng vẫn một lòng tin tưởng Lãnh Cô Hạo trở về nên suốt quãng thời gian này đều thay Lãnh Cô Hạo đảm nhiệm chức vụ tể tướng, bên cạnh nàng vẫn còn Mộ Lục Nhiên... Trong một lần theo đuổi dấu vết của quân Sở; Tiêu Khiết Lam bị phục kích, vì số lượng địch quá nhiều nàng bị bắt đi. Mộ Lục Nhiên bị gài bẫy, toàn đoàn 50 người không rõ tung tích. Hoàng cung rối loạn, Lãnh Cô Phong phong chiếu tuyền tướng cứu nước,...

Sở Thiên Ngao chỉ tính xóadĩ kí ức của nàng nhờ vào cổ độc nhưng không ngờ Phụng Vi Lâm lại âm mưu làm hại nàng.

Nàng tỉnh rồi hôn mê tỉnh rồi hôn mê suốt một tháng, hai mắt dần không rõ tiêu cự. Bóng tối bao trùm tất cả, nhưng

Hạo! Chẳng ở đâu?!

Tâm trí nàng bất ổn, lúc có ý thức thì đôi mắt dần đục ngầu nhưng thính giác lại bén hơn trước...

Khi Sở Thiên Ngao tìm thấy Tiêu Khiết Lam đã muộn, nàng bị mù. Chém giết toàn bộ ngục cai của Phụng Vi Lâm, Sở Thiên Ngao tức giận điên cuồng chỉ muốn băm vằm Phụng Vi Lâm nhưng lại sợ thể lực của Phụng Chiết. (Phụng Chiết âm mưu phản quốc nên sớm trở thành tay sai đắc lực dưới trướng của Sở Thiên Tề; chính quyền của Sở quốc lúc đó như nước mất vua. Sở Thiên trở thành vua bù nhìn)

Nàng đến ở tại phủ của Sở Thiên Ngao, dưới sự bảo hộ của hần mà càng căm phẫn. Phụng Vi Lâm chỉ âm thầm nói lại tình cảm với Sở Thiên Ngao nên thường xa sức làm khó nàng...

Chính quyền Phong Định Quốc sập đổ, Hoàng thượng cùng hoàng hậu Phong Định không rõ tung tích, Phụng Chiết lên nắm quyền.Suốt hơn hai tháng sau đó, lễ hội du thuyền của Sở quốc diễn ra mừng chiến sự thắng lợi, Tiêu Khiết Lam được Sở Thiên Ngao dẫn đi...

Nếu là hoa thiếp nguyện theo gió bay bay

Nếu là nước thiếp nguyện theo hướng chảy cội nguồn...

Người nơi đâu... con tìm thiếp đang đau..

Nhớ người như vực sâu nghìn trượng...

Kêu cha cháu...

Dẫu chi là giấc mộng... thiếp nguyện theo chàng đến chân trời góc bể...

Hạo! Đợi thiếp...!

Nàng vui mình xuống dòng sông Đoạn Tình...

Đời người như giấc mộng... thiếp nguyện chỉ làm phù du...

-
-
-

Khi ta cứu nàng lên bờ, nàng dường như đã tắt thở.

Hấp hối tìm mọi cách cứu nàng, tìm ta như ngừng đập.

Trong phút chốc, ta thấy mình sợ mất nàng đến như thế nào.

Lam nhĩ!

(HOÀN CHÍNH VẤN)

-
-
-

Nằm ngoài biên giới hai nước, là vùng thảo nguyên rộng lớn không thuộc bộ phận của nước nào cũng vì chiến tranh nên nơi này lại càng ít người lui tới dần dần không ai còn nhớ đến nơi tên Vân Đồi này, người ta lưu truyền nhau rằng có một cặp phu thê đã đến đây sống lúc đất nước đôi chủ không lâu đã làm nên kì tích lạ lùng giúp vùng đất Vân Đồi này trở thành nơi giao thương mạnh mẽ nhất giữa các nước nhưng không ai rõ danh tính của họ...○

Người dân trong khu vực vì chưa bao giờ thấy người ngoài đến nên họ luôn bài xích; nhưng hai người này vừa đến thì ở đây thú dữ cũng dần ít xuất hiện, hiểu kì người trong Vân Đồi dần tìm hiểu nguyên do mới biết đôi phu thê kia từ vùng chiến loạn đến đây tránh chiến tranh, vì đất đai chưa khai quật nên họ phải bắt thú hoang làm thức ăn.

Nam từ tuần tú, lãnh đạm mà mạnh mẽ, nữ từ đẹp như ngọc, dịu dàng mà đầy nội lực. Hai người tuy vết thương chiến tranh để lại nhiều nhưng vẫn một lòng cầu tiến.

Cuối cùng, một ngày kia; người trong Vân Đoàn dần chấp nhận đôi phu thê này. Mới biết nam tử này tên Hạo nữ tử tên Lam; nam tử vết sẹo đầy mình nhưng không làm mất vẻ phóng khoáng tiêu dật kia; nữ tử kia số phận không may bị mù hai mắt nhưng giọng nói hay nụ cười của nàng ta lại khiến người khác ấm lòng.

Họ giúp người Vân Đoàn khai quật, đào kênh rãnh, trồng những giống cây vừa mới vừa lạ nhưng lại giúp họ dự trữ thức ăn mùa đông nhiều hơn, dạy chữ cho người trong thôn, truyền dạy các cách làm.... Đôi phu thê này làm rất nhiều điều tốt cho dân Vân Đoàn. Dần dà, mọi người sớm xem hai người thành vị thần sống mà Phật Tổ phái tới.

-
-
-

" Mẫu thân! Gia gia đi đâu rồi ạ?!" Đôi mắt tròn lấp lánh ngược nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt nùng nịu đòi gia gia.

Nữ nhân yêu chiều cười dịu dàng, bế nam hài chưa được năm tuổi lên " chụt" một cái rõ to, nói nhẹ nhàng: " Gia gia á, gia gia cùng thái thái đi chơi với nhau rồi! Sao? Tuấn nhi muốn làm kì đà cắn mũi sao?"

" Ư ừ chịu đâu!! Sao Gia gia lại dẫn thái thái đi chứ!!" Nam hài gương mặt phụng phịu, đôi mắt ngấn nước. Thái thái mắt như vậy thì phải để Tuấn Nhi dẫn đi chơi chứ Gia gia mắt cũng không nhìn rõ nữa rồi; hai người như thế đi như vậy thì lỡ bị làm sao...

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn suy nghĩ sâu xa, nữ nhân cười dịu dàng giải đáp thắc mắc của con: " Tuấn nhi, Gia gia cùng thái thái tuy tuổi đã già rồi nhưng họ vẫn còn sức lực của họ. Mẫu thân tuy là con dâu nhà này nhưng phải công nhận rằng gia gia cùng thái thái sức khỏe rất tốt đấy, mẫu thân nhiều lúc thua xa thái thái a~" Nói xong nữ nhân cười khẽ.

"Ồ. Nhưng sao phụ thân lại đi đâu rồi?!"

" Phụ thân con ấy à,.."

Đang nói dở, một nam nhân khoảng mười bảy mười tám tuổi có nét giống giống Tiêu Khiết Lam chạy hòng học vào trong, gấp gáp kêu với hai người đang nói chuyện: " Tẩu tẩu, tẩu ra xem xem sao chứ mẫu thân và phụ thân lại đi ra cảng biển rồi!!"

" Hả?!"

" Hối!"

" Đệ không biết đâu, đại ca ra ngoài tìm cha mẹ rồi nên đệ thử đi tìm, tẩu ở nhà xem xem cha mẹ có về không thì báo một tiếng. Haiz, tuy biết cha mẹ sức lực dồi dào nhưng cũng không nên đến cảng làm gì... A! Đệ đi đây!!" Nói xong nam tử chạy vụt đi.

"Oa!! Gia gia cùng thái thái thực khỏe nhỉ?" Tiếng nói non nớt vang lên.

"Ồ... ồm!!"

-

Hạnh phúc đôi khi giản đơn là chỉ cùng người sống đến khi hơi thở cạn kiệt.

" Lam nhi... lạnh không?"

" Không... không biết ngoài kia liệu có thể gặp lại đại ca cùng đại tẩu không nhỉ?... Còn cả Du Du nữa, bây giờ chắc nó cũng lớn hơn Vân Nhu rồi. "

" Khụ.. khụ... ha.. ha"

" Chẳng có hối hận?!" Khi không cứu được đất nước... khi rời bỏ quê hương... Câu hỏi này nàng đã từng hỏi khi tỉnh lại.

" Không... ta không hối hận.. khụ..khụ! Thôi... về nào... gió to quá... ta nghĩ mình đứng không nổi nữa rồi.."

" Thiếp cũng nghĩ vậy... khụ khụ... già thật rồi"

" Dưới chân có đá..."

" Rẽ bên phải... nào...!"

.HOÀN.

Ai mún thì dựa vào đây để viết dc thì viết ha. Chúc mọi người hạnh phúc.

13.3.2017

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Có biến!

Cuộc gặp gỡ bị gián đoạn, cuối cùng Tiêu Khiết Lam cũng không đi gặp hai người kia.

Từ biệt hoàng hậu, bàn tay Tiêu Khiết Lam vẫn mon mún trên vùng bụng còn phẳng lì của mình. Bước lên xe ngựa, không ngờ rằng lại có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Trên con đường trở về vương phủ vốn bằng phẳng, dễ chịu, nay lại sộc sệch khó chịu, đang lúc muốn lên tiếng hỏi thị vệ bên ngoài, màn trướng bỗng bị vén lên, ánh sáng đập vào mắt làm cho hình ảnh người áo đen nhòa đi; có mùi gì đó xông thẳng vào mũi, rồi hôn mê bất tỉnh.

...

Đau!

Cái cảm giác này làm Tiêu Khiết Lam sợ hãi, mắt mở to nhìn xung quanh. Một màu đen ngịt. Đáng sợ!

Tay sờ sờ bụng, thờ phảo một hơi.

Xung quanh là một màu đen, làm Tiêu Khiết Lam không biết mình đang ở nơi nào nhưng chỉ biết chắc chắn một điều mình đã bị bắt cóc.

Nhìn bản thân mình cũng không bị trời hay đánh đập gì, Tiêu Khiết Lam chẳng biết ai đang hại mình.

Thân mình đi chuyển khắp chung quanh mò mẫm, chỉ biết rằng xung quanh là một bức tường không có lối ra. Thế giới màu đen thu hẹp trong một khoảng không gian cố định. Tiêu Khiết Lam đành bắt lực quay về chỗ ngồi ban đầu.

Không biết đã qua bao lâu, mí mắt nặng dần nặng trĩu thì một tiếng vang kéo kẹt vang lên, trên đỉnh đầu bỗng lóe sáng, thì ra cửa hầm nằm ở trên đỉnh đầu mình. Mắt còn chưa thích nghi với ánh sáng, một giọng nói đã tiến thẳng đến màng nhĩ của nàng.

" Cô ta tỉnh rồi!" Một nam tử lên tiếng.

Nhìn người nam nhân đang từ trên nhìn xuống mình, Tiêu Khiết Lam nghĩ mình đang bị nhốt ở hầm của một căn nhà.

Tiếp đó, nam nhân kia đứng sang một bên; nương theo ánh nhìn, một cô nương mắt mày xinh đẹp mặc y phục màu cánh sen tiến lại; đẹp như họa nhưng Tiêu Khiết Lam lại thấy rùng mình bởi ánh nhìn của cô ả.

" Phụng Vi Lâm, sao cô lại tới?!" Tiêu Khiết Lam hỏi, mình cũng từng giúp cô ta, cứ xem như gián tiếp giúp cô ta đi, sao cô ta lại hại nàng?!

" Hừ!" Phụng Vi Lâm cười khẩy đôi tiếng, mắt nhìn từ trên xuống như nhìn con mồi của mình, giọng nói đầy kinh bỉ, chế nhạo thêm chút bất cần vang lên: " HỪ! Cô có quyền biết sao?! Dù sao quân của Tam vương gia cũng gần bị diệt rồi, tương tới sự uy quyền của cô chắc!! Hừ! Tương lai dù gì đất nước này cũng phải đổi chủ thôi!"

Tiêu Khiết Lam nghe vậy mà khiếp sợ, giọng phản bác: " Cô nói láo! Hạo sẽ bình an trở về!!" nàng còn chưa cho Hạo hay tin mình mang thai mà; sao có thể thế được! Hạo rất mạnh! Chẳng chắc chắn có thể an toàn trở về.

Đổi lại là ánh mắt đầy kinh thường của Phụng Vi Lâm: " Cô cứ chờ mà xem, ngày hôm đó chắc sẽ rất náo nhiệt a!!" Nói xong cười đầy xung sướng rồi đi.

Biết mình lúc này quá kích động, Tiêu Khiết Lam nhìn cửa hầm còn chưa đóng xuống, thì triển kinh công bay thì bên mặt như có gió tạt vào mặt, chưa cảm nhận rõ thì bên vai đã nổi lên cơn đau; đôi mắt đầy thù hận nhìn nam tử chắn trước cửa hầm, thân thể nàng ngày càng vô lực rơi xuống.

Bỏ lại một ánh mắt căm căo cho Tiêu Khiết Lam, nam nhân kia đóng cửa hầm; tiếng bước cộp cộp làm nàng biết hắn đã rời đi.

" Chết tiệt!... A!" Tay ôm bả vai, nội lực của cô còn chưa khôi phục hết nhưng cũng được xoa khá rồi mà vẫn bị nam tử kia đã thương. Mí mày nhú nhú, nàng đã làm gì để bây giờ xảy ra như thế này.

Con đau bên vai kéo đến, trước mắt nhòe đi dù tinh thần có ra lệnh không được thiếp đi bao nhiêu lần nhưng mí mắt dần nặng trĩu, như có sức mạnh vô hình nào đó lấy đi sự tỉnh táo cuối cùng của Tiêu Khiết Lam.

...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nỗi đau chòng chéo nỗi đau

Không biết đã qua bao lâu, Tiêu Khiết Lam đoán chừng mình đã ở trong cái hầm này cũng vài ngày; người vô lực cầm bánh bao trước mặt lên ăn. Mấy ngày qua vẫn có người mang thức ăn đến cho nàng, chỉ là không biết giờ nào mà thôi. Trong hầm dường như có khe hở; cứ mỗi lần Tiêu Khiết Lam ăn xong thì người bắt đầu mê man, trong bánh bao có bỏ một chút thuốc mê cùng hương liệu nào làm đầu óc Tiêu Khiết Lam không thể tỉnh táo.

Nhai nhai cái bánh bao cũng khá ngon, tay sờ sờ bụng của mình, có chút lo lắng. Dù biết trong bánh bao có bỏ thuốc nhưng nếu nàng không ăn liệu có thể sống sót mà giữ đứa bé trong bụng.

Hạo! Bây giờ chàng sao rồi?... Thiếp lo quá...

Mí mắt nặng dần, nặng dần,... Tiêu Khiết Lam trước khi mất toàn bộ kiểm soát mũi vẫn ngửi thấy một mùi hương nào đó vô hình...

....

Biên cương.

Lãnh Cô Hạo đang bị vùi trong đống sổ sách phê duyệt duyệt; dù tâm thần đang dậy sóng cỡ nào cũng chả ai biết được.

Cũng 5 ngày rồi thuộc hạ của hắn vẫn chưa tìm thấy Tiêu Khiết Lam; hắn bắt đầu dưng lên lo lắng... thân phận của nàng thật sự bất định; khó mà ai biết là kẻ thù hay đồng minh hại nàng.

Thuộc hạ ở Sở quốc của hắn 3 ngày trước đã tìm ra manh mối về thân phận của Tiêu Khiết Lam; cư nhiên không ngờ nàng là con của nữ nhân tên Hạ Văn Văn huynh muội kết nghĩa của Sở Thiên cùng là đồng môn của Lão Ngưu. Lão Ngưu này thời của phụ hoàng và gia gia hắn rất nổi tiếng, người tuy thành thật chất phác dễ bị lừa nhưng lão có một vốn võ công thâm sâu không lường được, thời đó cũng có một nha đầu biệt danh là Sát luôn làm cái đuôi nhỏ đi theo sau lão Ngưu; hai người nào loạn giang hồ đến long trời lở đất, ra đi lúc nào cũng không hay...

Bây giờ đệ tử của lão Ngưu một người làm vua một nước, người kia lại rơi xuống dưới đáy xã hội, bất đắc kì tử mà chết!

Con của nàng ta, là Lam nhi của hắn. Bây giờ vẫn không biết kẻ nào hại. Bởi nguồn tin cũng có kẻ đang tìm Hạ Văn Văn, tất nhiên sẽ có liên quan đến Tiêu Khiết Lam.

Dẫu có lo lắng thì lí trí hắn vẫn rất rõ ràng; nếu người bắt Tiêu Khiết Lam đi muốn giết nàng thì chắc hẳn bây giờ đã rả ra khắp nơi, bây giờ vẫn chưa có tin tức gì của nàng lại khiến hắn an tâm hơn. Tiêu Khiết Lam vẫn chưa chết vì kẻ kia muốn lợi dụng nàng...

Thở ra một hơi dài: " Hừm..." Lãnh Cô Hạo càng không yên lòng; bây giờ chiến sự vài ngày nữa thôi đã diễn ra, hắn thân là tướng quân lĩnh trận, không thể vì việc riêng mà ảnh hưởng đến trăm nhà...

Đang suy nghĩ thì đầu nhói đau lên từng cơn, nó đến nhanh làm Lãnh Cô Hạo bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì cơn đau này chòng chéo cơn đau kia kéo đến.

" A!" Đầu đau quá... " Người đâu." Tay day day trán, miệng khô khốc lên tiếng.

" Vương gia!" Lĩnh ngoài trưởng tiến vào, đầu tiên bất ngờ mắt tròn to rồi hỏi thần lại luống cuống gọi quân y: " Nhanh... nhanh... quân y đâu..."

" Nhỏ miệng lại..." Lãnh Cô Hạo đau đầu đau day trán lạnh tanh lên tiếng.

" Vâng! Đệ thần đi gọi..." Sau đó lo lắng rồi đi.

Nhịp tim trong ngực lại không ngừng đập nhanh; bất ổn đến đáng sợ, như báo hiệu thứ gì đó.

Lãnh Cô Hạo đau đớn, chữ tặc: " Mẹ kiếp!" Bệnh của hắn lúc nào không đau bây giờ đang trong tình hình nước sôi lửa bỏng thế này.

Khó khăn thở dốc, tay trái ôm ngực, tay phải day day thái dương. Con đau như muốn xé hắn thành nghìn mảnh vỡ. Thật đau!

Màn trướng bị vén lên; quân y một ông lão tóc hoa râm tiến đến bắt mạch; mí mày ông nhú chặt. Mồ hôi dàn dụa lấp lấp nói: " Lão nô bất tài." Rồi đập đầu mạnh xuống đất.

Tên lính thấy tướng quân của mình đau như vậy nhưng quân y bất lực quát lên một tiếng " vô dụng" rồi cầm tay xách ông ta ném ra ngoài trường. Giọng khó khăn nói với Lãnh Cô Hạo đang dần mất ý thức: " Để tiểu nhân đi gọi Vũ đại nhân a!!" Nói xong liền gấp gấp chạy đi như lúc này.

Con đau ập đến ngày một mãnh liệt, bàn tay Lãnh Cô Hạo run rẩy chống đỡ bàn đứng dậy tiến đến bên ngăn tủ đầu giường, lấy từ trong học nhỏ ra một lọ sứ màu trắng, khó khăn để bản thân mình đứng vững, dốc cạn lọ sứ rồi cho toàn bộ thuốc trong lọ vào miệng. Không biết do thuốc hay không, ý thức dần không rõ, con người như trút hết sức lực mờ mắt vẫn không cự lại được cơn đau trước ngực và trên đầu. Người ngã xuống một bên giường. Liền hôn mê bất tỉnh.

...

Hết chương 31: Vì thời gian gấp gáp nên các chương sau này có thể số lượng không đều nhau nhé. Sorry

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiên phong

" Vương gia làm việc quá độ, thần trí âu lo cùng bệnh cũ tái phát nên mới dẫn đến hôn mê; để ta đi sát thuốc cho vương gia rồi tiến hành châm cứu! Ở đây có ta lo liệu rồi, Vũ đại nhân nên giải quyết chính sự vẫn hơn!" Âu Phi Dương ung dung ngồi bên giường, mặt không đổi sắc nói, chỉ là giọng nói hần đã không còn ma mị như ngày trước thay vào đó là một cảm giác khiến người ta tin tưởng.

Vũ đứng bên cạnh thần sắc âu lo nhưng nhìn người nằm trên giường rồi nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại liền bất lực nói: " Vậy nhờ người cả, ta phải đi chinh đồn quân trang. Nhớ không nên để người ngoài..."

" Ta biết!" Chưa dứt lời, Âu Phi Dương đã đứng dậy đi ra ngoài trường, giọng vọng vào.

Liếc nhìn vương gia lại một lần nữa, Vũ thần sắc mặt mới ra khỏi màn trường.

Tình hình này không nên để binh lính biết, biết càng ít thì càng tốt!

Tối đến.

Doanh trường Sở quốc.

Ánh lửa chập chòn quanh các màn trường, trăng đã lên cao nhưng dường như người ở đây vẫn còn thức. Như hồ rình mồi mà thần kinh đều căng thẳng hết sức.

Không riêng gì không khí ngoài trường mà trong doanh trường chủ chốt của Sở quốc vẫn hùng hực khí thế.

Sở Thiên Tề đứng trước 8 tướng lĩnh giọng uy nghiêm vang lên: " Các tướng sĩ, đã đến ngày Sở quốc ta phục thù rồi!" Tiếng nói tuy chậm rãi nhưng uy lực của nó không hề nhỏ. Mỗi tướng sĩ đứng ở đây đều cảm nhận rõ ấn ý trong câu nói. Dù có liều mạng thì cuộc tiến công lần này không thể thua; uy danh chấn nhiếp một vùng trong thời đại nào kia nên được khôi phục rồi.

" Đại nhân! Dù có bỏ mạng bọn thần cũng phải mang được đầu của Lãnh Cô Hạo treo lên cho thị chúng xem!" Tướng quân thân hình thô kệch, giọng nói thô ráp vang lên oang oang, nói đầy tự tin.

" Đúng vậy, dù cho lần này như thế nào mặt tướng cũng phải lật lại uy danh một thời của Sở quốc ta!"

" ... "

Giọng nói xen lẫn nỗi phẫn nộ, quốc gia nào cũng như quốc gia nào, thù trong giặc ngoài đều có. Một sớm hai chiều không thể cải thiện được cốt lõi của nó.

Hôm nay họ đã nhận được mật thám Lãnh Cô Hạo phát bệnh; là thời cơ tốt! Không thể dùng lòng tự trọng trong hoàn cảnh này nên dù công bằng hay không công bằng vẫn vậy...

Sớm hôm sau.

Một ngày nắng đẹp trời, những hiện tượng giao mùa nay dường như không còn, cảnh sắc tươi tốt tràn ngập cả một vùng. Xuân như lòng người...

Một ngày nắng đẹp như thế này nhưng con người thật sự không biết hưởng thụ...

" Cấp báo oooooo!!" Một binh sĩ chạy vào.

" Địch đã vào gần đến lãnh thổ của ta còn khoảng 5 dặm đường!"

Vũ nhận lá thư, chân nhanh chóng đến gần lầu tướng của Lãnh Cô Hạo.

Xốc màn lên, nhìn người đang ngồi trên giường, Vũ nói: " Vương gia, bên Sở quốc còn 5 dặm nữa là tiến vào biên giới nước ta; thành Phong Xuyên đang có nguy cơ thất thủ."

" Tại sao?" Lãnh Cô Hạo nghe tin mày nhủ chặt, gương mặt tiêu tụy thấy rõ; nhưng xem qua đã không còn đau như ngày hôm qua.

" Chủ thành Phong Xuyên dưới đây Thiên Nhai chiều tối hôm qua nghe tin giặc tiến đánh thành của mình nên sợ hãi bỏ trốn; tuy dân chúng đã sơ tán nhưng một số người già với trẻ nhỏ vẫn chưa đi được. Trong thành binh lính mất đầu cũng đang hoang mang cực độ!"

Không phải trong rừng không có người xổng, thành Phong Xuyên là ví dụ điển hình; tọa lạc gần chân núi, thành Phong Xuyên được xem như lá chắn kiên cố của phong Định. Chủ thành Phong Xuyên gần đây có đôi người vì lý do chủ thành trước đây bệnh già yếu mất mạng. Kê đi sau không ngờ lại chênh mảng, hèn yếu cơ căng chạy mất.

" Phải người đến!" Tiếng nói của Lãnh Cô Hạo ngày càng lạnh lẽo.

" Vương gia ngài..." Vũ áp ứng.

Như hiểu nỗi lòng của Vũ, Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nói: " Chuẩn bị ngựa, ta sẽ tiên phong!" nói xong liền đứng dậy mặc giáp.

" Vương gia!"

" Vương gia!"

Người trong trường khiếp sợ, những tướng lĩnh đang bàn bạc với Lãnh Cô Hạo cùng người trong phòng tề nhất quỳ xuống.

" Ta biết các người lo cho ta, nhưng chút bệnh này của ta không ảnh hưởng gì đến suy nghĩ của ta cả. Mặt tướng quân, ngài hiểu ta mà!"

Mặt tướng quỳ dưới đất cắn răng đứng dậy, phúi bụi trên quần rồi hào sảng nói: " Thần hiểu, thần sẽ đi chuẩn bị!" Nói xong như được sự đồng ý ngầm của Lãnh Cô Hạo mà rời đi.

" Các tướng quân nên chuẩn bị suất trận thì hơn, những gì cần nói ta đã nói hết rồi; dựa theo kế hoạch mà làm. Thông báo tướng sĩ ai chặt được đầu của một trong 8 vị tướng quân Sở quốc sẽ được treo thưởng" Nói xong phất vạt áo, đội mũ, cầm kiếm bước ra ngoài trường.

" Vâng!"

Khi người dân lui hết, Lãnh Cô Hạo trống rỗng nhìn mặt trời vừa ló dạng bên chân núi. Một mảnh hòa bình nay đã sắp không còn nữa rồi; vờ tưởng nào rồi cũng nên hạ màn.

Lam nhi à... chờ ta đến cứu nàng nhé!

" Húuuuuuuuuuuuuuuuu!!!"

" Keeeeeeeeeeeng! Keeeeeeeeeng! Keee...ng!"

" Tưng! Tưng! Tưng...!!!"

Tùng hồi tùng đột âm thanh vang lên hùng hồn. Hai bên đều đã sẵn sàng đối đầu.

Những con ngựa được những tướng sĩ cưỡi vút đi trên thảm cỏ, bên kia ngọn núi quân địch đang đợi chờ họ. Kế hoạch của họ là vượt qua dãy Thiên Nhai, dựa vào địa hình dãy núi hiểm trở để đặt bẫy, đánh là một cánh quân; họ sẽ không đối đầu giao chiến như những cuộc tấn công lớn.

Dù tỉ lệ chiến thắng nhỏ nhưng mỗi người đều mang theo ý chí bùng bồng tiến quân.

Đằng sau những con người ấy, những bức thư, nhưng kì vật, thậm chí là tóc, là móng tay đều đã sẵn sàng truyền lại. Bởi cuộc chiến này kết cục như thế nào, định sẵn cho họ là một sống hai chết!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nàng của năm đó

Đến giữa chính Ngọ, cuộc giao chiến dường như đã lên đến đỉnh điểm. Dù đứng xa nhưng tiếng ngựa rầm rập nghe như thùng mìn nổ, tiếng la hét, tiếng trống xen lẫn trong tiếng vó ngựa.

Nhánh quân của Lãnh Cô Hạo chia ra mỗi phương một nhóm người nên người đang đi theo hắc trên dưới cũng chỉ khoảng hơn một trăm người.

Quân số ít ỏi, tuy quanh năm thịnh vượng nhưng số lượng người đi quân rất ít. Một nửa số quân của Phong Định quốc đã tập trung phía cảng thương lớn của cả nước. Nên phía dãy Thiên Nhai chỉ còn lại mấy trăm người. Tổng số binh lính lên đến mấy nghìn người đều bị phân chia ở các cứ điểm nên sẽ thấy rất ít ỏi.

Lần này lo sợ gian tế trong kinh thành nên lượng binh lính đều tập trung trong thành. Dù trong tay có binh phù hung cũng đành bức lực.

Hai quân Sở Định đã giao chiến hơn mấy canh giờ, tình hình ngày càng căng thẳng.

Lãnh Cô Hạo phóng ngựa lao vun vút chạy lên đỉnh Thiên Nhai. Tinh báo một lượng địch lớn đang tiến nhanh đến đỉnh Thiên Nhai. Và tất nhiên, tướng quân Sở Thiên Tề đang di chuyển lên trên đó, điểm đặc biệt của trận chiến giữa Sở và Định quốc là so thực lực của chủ tướng.

Nếu một trong hai chủ tướng thắng thì tất nhiên văn bài sẽ lật ngửa. Mấy lần so chiến trước đây hai bên đều cá chết lười rách nhưng cuối cùng đều hòa, vậy nên mới nói thực lực của hai nước đều ngang bằng nhau.

Trận chiến này diễn ra trên đỉnh Thiên Nhai chính là lần đầu tiên diễn ra; độ nguy hiểm tất nhiên sẽ tăng lên gấp bội.

Người xưa đồn rằng trên đỉnh Thiên Nhai là một địa hình bằng phẳng; năm xưa vì cuộc chiến của Lão Ngưu và đối thủ không đội trời chung của ông – Bách Niên Tuệ tạo thành; nội công hai người thâm sâu khó đoán, quyết đấu hai mấy ngày đêm làm cho địa hình dãy Thiên Nhai có nơi bằng phẳng có nơi gồ ghề như mọc lên một ngọn núi nhỏ, nơi thì không ra hình thù hay đặc điểm nào cố định. Trận chiến năm xưa ấy người ta đồn nhau chứ không biết thật hay hư. Cũng sau trận chiến đó sự hiện diện của Lão Ngưu và Bách Niên Tuệ đều biến mất.

Có người nói rằng cả hai cùng chết, có người lại nói một người thắng một người thua vì không cam lòng đối thủ không đội trời chung với mình lại chết nhanh như thế nên quy ẩn trong núi, lấy vực núi sâu phía dưới ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Cũng không biết thật hư ra sao; nhưng chắc chắn một điều rằng vực núi phía sau Thiên Nhai không thuộc địa phận Sở và Định quốc mà thuộc địa phận của một nước nhỏ rất nguy hiểm. (Định nói nước nhỏ nào nhưng thực sự đã quên mất tên ha ha *ngượng ngùng* ing~~)

Lãnh Cô Hạo và Sở Thiên Tề không có cơ hội tiến lên đỉnh Thiên Nhai, cũng bởi hai nước luôn hằm hè nhau; để đoạt mất lãnh địa trên đỉnh núi thì sẽ thất thủ rất lớn. Cứ thế luật bất thành văn, từ khi chiến trại chưa một ai đặt chân lên đến đỉnh núi.

Nhưng!

Hôm nay là một ngoại lệ!

Nên vì vậy hắc cũng không nên khinh suất.

Mặc cho binh lính chém giết trên đường, nhánh quân của Lãnh Cô Hạo vẫn đang tiến thẳng lên đỉnh Thiên Nhai.

" Vương gia.." Vũ cười ngựa bên cạnh lên tiếng, trong giọng nói có phần lo lắng.

Lãnh Cô Hạo như không nghe thấy, thần sắc lạnh lùng vẫn tiến về phía trước; mỗi một động tác đều phóng khoáng mạnh mẽ không giống như người vừa bị bệnh nặng dậy.

Vũ thúc ngựa đi cạnh thấy hắc không trả lời, cuối cùng cũng nuốt nhưng lời định nói xuống bụng.

Ở một nơi nào đó; xa mà cũng không xa.

Mộ Lục Nhiên đứng trước mặt Sở Thiên gương mặt lạnh nhạt.

Tuổi chỉ mới ba mươi mấy nhưng gương mặt kia, thần thái kia làm người ta nhìn vào như chỉ xoáy trong nỗi đau và thù hận đan xen.

Sở Thiên hơi thờ ngưng trọng nhìn nữ nhân trước mắt.

Dường như thời gian không làm biến đổi gương mặt của nữ nhân này. Bao nhiêu năm rồi vẫn gương mặt lạnh nhạt xa cách; vẫn giữ ngang độ tuổi xuân thanh. Trên mặt nàng không có đến một nếp nhăn.

Sở Thiên cười khổ, nói: " Sư thúc!"

Mộ Lục Nhiên gương mặt xinh đẹp, như chỉ hai mươi mấy tuổi đứng trước mặt Sở Thiên; không giống như gương mặt ở cùng Tiêu Khiết Lam bao nhiêu năm qua. Đứng trước mặt Tiêu Khiết Lam bà là một phụ nhân có gương mặt bốn mươi mấy tuổi nhưng đứng trước mặt Sở Thiên, bà như một đóa hoa thanh sắc rực rỡ, nét đẹp trên gương mặt khiến người khác ngáy ngất.

" Ta đến tìm con có chuyện..." Tiếng nói Mộ Lục Nhiên vẫn khàn khàn như năm xưa.

Bất giác nhớ đến gương mặt của mình mỗi buổi sáng thức dậy nhìn trong gương đồng, Sở Thiên cảm thán: " Vâng! Sự thúc từ xa đến con nên mời ngài vào uống trà đã, không nên đứng ngoài ngơ hoa viên như thế này..." Nói rồi phất tay cho mọi người lui xuống, đưa tay tiễn Mộ Lục Nhiên vào trong thư phòng gần đó.

" Không ngờ, nhìn sự thúc vẫn như xưa, không có chút thay đổi nào..." Tay nâng ly trà khẽ nhấp nếm; phong thái dễ vương ngồi ngồi.

Chính tà áo trên gối, khoe môi vẽ một đường nhọt nhọt, không thấy rõ: " Không ngờ con lại thay đổi nhiều như thế..."

Đứng vậy!

Sở Thiên hần thay đổi rất nhiều...

Từ một thiếu niên luôn cười rạng rỡ, bước chân phóng khoáng đầy mạnh mẽ; gương mặt anh tuấn ngồi ngồi có thể làm bao nhiêu cô nương theo đuổi, nay chỉ mới ba mươi bảy mà đã như năm bốn chín năm mười. Nét già cần côi yếu sức sống khác biệt năm xưa nhường nào.

Cười khan một tiếng, Sở Thiên bức lực nói: " Lẽ ra năm xưa con không nên để nàng đến với nam nhân đó; để bây giờ đến chút tung tích sống hay chết của nàng con vẫn không biết. Ha! Nàng như bốc hơi mất vậy... Cuộc sống của con không ngờ lại vì nàng mà thành ra như hôm nay, con quá tự mãn rồi... con... vẫn chưa quên được nàng..." Giọng nói càng về sau càng bất đắc dĩ, như tự cười chính bản thân mình. Tất nhiên ông biết có thể lực nào đó che lấp chuyện này; chứ không thể một nữ nhân như vậy cứ thế mà biến mất...

" A Thiên..." Mộ Lục Nhiên khàn khàn giọng nói: " Nàng chết rồi..."

" Ủ! Nàng..." Như bị sét đánh, ly trà đang cầm trên tay rơi xuống đất " choang" một tiếng. Phong thái dễ vương phút chốc tan biến, một người phàm trần biết yêu biết hận, nhưng cảm xúc khó nói.

Như không tin vào tai mình, Sở Thiên tròn đôi mắt đầy tia máu nhìn Mộ Lục Nhiên, giọng lắp bắp: " Không... không... không thể nào... không thể nào... nàng... nàng... sao..."

" A Thiên! Nàng khó sinh mà chết!" Mộ Lục Thiên cao giọng, giọng nói lạnh nhạt xen chút đau thương nói tiếp, không để Sở Thiên kịp phản ứng: " Trước khi nàng mang thai, nam nhân kia lên kế hoạch ép nàng đến một tiểu viện không xa đủ nằm trong tầm kiểm soát, rồi tự chỉnh lại tự cho nàng, thay đổi thân phận. Từ đó đệ của Lão Ngu lừng danh xuống một cô gái thanh lâu may mắn được hần đệ ý. Vậy nên con có tìm Văn Văn bao năm cũng không ngờ lại là một nữ tử thân phận thấp hèn như vậy. Văn Văn khi đó lấy tên là Hoa Đông, từ một tiểu cô nương thanh lâu được đưa vào phủ làm tiểu thiếp. Cùng vào cùng một lúc là chính phi – Vũ Tĩnh Nhi, con gái tá thừa tướng. Cùng chung chân gối với vị chính phi không bao lâu thì Tiêu Khắc Minh trong một lần uống say, mê đắm sắc đẹp của Văn Văn mà không để ý nàng cự tuyệt liên ếp buộc nàng. Một tháng sau đó nghe tin vị chính phi kia mang thai, không lâu lại đến Văn Văn mang thai... Khi ta đi âm sát bị thương thì vô tình dừng chân trên nóc tiểu viện của nàng. Ta mới nhận ra nàng..." Giọng Mộ Lục Nhiên khàn khàn, ánh mắt nhìn ra bầu trời đang tỏa ra màu sắc sặc sỡ như nhìn về quá khứ...

Sở Thiên vẫn đang còn bàng hoàng tiếp thu thông tin này... hần che chở, bảo vệ nàng bao nhiêu năm đổi lại là nàng bị người khác chà đạp, vấy bẩn. Hần yêu thương nàng bao nhiêu thì nàng lại bị người khác tổn thương. Hần... nàng... Thì ra... thì ra năm xưa nàng đến gặp hần sớm biết mình sẽ bị chà đạp mà nàng vẫn đắm đầu vào như thế... hần... hần cứ ngỡ dùng danh phận đồ đệ Lão Ngu thì nàng sẽ... không sao...

Không nhìn gương mặt Sở Thiên nổi gân xanh, sắc mặt đen đi mà Mộ Lục Nhiên vẫn kể tiếp: " Nàng giúp ta trị thương; hai chúng ta nhận lại nhau. Nàng tủi nhục kể ta nghe chuyện của nàng. Khi ta hỏi nàng có còn yêu Tiêu Khắc Minh kia không, nàng chỉ lắc đầu, hai hàng mi đầm lệ mà nói với ta: " Yêu! Nhưng nó không còn trụ được nữa rồi... nỗi oán hận, nỗi đau, khiển trách, thất vọng rồi đến tuyệt vọng, rơi vào đường cùng không có lối thoát. Bị phế vô công mấy năm dày công tu luyện đổi lại sự phản bội...Nàng yêu nhưng nàng hận, nàng yêu đứa con trong bụng nàng nhưng nàng hận đứa con trong bụng nàng lại có dòng máu của Tiêu Khắc Minh..."

"... Lúc đó ta tức giận bùng bùng chỉ muốn vết thương trên người mau lành lại để tới xé xác nam nhân kia. Nhưng rồi nàng đau bụng. Rồi bắt đầu sinh. Sức khỏe nàng suy yếu, dinh dưỡng không đủ, cái thai trong bụng nàng tuy nhỏ nhưng nàng không có đủ sức lực để sinh nó ra... lúc đó trong đầu ta không biết sao lại nhớ lại khoảng khắc Lão Ngu thân mình bệ bết máu rơi xuống hay vì vết thương chưa lành. Ta bất tỉnh. Khi tỉnh dậy Văn Văn đã lạnh cứng. Nàng đã sinh được đứa bé, là nữ nhi, nó rất khỏe mạnh. Sau vì băng huyết nên mới chết..." Thở ra một hơi, tầm mắt Mộ Lục Nhiên rơi vào con người bên cạnh.

Sở Thiên kích động, Mắt mũi đen xanh, gân trên trán hần giật giật, bàn tay nắm đến kêu " răng rắc" nhưng đôi mắt thì trống rỗng, đảo loạn. Rồi hần bỗng dưng ôm mặt.

Thân hình gầy yếu không còn mạnh mẽ như năm nào run lên bần bật...

Thở dài một hơi, Mộ Lục Nhiên tiến ra ngơ hoa viên, để lại một câu: " Tĩnh tâm xong rồi đến gặp ta..."

Sở Thiên không đáp, người ông yêu, người ông bảo vệ, người làm ông muốn làm tất cả chỉ muốn người đó vui,... cũng chính mà người ông hận nhất trên đời này..."

"Chỉ trăng xuân vẫn đa tình"

Vì người ly biệt rọi cành hoa rơi."

.....

(Đa tình chi hữu xuân đình nguyệt

Do vị ly nhân chiếu lạc hoa.)

Hết chương 33

Phần dưới là tâm sự của tg, các trang ko nhất thiết phải copy nhé!

Khi viết về quá khứ của mẫu thân Khiết Lam mk như bị lôi kéo vào câu chuyện của họ luôn vậy, Tình yêu xen lẫn nỗi bất lực, thống chịu một đời.. Mk tự hỏi nếu như Hạ Văn Văn không được Tiêu Khắc Minh cứu thì số phận của Sở Thiên, Hạ Văn Văn, Tiêu Khắc Minh rơi vào cục diện như hôm nay? Đệ rồi Tiêu Khiết Lam chịu khổ?

Nhưng mà, không có duyên gặp gỡ trời định đó liệu Khiết lam có gặp được Mộ Lục Nhiên để rồi yêu Lãnh Cô Hạo?

Ày, thế sự không ai lường trước được...

Như hôm nay ta ngồi ở nhà hưởng thụ cuộc sống và đọc câu chuyện mk đang viết này nhưng ngày mai?

- Ai biết! Kệ mẹ nó chứ! Mai để mai tính!

- Ủ! Mai để mai tính!

Câu nói mk gửi tới độc giả là " Mai cứ để mai tính, phiền muộn làm gì, cứ đi và yêu thôi"^^

19 giờ 42 phút thứ Tư, 24 - 5 - 2017.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Âm hiểm

" Ta muốn con tạm dừng cuộc chiến!" Khi Mộ Lục Nhiên vừa ngồi xuống ghế, liền nói vào trọng tâm. Giọng bà đã không còn chút ưu tư khi kể lại câu chuyện kia.

Sở Thiên nghe vậy thoáng sùng sốt, tinh thần bình tĩnh lại rồi cười khẽ, lắc đầu nói: " Không thể!"

" Vì sao?" Mộ Lục Nhiên

Bàn tay cầm ly trà khẽ siết mạnh theo miệng ly, giọng nói có phần không bằng lòng: " Từ bao đời, hai nước Sở Định đã giương cung bạt kiếm, tuy không thể xác định thực lực nước nào mạnh qua các đời của tiền hoàng, nhưng đến đời của con thì... hừ! Cũng vì bọn xảo quyết kia nước Sở mới thua một trận đau đớn, mất tất cả. Không biết sư thúc có nghe nói hay không, nhưng cái chiến tích anh hùng kia của bọn họ Lãnh chỉ toàn nhờ vào lòng tin của nước Sở. Nếu năm đó vị tướng quân kia không đề bạt họ Lãnh kia thì bây giờ nước nào hơn nước nào thua vẫn chưa biết..."

" Và tất nhiên, cuộc chiến này con đã chuẩn bị từ trước; nỗi thù đã in vào trong xương máu; bây giờ chỉ vì một câu nói của sư thúc thật sự quá hoang đường hay chẳng?" Sở Thiên tay mân mê ly trà, nói xong cười khẩy một tiếng rồi nhấp một ít trà trong ly.

Nhìn gương mặt Sở Thiên chất đầy oán hận, Mộ Lục Nhiên thở dài nói: " Vậy ngươi cũng nên bảo thuộc hạ của mình thả con của nàng ra..."

" Con của nàng... còn sống??" Đôi mắt Sở Thiên mờ hồ.

" Giờ nó đã là vương phi của Tam vương gia rồi..." thanh thanh giọng nói. Có phần bất đắc dĩ.

Nghe vậy, Sở Thiên thoáng sùng sốt, rồi cười đầy giễu cợt: " Không ngờ... không ngờ..." Thì ra là vậy, thì ra là vậy; với tư sắc của nàng thì con nàng sinh ra cũng không thua kém gì. Được sử sùng ái của họ Lãnh kia cũng có thể giải thích. Thực không ngờ...

Đôi tay miết mạnh ly trà.

Tâm tình thanh đạm lạnh nhạt nảy giờ của Mộ Lục Nhiên cuối cùng cũng gỡ bỏ; bà day day thái dương, vẻ mặt khá khó chịu: " Cứ xem như lần gặp này ta nợ con một ân tình vậy, thuộc hạ của con đang bắt nàng giam trong hãm, cứ thế này ta sợ nàng không qua khỏi..."

Bà biết Sở Thiên là người khá lạnh lùng nhưng đối với người thân thì thái độ nhu hòa không ít; biết hắn cũng hay mạnh miệng nhưng mà tâm tư cũng sáng tỏ, bà hạ mình lần này cũng xem như nợ một phần ân tình, dù gì Khiết Lam cũng là con của Văn Văn. Hắn cũng có lòng thương xót...

Như bà nghĩ, Sở Sở Thiên ngồi xoa nắn ly trà mặt không có cảm xúc, nhưng nhìn vào tay hắn, ly trà đã rạn nứt vài đường lớn. Lát sau hắn cũng đồng ý...

Bên này không khí có phần lặng động còn ở đây Thiên Nhai đã diễn ra một hồi căng thẳng.

Lãnh Cô Hạo và Sở Thiên Tề đã sơ lực hơn mấy chục chiêu thức, không phân cao thấp. Xung quanh các tướng lĩnh cũng đánh hăng say, một lực quân lớn của cả hai đều ngã trận; máu tanh lênh láng, có phần buồn nôn.

Sở Thiên Tề thân mình linh hoạt lách người qua một bên tránh mũi kiếm Lãnh Cô Hạo đâm tới, tay di chuyển kiếm đỡ lại tránh thân mình mất cân bằng. Con mắt âm hiểm, miệng cười cười nói: " Không ngờ, ta cứ tưởng ngươi trầm luân nữ sắc mà võ công giảm chứ, ha ha ha, không tệ không tệ!" hắn cười mỉa mai.

Lãnh Cô Hạo thoáng nghe sắc mặt trầm xuống, thân thể bay lên cao nhắm Sở Thiên Tề chém xuống, giọng điệu khinh bỉ: " Hừ, tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ, người ta bây giờ sắp bế chất mà nhà ngươi vẫn độc thân lẻ loi nhì!" Lực đạo mười phần bổ xuống đầu Sở Thiên Tề.

Sở Thiên Tề nhanh chóng xai rộng chân, lùi vài bước, kiếm trên tay chặn lại, lực đạo mạnh mẽ giáng xuống như búa bổ, cánh tay Sở Thiên Tề như tê dại, chân sau trụ lực lún xuống đất, " hự" một tiếng nhưng vẫn mĩa mai nói: " Ông đây muốn thế đấy! Nhà ngươi đến nữ nhân của mình vẫn giữ không chặt!"

Nhớ lại Khiết Lam vẫn còn mất tích, mặt Lãnh Cô Hạo càng đen, không nói không rằng, mười phần sát khí theo kiếm bổ tới.

Bởi vì cánh tay vẫn còn tê tê, Sở Thiên Tề đành phải tránh ra khỏi đường kiếm, thân mình xoay chưa xong đã bị một dao chém đến phần eo. Máu me loang lổ trên từng tấc quần áo.

" Hự!"

" Hự!"

Hai tiếng cùng phát ra, Lãnh Cô Hạo âm trầm quay người nhìn kẻ dám đánh lên mình, " hự" một tiếng một kiếm đâm xuyên ngực gã đang đứng ngăn người nhìn vết thương ở đùi Lãnh Cô Hạo.

Hắn đang không ngờ mình có thể làm bị thương Lãnh Cô Hạo và đang ngăn người thì trước ngực đau nhói, ngã xuống, chết!

" Ha ha ha!" Sở Thiên tề cười đầy sáng khoái. Quân lính của hắn chết đi mà hắn cười đến thập phần vui vẻ.

Miệng tà mị nhếch lên: " Năm xưa ngươi đánh cũng chẳng vinh quang lỗi lạc gì, đánh như vậy mới xứng với ngươi! Người đâu!"

Sở Thiên Tề vừa dứt lời, quân mai phục khoảng hơn mười mấy người lao nhanh vào đánh nhau với Lãnh Cô Hạo. Sở Thiên tề thì cười đầy mưu mô rút lui ngồi trên lưng ngựa xem cuộc chiến...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 35: Căng thẳng

Vũ đang đứng từ xa giao chiến thấy tình hình không ổn liền phi người bay nhanh qua phía Lãnh Cô Hạo; chém giết liên tục. Máu tanh xộc vào mũi làm người ta choáng váng đầu óc.

Bên này Lãnh Cô Hạo cùng Vũ đối chọi lại mười mấy tên mặc áo đen, bên kia Sở Thiên Tề nghe được tin tức gì đó của thuộc hạ mà sắc mặt âm trầm, đen đi mấy phần. Không để ý đến vết thương chưa băng bó liền rời đi.

Trước khi rời xa còn buông một câu: " Lần đánh tiếp theo có lẽ sẽ căng thẳng đấy; báo trước cho ngươi biết luôn nhé, ta sẽ không tiến đánh đây Thiên Nhai nhỏ nhoi này nữa đâu... ha ha ha" Vừa đi vừa đá vĩa găm lên mấy cái xác chắn đường đi cũng không phân biệt quân ta hay địch.

Phó tướng dưới trướng Sở Thiên Tề nghe hắn nói thế liền nói to: " Tướng quân!!" Ý bảo điều bảo mật không thể nói kia mà....

Sở Thiên Tề cũng chẳng thèm nghĩ đáp ngay ngực phó tướng một cái, làm hắn lùi về sau vài bước; giọng lạnh tanh: " Bản tướng hành sự cần ngươi nhắc nhở sao??" Âm cuối như rít qua kẽ răng.

" Tướng quân tha mạng!" Phó tướng thấy tình hình biết mình đắc tội vị tướng quân này liền quỳ xuống đập đầu tạ tội. Miệng xin tha mạng không ngừng.

" Hừ" một tiếng liền nhảy lên lưng ngựa rời đi.

Phía sau Lãnh Cô Hạo mặt đen như đất nhìn theo bóng Sở Thiên Tề chỉ còn một chấm nhỏ; tức giận dậm vài nhát vào tên đang xông tới.

" Gia!" Vũ bên cạnh bỗng hô to

" Có tín hiệu từ phía Bắc!"

Lãnh Cô Hạo nhìn theo hướng Bắc liền thấy pháo hiệu màu đỏ đang ở trên trời. Pháo hiệu chia làm bốn loại xếp theo thứ tự là xanh dương, vàng, đen, đỏ. Đỏ là cấp nguy hiểm nhất, dấu hiệu chiến đấu.

" Chết tiệt! Rút!" Lãnh Cô Hạo rống to.

Trong doanh trường Sở quốc.

" Người nói hoàng thượng đang tra xét nữ nhân kia?" Sở Thiên Tề ngồi trên vị trí chủ soái sắc mặt lạnh tanh.

" Vâng! Sáng sớm có một nữ nhân khoảng hai mươi mấy tuổi đột ngột xuất hiện trong cung, hoàng thượng tiếp đón nàng ta tận tình, sau sắc mặt ngài rất khó chịu. Khi nữ nhân kia đi thì hoàng thượng liền phái người đi tra xét nữ nhân của họ Lãnh kia!" Một người mặc đồ đen toàn thân quỳ một bên nói.

Sở Thiên Tề thoáng trầm ngâm, cuối cùng mở miệng nói: " Tiếp tục canh giữ nữ nhân kia cho cẩn thận, nếu hoàng thượng muốn cứu nữ nhân kia thì cứ thả ra. Phái người đi tra xét thân phận nữ nhân ban sáng cho ta."

" Vâng!" Thân ảnh màu đen liền biến mất.

" Hoàng thượng... mong ngài thông minh một chút!" Sở Thiên Tề bắt giác nói. Sau đó nở nụ cười đầy mỉa mai.

Hai ngày sau, vua Phong Định quốc Lãnh Cô Phong phái quân mang mười mấy vạn binh ra chiến trường chuẩn bị chiến tranh. Quân Sở đã mở rộng cuộc chiến xuống đồng bằng của Phong Định. Hai mươi mấy vạn quân Sở quốc ồ ạt kéo vào làm chủ tướng Lãnh Cô Hạo ứng phó không kịp vì binh lực ít. Sau khi quân viện trợ mười mấy vạn quân tiến đến nơi phần nào ép xuống tình hình căng thẳng.

Suốt mấy ngày tiếp theo, Lãnh Cô Hạo phái hai tướng trong doanh chia quân chặn đánh địch. Cuộc chiến ở đồng bằng kéo dài từ Thanh Mạt thành cho đến Dự thành. Trên con sông bắt ngang giữa hai thành người chết vô số, nỗi lênh bênh bốc mùi hôi thối kéo dài đến những thành trì khác. Tạm thời chưa phân thắng thua nhưng nhìn vào vẫn thấy Phong Định quốc đang bất lợi, thành Thanh Mạt đã bị chiếm đóng. Dự thành vẫn đang phong thủ. Giao tranh ác liệt.

Không ai biết rằng trong kinh thành Phong Định đã có biến cố long trời lở đất.

Vua Phong Định dời thủ tâm Lãnh Cô Phong sau khi tiếp tế quân doanh cho chiến trường do sử lý chính vụ nên ngắt xi. Hoàng hậu Văn Nhu cùng hoàng tử chưa đầy tháng phải lên cai quản trong ngoài binh ôn lòng quan dân.

Phụng Chiết – Lại bộ thượng thư của vương triều luôn gây sóng ngầm trong cung đình sau khi hoàng thượng ngắt xi; ông dẫn quân lính vào hoàng cung với ý đồ mưu phản. Cùng âm mưu với Phụng Chiết còn có quan võ bên lục bộ là hình bộ thượng thư – Cao Chính cùng một số viên quan nhỏ âm mưu tước đoạt ngôi vị.

(Xin sửa lại chức quan của Phụng Chiết mấy chương trước)

Tình hình căng thẳng đến mức giặc trong lẫn giặc ngoài đều có thể cảm nhận hưởng hồ những người trong Phong Định quốc.

Thái phó Bạch Chu Mẫn cùng Tư Mã Khâm Uy kịp thời dâng kế bày sách với hoàng hậu Văn Nhu mới có thể giữ được thế cân bằng; không cho Phụng Chiết và Cao Chính thực hiện âm mưu. Tình hình Phụng Chiết cùng quân mưu phản đang ở ngoài đánh phá cửa cung, bao vây toàn bộ các cửa thành của hoàng cung. Chỉ chờ loi lổng liền phá cổng đánh vào.

Trong hoàn cảnh này, Âu Phi Dương rất tự giác vào cung ứng biến. Lãnh Cô Hạo đối đầu với quân Sở ngoài thành phần nào an tâm với ca ca của mình đang bị trùng độc.

Đào Nha thôn.

Chốn cũ vẫn như xưa, cảnh vật vẫn thế, những cành hoa đào đã gần đến cuối mùa nhưng vẫn đua nhau nở bông; như muốn đón chủ nhân của nó.

Trong gian nhà nhỏ quen thuộc Mộ Lục Nhiên nhìn Tiêu Khiết Lam nằm trên giường chân mày khẽ giãn ra; gương mặt biến đổi trở lại gương mặt của một phụ nhân.

Người trên giường chân mày khẽ chau lại, " hừ hừ" mấy tiếng. Vẫn còn đang ngủ nhưng lại khiến người ngồi bên cạnh đưa lòng.

Con người mơ màng khẽ mở, nàng từ từ ngồi dậy. Có lẽ suốt một thời gian chưa hoạt động nên tay chân vô lực, gắng gượng một lúc rồi bỏ mình nằm xuống, mắt mơ màng nhìn Mộ Lục Nhiên.

" Bà bà!" Giọng như không thể tin nổi.

Đưa tay vuốt vuốt gương mặt có điểm gầy của Tiêu Khiết Lam, Mộ Lục Nhiên cười ân cần với nàng rồi nhỏ giọng nói: " Ngoan, uống ít thuốc rồi ta sẽ kể cho con nghe!" Nói xong liền múc một muỗng thuốc đưa đến bên môi nàng.

Đôi môi khô rát chứng tỏ đang thiếu nước; Tiêu Khiết Lam khó khăn uống hết một chén thuốc liền lịm đi, nàng lại ngủ.

Kéo chăn đắp lại cho nàng, Mộ Lục Nhiên đi ra khỏi gian phòng liền đóng cửa lại.

Bên ngoài sân tán đào rơi bay là tả. Cảnh đẹp như mơ. Mộ Lục Nhiên đứng ngây người trong chốc lát.

Một người dáng cao, đôi vai rộng lớn từ từ bước tới phía sau Mộ Lục Nhiên.

" Cậu còn chuyện gì sao?" Mộ Lục Nhiên không quay đầu, hỏi.

" Tại hạ nghĩ nên tính đường một thời gian nên suy đi tính lại ở đây một thời gian cũng chả sao; dù sao chiến tranh ngoài kia tại hạ vẫn chưa có hứng thú!" Sở Thiên Ngao ung dung nói, mắt nhếch lên.

" Tùy cậu, đừng dưng vào nàng là được. Không biết sư phụ cậu bây giờ ra sao rồi?!"

Sở Thiên Ngao hơi sững người nhưng rồi bất ngờ cười lớn: " ha ha! Không ngờ tiền bối lại quen biết sư phụ của vân bối"

Mộ Lục Nhiên liếc mắt kinh thường nhìn Sở Thiên Ngao, nói: " Lão độc kia lúc trẻ bám ta dai như đĩa dấy, đừng tưởng cổ độc của các người không thua. Năm xưa sư phụ người bị ta đánh cho què đấy!" Mộ Lục Nhiên nghiêm nghị nói. Bất giác nhớ lại thời lúc trẻ thì cười, thời của bà thật sự không đầy âm mưu xảo trá như bây giờ. Yêu là yêu, hận là hận. Nếu yêu tất sinh hận nhưng nếu hận thì yêu cũng không đáng.

Nghe vậy Sở Thiên Ngao càng cười lớn, không nề mặt sư phụ đang ở hoàng cung Sở quốc và đang sống sờ sờ kia: " Vẫn khỏe... Không ngờ đấy ạ, lúc còn bé sư phụ hay nói một bà cô đã bị sư phụ chọc giận liền bỏ đi; sư phụ thấy vậy sợ nàng xảy ra chuyện nên đi theo không ngờ xảy ra chuyện thật. Vì cứu nàng mà chân sư phụ mới bị què... ha ha ha!!"

" Aiz! So ra thời chúng ta ân oán phân chia rõ ràng hơn các người nhiều. Nếu người đã thích Lam nhi thì nên tôn trọng nàng. Nàng tuy khá ngây thơ nhưng cũng độc đoán, đã nhận người nào tất nàng sẽ lưu tâm. Những người béo cá gặp nhau tuy động tâm nhưng rồi cũng không lâu dài. Ta nghĩ người nên nghĩ cho thấu đáo. Đừng tổn hại đến nàng..." Mộ Lục Nhiên nhìn sâu vào mắt Sở Thiên Ngao; như khuyên nhủ như cảnh cáo.

" Tại hạ biết... bất quá... lòng người trăm mối tơ vò; dù yêu hay hận tới lui cũng một chữ tình..." Sở Thiên Ngao đón mấy tán đào đang rơi trước mặt hắn, cười tí gật gù. Tay nắm chặt, khi mở ra đã không còn tán hoa.

" Nếu đã vậy ta cũng mong..."

..

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuyện mình

Đời người mấy đời mới lưu lại được chữ tình.

Tình hình Phong Định quốc bất ổn, thù trong giặc ngoài nhăm nhe xâm lược chiếm đóng.

Thời gian như thời đưa, chốc cái tuyết đã rơi đầy trời.

Mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái nhiều, dân chúng di cư, bỏ trốn bốn phương Phong Định.

Làng mạc bị chiến tranh phá hủy hơn phân nửa quốc gia.

Gia súc, tài sản thiệt hại nhiều vô số kể.

Người chết chất đống như bãi tha ma.

Người người cảm hận lũ quân Sở đến tận cùng.

Qua mấy tháng chiến sự liên miên, tình hình vùng đồng bằng đã bị phá hủy, Dự thành sớm đầu hàng quân địch. Thanh Mạt thành thì bị chiếm đóng. Hai thành chính của vùng đồng bằng Phong Định bị mất kiểm soát. Lâm cho hai miền Bắc Nam Phong Định trở nên rối loạn.

Doanh trưởng Phong Định.

Dáng người cao ráo, bờ vai rộng khoác trường bào màu đen ngời trên thư án đọc chuyên chú. Tóc vấn lên cố định bằng một cây trâm nhưng có phần xuề xòa, gương mặt tiêu tuỵ, hốc mắt như sâu thêm vài phân, tuy vậy vẫn không thể làm lu mờ ý chí trong đôi con ngươi kia.

"Vương gia, trong triều đình đã an ổn, nguy quân của Phụng Chiết và Cao Chính đột phá được cửa Đông dự định tiến sâu vào trong thì bị Tư Mã Khâm Uy chặn lại, số quân hai bên tuy thiệt hại nhiều nhưng nguy quân đã rút lại ở cửa Đông không tiến sâu vào. Tình hình bây giờ quan trọng là trong triều đình mạng của mấy trăm người có nguy cơ chết vì đói..." Vũ đứng bên cạnh mặt trầm ngâm nói.

"Lương thực trong cung bây giờ còn khoảng bao nhiêu?"

"Kéo đến hết mùa đông này chắc khó mà sống sót..."

"Ừm..." Dừng chốc lát, giọng nói lạnh tanh vang lên: "Phái một đội kỵ binh chuyên nghiệp bí mật băng qua vùng đồng bằng tiến về phía Nam, đến phủ Thanh Ương quận chúa xin gấp, lấy phần lương thực tiếp tế cung quân áo mùa đông năm nay..."

Chưa dứt lời, những tướng sĩ dưới trướng Lãnh Cô Hạo đã vang lên: "Tướng quân!! Nguy hiểm lắm ạ!!"

"Bây giờ tình hình ở vùng đồng bằng ở hai thành đang rất loạn, quân địch chiếm đóng rất khó mà đi qua. Một bước đi này quá sức nguy hiểm!!"

"Lượng quân đầu quân vào tuy nhiều nhưng đều chưa có kinh nghiệm, nếu để kỵ binh đi chuyển này chúng ta dễ mất một đội quân tinh nhuệ cùng số lượng quân!"

"..."

"Chỉ cần băng qua được ngọn núi này..." Lãnh Cô Hạo không để ý giọng lạnh lùng nói, tay chỉ vào một điểm trên bản đồ.

"Ý tướng quân..."

"Đúng! Chỉ cần qua được ngọn núi này, sẽ có quân tiếp ứng!! Quận vương ở miền Nam đã gửi thư đến; chỉ cần phiên quân ta di chuyển xuống phía Nam thì ông ta sẽ chu cấp toàn bộ..." Lãnh Cô Hạo lạnh lùng nói, tay chỉ con đường cần đi.

"Vậy tại sao Quận vương không đưa quân đến đây luôn ạ?" Một giọng nói non nớt vang lên, chỉ độ khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Lãnh Cô Hạo nhìn hướng người nói, sắc mặt lạnh đi: "Người ở doanh nào?"

"Dạ... ở doanh bảy"

"Tốt, qua đây nói xem người nghĩ họ sẽ đi lên như thế nào..."

"Cái này..." Người nọ chột dạ.

Giọng Lãnh Cô Hạo lại vang lên: "Tiền quân không phải dễ, phía Nam khi biết có chiến tranh sớm phòng thủ nhưng tình hình thì bị gián đoạn, khó mà nắm bắt được đường đi lối đánh của địch. Dù có tiến về phía Bắc đi chăng nữa cũng bị đánh cho tơi tả vì không rành địa hình... Quận vương kia tuy đa mưu túc trí nhưng lại người nông nổi. Tiền quân đi về phía Bắc chỉ rồi thêm thiệt hại chứ đừng nói gì con dân phía Nam hiền hòa chất phác. Người ở đó sớm không rành thế sự việc đánh giặc giết người sợ cũng chưa thử qua..."

Ai cũng biết người miền Bắc phóng khoáng, mạnh mẽ, thù oán vô số kẻ, giết người có khi như cơm bữa nhưng người miền Nam chủ yếu sống nhờ vào rừng, con người hiền hòa chất phác. Nhiều đời giặc chưa từng đánh xuống phía Nam vì biết nơi đây vốn chỉ có rừng, những thứ xa xỉ lung tung khắp chắc cũng chỉ được một hai nhà. Bởi vậy việc người miền Nam đi ứng chiến quả thực khó.

Người nọ nín thinh.

"Tướng quân tha mạng, đứa cháu này của thần vốn người miền Nam; lần này đi lên kinh thành chơi gặp phải chiến tranh nên thần phải bảo toàn cho nó. Đứa cháu này cũng có chút bản lĩnh nhưng chưa được thực chiến nên..."

"Được rồi..." Lãnh Cô Hạo phất tay áo, tiếp tục bàn bạc kế hoạch...

Tình hình trong cung đã ổn định hơn trước.

Tẩm cung của hoàng đế.

Vân Nhu ngồi trên long sàng lo lắng nhìn sắc mặt Lãnh Cô Phong từ tím tái chuyển sang bình thường mới thờ nhẹ một hơi.

"Hoàng hậu đừng lo lắng mà tổn hại thân thể! Tiểu Mặc nhĩ?" Âu Phi Dương ngồi từ đằng xa chơi đùa với tiểu hoàng tử Lãnh Cô Mặc nói vọng lại. Giọng nói bơ vơ không hợp tình hình.

Vân Nhu chỉ biết thờ dài.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Thái phó Bạch Chu Mẫn tiến vào. Tình thần cũng rất tốt có lẽ tình hình được chuyển biến. Đúng như vậy, lần đánh này đã chuyển biến tình hình cỡ nào.

" Thái phó!" Vân Nhu gấp gấp chào hỏi.

" Hoàng hậu, không cần như vậy.." Đờ nàng đứng dậy.

Thái phó Bạch Chu Mẫn là người dạy chữ cho Lân Cô Phong. Đến hoàng đế còn kính trọng nên trong triều đình ông là người được mọi người kính trọng nhất sau vị hoàng đế và hoàng hậu kia.

" Tình hình sao rồi ạ?" Vân Nhu gấp gấp hỏi. Suốt mấy tháng mà người nàng đã ốm đi rất nhiều, phong thái cũng không còn như xưa.

" Bình tĩnh... lần đánh này rất được!!!" Thái phó Bạch Chu Mẫn vui vẻ cười, vuốt bộ râu bạc trắng, ánh mắt như sáng lên.

" Lần này Tư Mã Khâm Uy đánh rất được, vì tình hình trở lạnh nên quân lính ở ngoài thành của Phụng Chiết bất ổn, không cung cấp kịp quần áo và chỗ trú nên bị quân ta tập kích trong đêm thứ hai trời lạnh. Bây giờ có thể xem thành Đông cũng đã an toàn..." Thái phó Bạch Chu Mẫn tặc lưỡi.

" Phù!!!"

" May quá....!"

Từng hơi thở dài thở ra, như bỏ được gánh nặng.

Vân Nhu nghe tin tâm tình cũng khá lên, nhưng nhìn lại người đang nằm trên long sán thì mắt uon ươn, nhìn lại Âu Phi Dương nghi hoặc hỏi: " Âu Phi Dương, ngài bảo hoàng thượng sẽ tỉnh lại soa bây giờ đến hơn nửa tháng rồi mà ngài ấy vẫn chưa tỉnh?"

Khoảng thời gian Lân Cô Hạo thất thủ chính là lúc Âu Phi Dương vào cung, hần bảo hoàng thượng điều dưỡng khoảng một tháng sẽ tỉnh lại, bây giờ đã gần sang tháng thứ hai. Mà tình hình vẫn như vậy.

Âu Phi Dương ôm tiểu Hoàng Tử đưa cho cung nữ bên cạnh, xoa xoa huyết thái dương bất lực nói: " Chắc hoàng thượng có chuyện gì đó trong tâm nên chưa tỉnh được. Chứ y thuật của ta mà hoàng hậu dám nhận định như vậy a?? Ôi! Đau lòng quá" Ôm ngực " Hoàng thượng, tâm bệnh của ngài hại ta rồi ôi ôi!!!" đau lòng lau nơi khôe mắt không có lấy một giọt nước, rồi đi.

" Haizzz!!!"

" Haizzz"

Từng đợt tiếng thở dài lại vang lên.

" Khụ khụ!!!" Ngay lúc đó, một âm thanh trầm đục từ phía long sán vang lên.

Tất cả chưa kịp nghĩ ngợi thì tiếng ho lại vang lên. Vân Nhu như tỉnh mộng chạy đến bên long sán, mắt ướt đầm, tay luống cuống đỡ Lân Cô Phong ngồi dậy.

Thái phó tỉnh lại hạ lệnh cho cung nữ đi tìm Âu Phi Dương.

Suốt ngày hôm đó, trong tầm cung bầu không khí vội vàng, vui tươi xen lẫn hy vọng hiện ra trước mắt.

Cuối cùng hoàng thượng cũng tỉnh.

Phong Định được cứu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ái mộ

Dọc theo Phong Định đi lên phía Bắc, băng qua một khu rừng nhỏ tiếp đến là ngọn núi lớn, dưới ngọn núi lớn có một dòng sông to chảy ngang. Ta sẽ đến được nơi biên giới của Phong Định.

Qua khỏi dòng sông to đầy nước kia có một đất nước nho nhỏ, tên gọi là Đế Lai quốc. Một quốc gia nghèo về kinh tế nhưng giàu về sức người.

Hoàng cung Đế Lai quốc. Không hoa lệ như hoàng cung Phong Định quốc, cũng không trang trọng như hồng cung Sở quốc. Hoàng cung Đế Lai quốc mang nét thô sơ đơn giản. Không có ánh vàng chói mắt mà là những kiến trúc mái dứa ti mi đến nao lòng.

Hoàng đế Nhĩ Tát Tư phiền muộn ngồi phê duyệt tấu chương vừa nhìn cô công chúa của mình. Ưu phiền nói: " Tiểu Tư à! Con là công chúa một nước sao có thể làm thiếp nhà người ta. Nội việc con rời khỏi Đế Lai quốc này ta đã không thể chấp thuận rồi"

" Phụ hoàng!!!" Nghe mười phần nũng nịu.

" Đi về suy nghĩ đi. Ta sẽ không đồng ý" Nhĩ Tát Tư kiên quyết.

" Phụ hoàng, con xin người!!!" Nhĩ Tiểu Tư kiên quyết cầu xin như sự kiên quyết của phụ thân mình.

" Con về đi, ta sẽ không dao động đâu. Người đâu! Đưa công chúa về!"

Thân ảnh yếu điệu đành bất lực rời đi, con người còn vương hơi nước quanh mắt. Khuôn mặt đã bị che khuất bởi màn che, chỉ nhìn thấy một đôi mắt đẹp, sáng trong nhưng tràn đầy kiên quyết. Hàng mi dài rủ xuống che đi tất cả.

Một nghìn kỵ binh của Phong Định bí mật theo mệnh lệnh tiếp nhận nhiệm vụ giải cứu mình.

Đường đi khúc khuỷu, gấp gheñh, chao đảo. Một nghìn kỵ binh chia thành bốn nhóm, hai nhóm đi đường bộ và hai nhóm đi đường thủy ngày đêm cẩn trọng tiến về phía Nam.

Hai nhóm đi đường thủy trước khi tuyết rơi dày sớm đã cập bến tiến vào đất liền, an toàn chất đầy lương thực cùng trang bị lên khoang thuyền rồi rời cảng tiến về hướng Bắc,mang theo mười con tàu chiến cùng bốn nghìn binh lính gồm bộ binh và thủy binh an toàn vượt biển.

Hai nhóm đi đường bộ chính là quân mồi nhử địch. Đánh lạc hướng địch thành công nhưng suốt hai tháng vẫn chưa trở về. Trong khi nhóm thủy quân đã sớm trở về.

" Báo!!!!!"

" Truyền!" Các tướng gấp gấp cho truyền người đưa tin vào.

" Bẩm tướng quân, bảy mươi chín kỵ binh đã an toàn trở về, bị thương nặng hai mươi người, năm mươi sáu người còn lại bị thương nhẹ. Hi sinh bốn trăm ba mươi mốt người. Mạc tướng quân anh dũng hi sinh khi trở về, phó tướng U Phó đang gấp trở về cùng bảy mươi tám kỵ binh!" Người đưa tin vào nói một mạch, trên người đưa tin toàn máu lá máu xen lẫn những bông tuyết trắng xóa, thần sắc sớm không ổn định nay vì kích động mặt đỏ bừng mà nói vừa dứt hơi liền lăn ra ngất xỉu.

Cho người sắp xếp xong người truyền tin kia, cả gian phòng không khí ngột ngạt khó thở. Thần sắc ai ai cũng tệ. Lần này kế hoạch thành công nhưng tổn thất quá nhiều... cũng may có quân tiếp viện từ phía Nam của Thanh Ương quận chúa và phủ Quận vương...

"Bây giờ là mùa Đông, quân Sở sẽ tiến công ít đi. Nhưng phải đề phòng cho chặt chẽ. Họ Sở kia chọn mùa Đông này tiến công chắc chắn sớm đã có mưu tính..." Lãnh Cô Hạo thần sắc nặng nề nói...

Đào Nha thôn.

Tùng đụn tuyết trắng phủ lớp này đến lớp khác trên từng nhánh cây đào. Không gian trải dài một màu trắng xóa xen lẫn những điểm đỏ tươi của hoa mai đỏ như rực lên một ánh lửa nho nhỏ.

Mùa Đông này đã không còn vui vẻ như mùa Đông năm ngoái. Thời gian cùng địa điểm là một nhưng không khí lại nặng nề hơn.

Tiêu Khiết Lam vừa bước chân ra hơi lạnh đã ủa đến, lớp áo lông chồn trắng càng tôn lên làn da trắng như tuyết. Toàn thân ăn mặc giản dị màu trắng lẫn chút sắc xanh nhẹ nhàng.

Sức khỏe vốn không được tốt sau vụ bất cóc kia càng thêm yếu. Dù trước kia có luyện võ công đi nữa thì sau bao nhiêu chuyện Tiêu Khiết Lam lại trở thành người bình thường không luyện võ. Nắng lên thì dễ bị cảm nắng, đau đầu, lạnh quá thì dễ phát sốt, ho khan.

Bây giờ ra ngoài cả người như một trái banh nhỏ. Y phục dù nhiều đến đâu cũng không vơi đi cái lạnh xuyên da xuyên thịt.

"Ngao đại ca!" Sau khi tỉnh lại, mọi chuyện Tiêu Khiết Lam dường như đã không còn quan tâm nhiều như trước nữa. Nàng chỉ lo cho đứa bé trong bụng, Lãnh Cô Hạo, bà bà mà thôi.

Đối với những chuyện những việc trước kia Sở Thiên Ngao làm hay chuyện của Yên Chi, chuyện của Phụng Vi Lâm hay đến chuyện bảo kiếm gì đi nữa bây giờ nàng chỉ xem là mây bay.

Loại chuyện Yên Chi đối xử với nàng, nàng đã từng thương cảm, chuyện Sở Thiên Ngao rắp tâm lừa dối tiếp cận nàng, nàng chỉ cười trừ; hay loại chuyện Phụng Vi Lâm nháo lên làm loạn bắt cóc uy hiếp, nàng bắt lửng; mọi chuyện không phải không biết mà sợ biết quá nhiều dễ rồi tổn thương.

Nàng đã lãnh ngộ.

Đâu phải bản thân tha thứ ắt người kia sẽ tha cho mình?

Đâu phải bản thân can tâm tình nguyện đối phương sẽ bằng lòng?

. . .

Đâu phải... nàng muốn giả ngây như thế?

Mọi chuyện từ không hiểu biết đến trải qua, thấu hiểu, cam lòng, chịu đựng... mọi thứ đều vượt ngoài tầm kiểm soát... chỉ một người nhỏ bé như nàng thì làm được gì?

Từ lúc bà bà nói cho nàng biết, nàng đã sống vì bản thân mình.

Loại chuyện chỉ chú ý đến tâm tư người khác thật thống khổ bản thân mình.

Tề Thiên Ngao đang đào hầm băng đẳng xa nghe thấy tiếng Tiêu Khiết Lam gọi thì dừng tay, cười cười bước đến.

Nàng giờ đây đã không còn thơ ngây nhìn hân lúc trước nữa rồi. ánh mắt nàng lãnh đạm như vốn có. Không mang chút tươi sáng hay hiếu kì nữa, không còn...

Tầm mắt dời đến vùng bụng nổi lên của nàng, bụng đã to hơn trước nhiều, dù y phục có bao nhiêu lớp đi nữa cũng không che được.

Nhìn gương mặt đã từng làm tim mình đập khó kiểm soát kia, Sở Thiên Ngao bây giờ chỉ cảm thấy một mảnh dịu dàng, không còn cố chấp như trước nữa rồi. Tâm của nàng nàng đã định. Dù hân có làm bao nhiêu việc nữa nàng vẫn không dao lòng. Quan hệ huynh muội bây giờ đã làm hân tội nguyên rồi.

Mỉm cười dịu dàng, Sở Thiên Ngao đến trước mặt Tiêu Khiết Lam cười nhẹ hỏi: "Trời lạnh vậy muội ra đây làm gì! Mau mau vào trong đại ca giúp muội!" Vừa nói vừa định dìu Tiêu Khiết lam vào nhà...

Bàn tay khẽ rụt lại, "Đại ca... tình hình sao rồi ạ?" Tiêu Khiết Lam cự tuyệt hỏi.

Bàn tay đưa ra phía trước khẽ thu lại "Ừm... Lãnh Cô Hạo của muoij hân làm rất tốt, làm cho đại ca ta chuyển tay còn không kịp nữa là.. ha ha.." Bàn tay trong lớp áo xoa xoa đi sự lạnh giá. Miệng cười nhẹ.

Đôi mắt Tiêu Khiết Lam mơ màng, khẽ gạt đầu rồi cúi xuống; bàn tay mảnh khảnh vuốt vuốt vùng bụng của mình "Đại ca làm tiếp!" rồi đi vào nhà, để lại Sở Thiên Ngao một bóng dáng mảnh khảnh yếu đuối.

Khẽ thở ra, hân xoay người đi đào hầm băng tiếp cho Mộ Lục Nhiên đựng thuốc của Tiêu Khiết Lam.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bất ngờ

Tiêu Khiết Lam ngồi trên giường gỗ, gương mặt trầm tĩnh, lạnh nhạt làm cho Mộ Lục Nhiên cứ tưởng nàng đã trở lại làm cô nương đã sống cùng bà mười lăm năm kia.

"Lam nhi..." Mộ Lục Nhiên khẽ gọi, đưa tay chỉ tấm bán đồ. Giọng nói có phần khàn khàn: "Chúng ta nên di chuyển thôi... nơi này sắp không còn an toàn nữa rồi"

Một mảnh tuyết trắng xóa cứ lất phất bay trong không gian, một vài bông tuyết khẽ liêu xiêu mà rơi vào trong gian phòng, không lâu sau liền tan biến.

Một mảnh trắng xóa, mơ hồ... như không rõ...

Những ngày sau đó, cả Phong Định quốc xôn xao về chiến sự lẫn tin cầu thân của công chúa Đế Lai quốc.

Trước đó vài ngày sứ giả Đế Lai quốc đến cầu thân, nhân vật chính là công chúa Đế Lai quốc – Nhĩ Mễ Tiểu Tư và vị tam vương gia – Lãnh Cô Hạo trong truyền thuyết được người đời ca tụng và kính sợ.

Bến phía Đế Lai quốc tỏ rõ lập trường của mình. Vừa tiến vào cung điện đã trao cống phẩm lên, danh sách có thể trải dài cả chiều rộng cung điện.

Tuy Đế Lai quốc còn lạc hậu, nghèo nàn nhưng không thể không nhận định rằng nơi này quả là thiên hòa địa lợi. Những cống phẩm được dâng lên toàn là thảo dược quý hiếm, từng hạt minh châu to tròn lấp lánh, hay đến cả thú vật cũng mỗi con một vẻ...

Những thứ trên đã đủ cho thành ý muốn cầu thân. Không ngừng lại đó, Đế Lai quốc tuyên bố sẽ đứng phía sau Phong Định trợ giúp về binh tướng lẫn thuốc men dành cho quân đội. Thật là một hấp dẫn trí mạng.

Lãnh Cô Phong vừa tỉnh lại còn chưa kịp vui mừng vì con của hân đã phải liều mình uống thuốc, đến ngày sứ giả Đế Lai quốc đến ngoài cửa thành mặt hân đã to tròn như cái bánh bao luôn rồi.

Vì quân phản nghịch còn đóng chiếm cửa Đông không dời nên khi hân đón tiếp sứ giả phải đi cửa Nam. Rất may quân phản nghịch không chút động tĩnh hó hé gì. Mà theo hân nghĩ Phụng Chiết và Cao Chính cũng không ngu gì mà đâm đầu vào đoàn sứ giả hơn hai nghìn người này.

Lãnh Cô Phong đoán không sai, Phụng Chiết và Cao Chính tuy có âm mưu lật đổ ngôi hoàng đế nhưng cũng không ngu gì đem đầu dâng lên miệng cọp. Bọn hắn đang chờ cơ hội phục kích. Âm vệ đã lên vào cung, sớm muộn gì cũng lấy được thủ cấp của tên hoàng đế. Còn bọn quân sứ già, tất nhiên là hắn sẽ âm thầm cấu kết,....

Lãnh Cô Hạo ở trong doanh trường đã nghe phong phanh về việc hôn sự của mình, lòng hắn lại thất lại; Lam nhi nhà hắn đã được bà của nàng cứu đi nhưng chưa gặp được nàng hắn còn chưa yên ổn, mà nàng lại đang còn mang cốt nhục của hắn. Tin hôn sự này đến làm Lãnh Cô Hạo đứng người, vì sự yên ổn của Phong Định đều nằm trên mối hôn sự này.

Mỗi người một suy nghĩ âm mưu riêng, nhưng không ngờ mọi âm mưu vốn định sẵn lại thay đổi nhanh chóng khi nghe tin công chúa của Đế Lai quốc đang trên đường đến Phong Định.

Nhĩ Mễ Tiểu Tư – công chúa Đế Lai quốc chưa đặt chân xuống phía Bắc Phong Định đã bị bọn sơn tặc gần đó bắt đi, sứ đoàn hộ giá chết gần hết. Tin này ập đến làm Phong Định quốc lẫn Đế Lai quốc bàng hoàng như sấm đánh ngang trời.

Lãnh Cô Phong lần đoàn sứ giả loay xoay đến vãng đầu. Lãnh Cô Hạo ở trên chiến trường nghe tin thì thở ra một hơi trên nỗi đau của người khác.

Đặc biệt Đế vương Đế Lai quốc, khi nghe tin ông đã nổi giận lôi đình đến ngất đi. Kiên quyết muốn Phong Định cho một lời giải thích vì công chúa vừa tiến vào Phong Định.

Trước đó vốn muốn làm quan hệ hợp tác, bây giờ trở ngược như lật bàn. Phụng Chiết và Cao Chính nhân cơ hội làm loạn trong thành, chiếm được cửa Đông rồi lại làm loạn cửa Tây. Bọn hắn vẫn chờ tin Lãnh Cô Phong bị ám sát nhưng mãi cứ không nghe thấy. Họ không biết âm vệ mà họ gài vào chưa qua đến cửa Đông đã bị âm vệ của Tư Mã Khâm Uy tiêu diệt... cứ đi bao nhiêu chết bấy nhiêu...

Tiêu Khiết Lam thì hoàn toàn trái ngược với tình cảnh trên, nàng cùng bà bà đang sống ở Biên Thành phía Nam, nơi mà người chạy loạn chạy đến đây. Vì bà bà không muốn sớm nghe tin chiến sự nên mới chọn vùng đất Biên Thành đây người chết kẻ bị thương này tạm ở. Tiêu Khiết Lam mang thai đến tháng thứ bảy, cả người chỉ to lên mỗi cái bụng, trời đông giá rét y phục đầy mình; không ai rồi hỏi đi ngoài đường để rồi chết công...

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột, nghe tin hôn sự Tiêu Khiết Lam thoáng hoảng loạn nhưng rồi cũng nghĩ xuôi, bây giờ người ta tam thê tứ thiếp chuyện thường tình; mà một mối hôn sự có thể giải quyết vấn đề quốc gia thì còn gì bằng.

Nhìn chung ba người Mộ Lục Nhiên, Sở Thiên Ngao cùng Tiêu Khiết Lam thật sự sống rất tốt. Tốt hơn đám người ngoài kia nhiều lắm.

Thời tiết dần vào xuân, các cuộc chiến nổi lên liên miên. Lãnh Cô Hạo ứng chiến bảy mưu không ngừng, tình thần lại càng xuống dốc khi nghe Đế Lai quốc uy hiếp nếu không đưa công chúa bình bình an an trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhữ Uyển

Đến khi bụng Tiêu Khiết Lam đến tháng thứ 8, nghe tin Đế Lai quốc sắp cấu kết cùng bọn phản nghịch trong thành bắt buộc hoàng đế phải thoái vị. Sự lo lắng của nàng lại dồn vào Lãnh Cô Hạo.

Nếu Đế Lai đã tức giận cấu kết với bọn phản nghịch một là sớm bảy mưu tính kẻ hại là bị người ta ám hại.

Kẻ được lợi nhất trong việc này là Sở quốc cũng không thoát khỏi nghi can.

Lãnh Cô Hạo ở đầu chiến trường, lại loạn như vậy ắt sẽ dễ bị kích tướng từ phía địch. Tuy bản thân nàng tin Lãnh Cô Hạo sẽ sắp xếp gọn gàng nhưng lại sợ chàng không tin vào bản thân mình.

Vì bên chàng không có ai hiểu chàng cả.

Tiếp đó tin chiến sự lan đến phía Nam này; khi tất cả mọi người chuẩn bị cầm vũ khí chiến đấu chống lại Sở quốc và Đế Lai thì tin công chúa Đế Lai ập đến.

Mười ngày trước mặt thám Phong Định đã tìm thấy rương y phục của công chúa Đế Lai gần phía Tây, tức là địa phận Sở quốc; khi dâng lên cho hoàng đế Đế Lai, người đã cho cung nữ thu xếp y phục cho công chúa xác nhận.

Sự nghi hoặc dần đổ về phía Sở quốc nhưng một số người vẫn cho rằng Phong Định giả dạng chứng cứ. Tuy vậy Đế Lai quốc đã cho dừng cuộc chiến sắp xảy ra. Sứ giả hai nước yêu cầu nghị sự.

Sở quốc nhân cơ hội này gây rối không ít cuộc chiến cuối cùng cũng đành rút lui vì một sự kiện.

Trung tuần tháng 8, hoàng đế Sở Thiên băng hà.

Tin tức làm cho mấy nước láng giềng bàng hoàng. Tiếp đó Sở Thiên Tề vốn cầm binh đánh gặc quay lại hoàng cung. Tự xưng là con cháu chính thất, tiền đế Sở Thiên là cứu cứu của mình. Được các quan ủng hộ xưng vua, đệ đệ Sở Thiên Ngao của y trở thành vương gia, phong hào làm người ta mù mắt; thay chân y trở thành tướng thống lĩnh quân.

Binh lính Sở quốc ăn mừng tướng quân của mình đã trở thành hoàng đế, căng nhiệt huyết dâng trào.

Theo quy định hoàng đế lên ngôi phải lập hậu; Sở Thiên Tề trực tiếp bãi bỏ, lập một nữ tử làm hậu tên Nhữ Uyển. Chưa được mấy ngày liền giam hoàng hậu trong điện của mình, không cho phép gặp bất kì ai.

Đế Lai quốc cơ hồ nổi sóng gió, bởi vì tên trư của công chúa Nhĩ Mễ Tiểu Tư là Nhữ Uyển. Là một trùng hợp hay chính một người?

"Nàng nói xem, tại sao lại như vậy?" Sở Thiên Tề áp bức nàng nhìn hắn.

Nữ tử yếu đuối đang nằm bình tĩnh nhìn nam tử trước mắt. Một mảng bình yên, cũng không trả lời.

"Nàng vẫn nhớ tên kia? Uyển nhi đầu cần như vậy. Hắn đã gặp người hắn yêu rồi! Bây giờ nàng gả cho hắn không bằng gả cho ta!" Mân mê đôi gò má phớt hồng của mỹ nhân, bàn tay đầy chai sẹo của hắn lại sợ tổn thương nàng, nhưng lại luyến tiếc mãi không buông ra.

"Hắn sắp có con rồi Uyển nhi... ta đợi nàng bao nhiêu năm không bằng một cái liếc mắt của hắn sao? Uyển nhi?" Hắn nhìn vào mắt Nhữ Uyển đau thương nói.

"Ta vốn muốn dùng cái chết của nữ nhân hắn uy hiếp hắn, nhưng không ngờ nàng ta lại có quan hệ với Sở Thiên. Nàng nói xem, nữ nhân kia cũng không tầm thường..."

"Nàng ta lại được cứu ra, ta biết còn cách nào khác? Đành phải uy hiếp Phụng Chiết tính mạng con gái ông ta, tấn công thành nhằm làm hắn ta đề phòng mà lợi là biên cương nhưng hắn cũng xem như tình anh." Càng nói tay hắn nắm cầm Nhữ Uyển siết mạnh, giọng lạnh hơn.

"Ta vốn định đặt cược tất cả vào cuộc chiến cuối cùng nhưng nàng... nàng! Làm hỏng mọi dự định của ta! Nàng lại muốn gả cho hắn!" Hắn hung hăng trừng nàng.

Nhữ Uyển thoáng rét lạnh nhưng tâm tro tàn, tại sao? Tại sao lại là nàng?

Khóc mất Nhữ Uyển ướt át; Sở Thiên Tề lại càng căm giận. Nàng dám khóc cho tên kia.

Nắm chặt tay Nhữ Uyển lên đỉnh đầu, hắn hung hãn hôn nàng không chút lưu tình. Tay còn lại của hắn lại giật phăng vạt áo của nàng. Hai thân thể áp sát nhau.

Nước mắt càng rơi nhiều, nàng lại thấy hắn càng hung hăng tàn bạo; Nhữ Uyển tâm tro tàn nhắm mắt. Một lời không thể diễn tả hết được.

Ao ước càng nhiều tổn thương càng lớn.

Thân thể bị Sở Thiên Tề chà đạp đau đớn nhưng khi nhìn vào ánh mắt hân hoan đầy nhu tình khi làm tình với nàng. Tim nàng cũng lạnh toát.

Một đời người vốn vòng vo như vậy, luân chuyển trong một cái vòng tròn. Để rồi khi ngoài đầu lại nhìn thì kẻ mà ta vốn tưởng sẽ tiếp tục đi theo sau lưng ta như vậy mãi mãi thì đã không còn. Chỉ còn lại một mảnh tiêu điều hoang vắng tang thương. Như ánh mắt của hắn vậy.

" Xin lỗi!" Giọt nước mắt cuối cùng chảy ngược vào, Như Uyển khó khăn nói.

Sở Thiên Tề đang để trên người Như Uyển dừng lại, đôi mắt lúc đầu mờ mịt nhưng rồi lại mở lớn. Hung hăng trừng, tay " bóp" một cái lên sườn mặt Như Uyển.

" Đồ nữ nhân không biết xấu hổ!" Rồi đứng dậy, mặc y phục rồi đi. Để lại trên giường, Như Uyển không tìm được nước mắt lại trào ra. Tâm cơ rút, xấu hổ, bị phản, căm hận cùng dâng lên một lúc.

Cơ thể lạnh toát lại, Như Uyển cuối cùng thiếp đi. Thều thào:

" Tề... đừng đi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trận chiến cuối cùng

Ánh mắt Như Uyển tan ra, mờ mịt một lúc lâu mới tỉnh lại. Mặc y phục mới lên người, nàng đi đến bên cửa sổ.

Tầm cung của Sở Thiên Tề cách biệt hoàn toàn với đại điện hay những điện xung quanh, bao quát là những rừng tre xanh mướt. Lại có cảm giác vắng lặng lạ thường.

Cung nữ thị vệ cũng không có ai đi ngang qua.

Đưa tay lấy cây trâm trên đầu xuống, lật ngược dưới lên rồi đưa lên miệng huyệt dài.

" Tutuuuuu"

" Tuuuuu"

Một cơn ớn lạnh toát từ trên bầu trời lao vút đến, như mũi tên hướng thẳng Như Uyển. Tường chừng như sắp đâm phải nàng thì tốc độ dần giảm, tiếp đất trên cánh tay đang giương cao của nàng.

" Ngoan! gửi cái này cho phụ hoàng." Buộc chặt miệng thư dưới chân cơn ớn, khẽ vuốt đầu nó rồi để mặc cho nó chao lượn trên bầu trời rồi mất hút...

Ngày sau đó, Đế Lai quốc tuyên bố tuyên chiến với Sở quốc!

Là tội không thể tha thứ khi bắt cóc công chúa Đế Lai quốc – Nhĩ Mễ Tiểu Tư nhằm trục lợi, uy hiếp công chúa gả cho Sở Thiên Tề và giam cầm nàng. Đế vương Đế Lai giận dữ lệnh nhị hoàng tử Nhĩ Mễ Tư Hân dẫn quân cùng Phong Định liên hợp.

Ba ngày sau cuộc điện đàm cuối cùng rồi rầm của Phong Định bị phá vỡ; ba nghìn quân phản nghịch cùng hơn năm nghìn tù nhân đem đi đầu quân cho Phụng Chiết, Cao Chính bị tiêu diệt. Cao Chính mất đầu khi quân nhị hoàng tử Nhĩ Mễ Tư Hân vừa tiến vào thành. Phụng Chiết dẫn nữ nhi của mình nhằm chạy trốn; chạy đến gần biên giới Sở quốc thì bị bắt sống. Hai cha con ôm hôn khóc nhận tội, tối cùng ngày vì hoàng sơ mà Phụng Vi Lâm tự tử trong ngục; Phụng Chiết đau buồn định đi theo con nhưng lại bị cấm quân ngăn cản. Sống dở chết dở.

Liên quân Đế - Phong dừng mãnh trận; chưa đến 10 ngày ngày địch quân cùng bọn phản loạn bị tiêu diệt. Tù binh từ nơi nơi chuyển về Bạt Thiết Ngục giam giữ.

Đến cuối mùa xuân, một trận đánh lớn diễn ra giữa Sở và Đế - Phong. Sở quốc đầu trận chiến dừng mãnh ngang tàn nhưng không đủ kinh nghiệm; khi bị Đế - Phong lập trận vây phá thì hoang mang lẫn tránh. Nửa quân Phong Định đốt lửa bắn tên, khói lửa nổ ra suốt ba ngày. Đến ngày thứ tư, tức trận đánh cuối cùng chấm dứt; quân lính Sở - Phong đã đánh chiếm Kim thành Sở quốc, buộc vua Sở Thiên Tề giao công chúa Nhĩ Mễ Tiểu Tư.

Người đời sau này lấy trận chiến cuối cùng này mà kể chuyện, ca ngợi đôi bên. Phong Định quốc cùng Đế Lai quốc Lãnh Cô Hạo cùng Nhĩ Mễ Tư Hân anh dũng thiện chiến, mưu lược như thần. Đôi bên chỉ mới gặp nhau cùng chung chí hướng liền kết thành huynh đệ, sự ỷ y vốn có cùng lòng nhiệt huyết đôi bên đã làm nên thắng lợi.

Sở quốc có Sở Thiên Ngao mạnh mẽ không kém hai danh tướng Đế - Phong, tính tình thường ngày mạnh mẽ bộc trực nhưng đến lúc thành Kim bị đánh thì quy hàng. Làm người người xỉ nhục, không ai biết người trong Kim thành đã tôn Sở Thiên Ngao lên làm vị thần của mình; Kim thành vốn không phải thành chủ của Sở quốc nhưng đây là nơi sâu uất nhất Sở quốc. Thương nhân cùng quý tộc đều tập trung về đây; nếu không quy hàng thì những ngày tháng phía sau sẽ khó khăn đến nhường nào. An cư lạc nghiệp thì mới bền vững... sau trận đánh kia vài tháng, người người mới hiểu ra, càng thêm kính trọng vị vua mới này...

Trận đánh cuối cùng làm người người bàn tán nhiều nhất chính là duyên tình hoàng đế Sở Thiên Tề cùng công chúa Đế Lai quốc Như Uyển. Khi hoàng huynh tức nhị hoàng tử Nhĩ Mễ Tư Hân buộc giao công chúa ra.

Như Uyển đứng trên thành anh dũng mà ngao nghẽ, không vui mừng khi gặp hoàng huynh của mình đang đứng phía dưới. Chỉ nhìn thoáng qua, bắt gặp Lãnh Cô Hạo mới dừng lại; nở một nụ cười tuyệt mỹ như thiên nhân. Nàng đến gần Sở Thiên Tề đang bị trời gần đó, ôm chặt lấy hắn rồi nói điều gì đó làm Sở Thiên Tề vốn đang thất thần hoảng hốt mỉm cười, tay rút thanh đao của binh lính khi mọi người kinh ngạc thì nàng đã đâm từ phía sau Sở Thiên Tề, thân thể nàng cũng bị thanh đao sắc bén xuyên qua.

Máu nhuộm đầm một vùng, thân ảnh hai người làm cả toàn quân hoảng hốt. Khi đứt ra thì đã quá muộn.

Lãnh Cô Hạo khi chứng kiến Như Uyển tự đâm chết mình thì cũng kinh ngạc, nhưng hắn biết đây mới là một biện pháp tốt. Gã chống theo chống gã chó theo chó, dù nàng có hay không có tình cảm với Sở Thiên Tề thì một công chúa bị bắt cóc cũng là nỗi nhơ hoàng thất... hắn lại nhớ đến Lam nhi của hắn đang ở nơi đó mà không gặp được...

Khi mất Như Uyển nhem đi, lòng ngực Lãnh Cô Hạo đập nhanh hơn bình thường, cơn đau cơ rút mãnh liệt ập đến, trán hắn đỏ mồ hôi như mưa làm Nhĩ Mễ Tư Hân đang đau buồn cho muội muội của mình cũng quay sang kinh ngạc.

Cơn đau lên đến đỉnh điểm, ngực hắn đau hơn bao giờ hết. Tường chừng như sắp ngã xuống ngựa thì được Tư Hân bên cạnh đỡ lấy. Vũ đứng phía sau thấy bất ổn tiến đến gần xem phát hoảng. Cấp tốc đổ hết mọi trách nhiệm cho nhị hoàng tử rồi đưa Lãnh Cô Hạo vào hoàng cung Phong Định gấp thần y.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kia!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hạ màn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

" Lam nhi! Dừng sức! Mạnh vào... sắp ra rồi... gắng lên nào con!" Mộ Lục Nhiên mắt phong độ thường ngày, y phục nhếch nhác đứng bên cạnh trấn an Tiêu Khiết Lam mà như rằng bà là người nên được trấn an. Tay bà vẫn truyền nội lực vào người Tiêu Khiết Lam nhưng vẫn công cốc.

Bà mệt mỏi dè dặt cũng lo lắng không thôi, đã hơn một ngày rồi mà đứa bé vẫn chưa chịu ra, làm bà suốt ruột thay cho ân nhân.

Tiêu Khiết Lam trên giường mê mang hết sức, tóc tai toàn loạn mồ hôi ướt đầm, bụng đau nhói từng cơn nhưng đứa bé mãi không chịu ra.

Đến khi Tiêu Khiết Lam tưởng chừng như nàng sắp ngủ thiếp đi thì trước mắt như có ánh sáng vàng chói lóa làm nàng bừng tỉnh mở mắt, một cô nương xinh đẹp đứng trước mặt nàng cười tươi như hoa, y phục tím nhạt. Trên tay nàng ôm một nhánh hoa Huyết Tâm nhỏ, từ từ bước tới nàng, cô nương nhanh chóng biến thành một tiểu hài tử đến một đứa trẻ mới sinh đôi mắt vẫn biết cười và tay đang dùng đưa nhánh Huyết Tâm tím biếc trong tay.

" Oe oe oe!" Tiếng khóc trẻ sơ sinh vang lên làm Tiêu Khiết Lam choáng tỉnh. Nhìn bà bà vui mừng, bà mệt la lên thất thanh đầy vui sướng, lại nhớ giấc mơ ban nãy, nàng mỉm cười yếu ớt thều thào nói: " Huyết Tâm... tên con bé là Huyết Tâm..." rồi thiếp đi.

Mộ Lục Nhiên nhìn Tiêu Khiết Lam thiếp đi liền buông tay truyền khí xuống, vui mừng bề tiểu oa nhi đang khóc trên tay bà mệt lên xem. Đứa bé như cục thịt nhỏ, cũng không xấu xí như bà tưởng; bởi vì sinh chậm hơn nửa tháng nên tóc đã mọc nhiều, làn da tiểu oa nhi trắng hồng chứ không đỏ thẫm như vừa mới sinh ra của nhiều hài tử.

Biết là một tiểu nữ nhi, bà vui mừng không buồn.

Người trong cung cũng thờ ra một hồi, cuối cùng Tam vương gia bệnh tình cũng vui dần.

Từ khi Lãnh Cô Hạo được đưa vào cung, Âu Phi Dương đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng không ngờ lại phát tác cơn giật, sốt cao hơn một ngày không thuyên giảm làm tóc Lãnh Cô Hạo như rụng mất một nửa thì chiều tối đó bệnh tình cũng vui dần, cả hoàng cung như trút bỏ được gánh nặng.

Lãnh Cô Phong bảy giờ người to hơn một vòng vì thuốc, mặt đầy đặn ra lệnh sai người đưa tam vương phi về hoàng cung.

Hắn lại vù oc vào đồng tấu chương và xử lý việc Sở quốc. Cả hai nước Đê Lai và Phong Định đều ước mở lãnh thổ nhưng giờ đây cũng không còn sức mà tranh nhau. Đành để Sở Thiên Ngao lên ngôi, kí cam kết hòa bình. Nhưng một nửa thuộc địa Sở quốc bị cắt chia cho hai nước Đê Lai - Phong Định xem như trao đổi quyền lợi cho hắn lên ngôi.

Đến tối hôm sau Tiêu Khiết Lam tỉnh lại thì bà bà có người trong cung phái đến, lúc này mới biết trận đánh đã thắng. Vui mừng không thôi nhưng sau khi nghe Lãnh Cô Hạo phát bệnh lại lo lắng; chỉ muốn cấp tốc lên đường về phía Bắc.

Vì mới sinh nên bà bà cự tuyệt ngay; đáp tên thị vệ đang quỳ trước cổng rồi nói to: " Về bảo với vương gia nhà người kiêu kiêu đến rước đoàn hoàng sau 8 tháng nữa. Quá sớm ta sẽ đá bay hắn, quá muộn thì xem như hắn không có đường sống!" Rồi phất tay áo vào nhà, đóng cửa.

Thị vệ đành quay lại báo với Lãnh Cô Phong. Chứ 8 tháng kia đánh vào mặt mấy người trong đại điện; họ quên mất là Tiêu Khiết Lam mang thai!!!!

Giờ phút này hẳn nàng đã sinh rồi!!!!!!!

Lãnh Cô Phong từng không được ở bên con nhiều lúc chào đời nên hiểu cảm giác như thế nào; tiểu hoàng tử cậu bé không chịu nhìn hẳn một cái, suốt ngày bám váy nương làm hắn muốn đá bay Lãnh Huy Du đi!

Bây giờ mà đệ đệ hắn... à mà liên quan gì đến hắn? Đáng đời Lãnh Cô Hạo nhà người!

Tuy nghị nhưng Lãnh Cô Phong phái người mang nhân sâm, thuốc quý, vài vốc đủ thứ đến cho Tiêu Khiết Lam. Báo cho nàng tin Lãnh Cô Hạo sắp khỏi bệnh cho nàng đỡ bồn chồn mà hại nhi tử.

Cuộc sống hai mẫu tử Khiết Lam vẫn bình thường, tuy người còn yếu nhưng nhìn tiểu hài tử nghịch ngợm thì rất vui.

Ngày nàng càng thấy con nàng càng giống với tiểu hài tử trong giấc mơ, nàng kể với bà bà thì bà cũng không nghĩ nhiều chỉ nói do duyên số. Cô nương trong mơ tuy đôi mắt cười nhưng tang thương dù là nàng là hài tử của mình hay gì khác thì với tiểu hài tử đáng yêu này nói bỏ nàng cũng không muốn. Mà đôi mắt kia của Đinh Đinh cực kì trong suốt!

Một buổi tối trời trăng gió mát.

Tiểu viện nhỏ có một bóng đen bay vào, người nằm ở phòng đối diện thấy vậy cũng không buồn liếc mắt; chỉ hậm hực: " Ngày mai ta phải đá bay người!" rồi xoay người ngủ.

Tiêu Khiết Lam đang trong ở cử, suốt ngày ôm con đùa nghịch đủ mệt. Nên thiếp đi lúc nào không hay; khi tỉnh lại thấy mình bị ai đó ôm thì giật mình toan hét lên. Một đôi tay thoắt rập rập kịp thời bịt miệng nàng, giọng nói quen thuộc nhưng lâu rồi không nghe thấy vang lên thật khẽ: " Lam nhi! Là ta..." Như sợi dây vô hình giật mạnh trong lòng nàng.

Thấy hài tử ngủ sâu bên cạnh, nàng lùi mình về phía sau, áp người vào lồng ngực Lãnh Cô Hạo. Xoay người nhìn nhau, người đối diện gầy đi nhiều quá, đôi mắt hốc hác ảm đạm đáng sợ. Đưa tay non mềm xoa xoa thái dương của Lãnh Cô Hạo, Tiêu Khiết Lam bỗng bật cười, lại chảy nước mắt.

" Hạo!"

" Ta đây... ta xin lỗi... nàng phải cực khổ rồi!" Hắn càng ôm Tiêu Khiết Lam mạnh hơn, như khảm vào lồng ngực hắn!

" Con..." Tiêu Khiết Lam nức nở.

" Ta biết... ta biết... Con sẽ gọi là Lãnh Huyết Tâm tên mẹ là Đinh Đan nhé... cảm ơn nàng!" Hơi ấm từ tiểu oa nhi làm Lãnh Cô Hạo hạnh phúc không ngừng. May mà cả hai người đều bình an, hắn đã nợ nàng rất nhiều... rất nhiều...

Khóc mất ừng đò, hắn càng ôm Tiêu Khiết Lam càng chặt, tiểu oa nhi trong lòng hai người mở mắt nhìn hai người nhưng rồi lại lười biếng ngủ đi, không khóc không nháo.

[Hoàn chính văn]

Aí muốn có ngoại truyện???

Hoa Huyết Tâm>> dưới>>

Truyền thuyết kể về một chàng hoàng tử yêu một nàng công chúa xinh đẹp nhưng không cách nào có được trái tim nàng. Hoàng tử đã tặng nàng một cặp thỏ hồng đáng yêu, một đôi khuyên tai quý giá, nhưng sau nhiều lần gặp gỡ nàng vẫn lạnh lùng. Quá tuyệt vọng, hoàng tử đã dùng guom đâm vào trái tim mình. Khi chứng kiến cảnh đó, công chúa mới chợt hiểu ra nàng đã yêu chàng tự lúc nào không biết.

Người ta nói rằng hai cánh hoa ngoài cùng của Huệyet Tâm chính là cặp thỏ hồng, hai cánh hoa tiếp theo chính là đôi khuyên tai, và phần còn lại của bông hoa giống như một trái tim bị thanh guom xuyên qua vậy.

>> ha ha >> mọi người đoán Huệyet Tâm là ai rồi chứ??? Hử?

Người ta thường nói con gái là tình nhân kiếp trước của bố có thể xem là như vậy??

Đến cuối cùng ta lại thích nhất nhân vật Nhữ Uyển haizz... tỳ ấy chỉ xuất hiện đúng hai chương ^0^ ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phiên ngoại: Lãnh Huy Du đỏ mặt

Chuyện của Lãnh Huy Du

Hắn sinh ra đã phải chịu uy khuất rất lớn.

Đến phụ hoàng cũng nhìn hắn bằng nửa con mắt, kiểu như "con dám lại gần vợ của ta xem" là hắn lại đau đầu.

Đến khi lớn chút nữa. Hắn không bám theo mẫu hậu nữa. Vì sau đuôi hắn có tiểu oa nhi Lãnh Huệyet Tâm.

Hắn nghe người ta bảo, khi Lãnh Huệyet Tâm sinh ra cô hắn mơ thấy một nữ tử tuyệt đẹp cầm nhánh hoa Huệyet tâm nên mới đặt tên nàng như thế. Nghĩ lại hắn, lại cảm thấy ghen tị với muội ấy; khi hắn sinh ra thì cái bà tác giả kia chả nhắc gì nhiều.

Vì là thái tử tương lai, hắn phải học cách biệt những thế gia khác. Đến cả đồng tử bên mình cũng phải có thân phận cao quý. Bọn hắn lúc nào cũng kính tụng hắn, không có lấy một cảm giác dễ chịu.

Khi gặp Kỳ Mặc hắn mới cảm thấy có một người đặc biệt ngoài Tâm muội. Kỳ Mặc đối xử với hắn ngang hàng, mắt lúc nào cũng cao hơn hắn tạo cho hắn cái cảm giác mình không phải là thái tử mà chỉ là một thiếu niên kém bản lĩnh. Lần đó hắn vừa mừng vừa giận. Kỳ Mặc và hắn ngày nào cũng tuyên chiến so đo, đến một ngày Tâm muội ngày ánh mắt càng chìm đắm vào con người Kỳ Mặc hắn lại cảm thấy ghen tức.

Không hiểu sao tới đó hắn lại đến nơi ở của Kỳ Mặc, đánh hắn một trận.

Kỳ Mặc lúc đó gương mặt sa sầm nhìn hắn, cũng làm hắn bối rối. Hắn vẫn còn nhớ câu nói của Kỳ Mặc khi đó.

"Người nổi con tức à, ta đâu có thích Tâm muội của người! Đồ đần, cũng là ta phí thời gian ở bên người... ngu ngốc"

Mặt hắn khi đó đỏ như gấc. Ai mà chẳng ngộ ra có gì đó sai sai..

...

He he - đam mê -

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Phiên ngoại: Lãnh Huệyet Tâm thật khổ

Chuyện của Lãnh Huệyet Tâm

Haizz... của đời của ta thật khổ!

Thế mà ta lại lại đi thích kẻ thích nam nhân. Lúc đó đúng là mắt ta có vấn đề mà.

Ai bảo Kỳ Mặc đẹp quá làm gì, mặt hắn lúc đó làm tim ta đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Trước đó là ta ngu ngơ mới bày đủ trò dụ dỗ Kỳ Mặc. Nào là bám chân hắn đến Quý Bản Ty đầu giá, vào Hồng lâu ngắm các cô nương tạo dáng sao, quyền rũ đàn ông sao... chỉ khổ nỗi lúc đó ta mới 8 tuổi, ngực chẳng có mà mông cũng không. Làm ta một trận bẽ mặt trước Du ca.

Sau đó ta tập hợp huynh đệ khất cái xung quanh đó diễn vở kịch. Đương nhiên là anh hùng cứu mỹ nhân, không ngờ đến cuối cùng là mỹ nhân cứu anh hùng. Tại Kỳ Mặc là cháu của Thái phó, suốt ngày học chữ

đến khi bị bọn khát cái chặn lại đã lăn ra ngất.

Sau này ta mới biết người Mặc Kỳ thích lại chính Du ca. A! Ta muốn giết người mà!

Từ đó ta hết áo tưởng một tương lai tươi đẹp sống cùng chân mệnh thiên tử của mình.

Lớn hơn chút ta lại bị bốn đứa tiểu hài trong phủ nháo cho muốn bỏ nhà ra đi.

Tuần nhĩ 10 tuổi rồi tuy không nghịch ngợm nhưng nó cứ cái gì không biết lại đến hỏi ta, làm ta một hồi mất vài sợi tóc.

Luy nhi còn nhỏ mới 6 tuổi lại nghịch ngợm không biết giống ai (giống bà đó), lại háo sắc vô đối; tí nữ trong phủ đều đã bị Luy nghi trêu ghẹo qua. Ta lại là nạn nhân nhiều nhất của tiểu quý đó; lúc nào cũng đi theo sau muốn tý tý ta bế; hẳn lại nhân cơ hội dụi đầu vào ngực của ta. Haizz...

Cặp song sinh cuối cùng là Y Y và Yêu Yêu, Y Y là nam hài, Yêu Yêu là nữ hài nhỏ nhất. Nói song sinh chứ hai đứa cũng không giống nhau là mấy, Y Y có chút nghiêng về góc cạnh, cứng cáp còn Yêu Yêu có nét mềm mại nhu nhược. Nhìn vào khí chất hai tiểu hài đều có thể nhận ra.

Tổng cộng trong phủ có hai vị tiểu thư cùng ba tiểu thiếu gia.

Y Y trời sinh giống phụ thân, mặt lúc nào cũng ngăm ngăm sẫm khí. Nhưng ta lại thương nó nhất nhà. Bản tính Y Y không xấu, chỉ là không biết thể hiện cảm xúc mà thôi. Y Y hay bị Yêu Yêu trêu ghẹo nhưng ta biết hẳn chỉ nường muối muối song sinh này thôi.

Yêu Yêu lại khác xa Y Y, tiểu muội muội này của ta tuy nhu nhược hiền lành nhưng lại quý kẻ đa đoan. Không biết bao nhiêu hài tử ngoài phủ bị tiểu muội muội này của ta hại.

Tuy vậy nhưng ai cũng khen muội ấy dễ thương ngoan hiền, thực nữ còn lại là chê ta không bằng muội muội phần khí chất. Lúc nào cũng dao du với bọn ngoại đạo, ăn nói thô lỗ, vân vân và mây mây ta không thể kể hết tật xấu của ta...

Trong nhà nhiều con vậy nhưng phụ thân và mẫu thân lúc nào cũng có đủ thời gian cho chúng ta. Cuộc sống cũng rất an ổn, à, ta cũng rất thích tiền bối Mộ. Ta gọi bà ấy là tiền bối. Mẫu thân lại gọi bà ấy là bà bà. Ta cũng chịu.

Những năm tiếp theo ta lại ăn chơi, phá phách. Trong vùng có người còn lấy tên ta ra hù hài tử. Thời ấy ta thật nổi tiếng hơn cả chuyện tình của thái tử đương triều làm huynh ấy cảm kích ta không thôi. Mẫu thân muốn ta yên ổn chút thì Du ca lại cầu ta mau đi phá làng phá xóm cho mọi người có chuyện bàn tán.

Cuối cùng ta đã thực hiện được nguyện vọng bỏ nhà ra đi của mình.

Đến năm ta 18 cuối cùng cũng gặp được người trong định mệnh của ta. Huynh ấy là người giang hồ, quen nhau chưa đủ hai buổi ta đã bỏ nhà đi theo huynh ấy. Nói đúng ra là ta mặt dày ăn bám huynh ấy... ha ha.

...

Phần sau chắc nói về nv 9 của bộ này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia! Vương Phi Đến Kìa!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.